

பெரிய எழுத்து

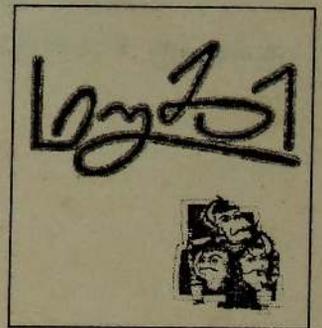
த.மலர்ச் செல்வன்

பெரிய எழுத்து

த. மலர்ச்செல்வன்

பெரிய எழுத்து

ஆசிரியர்: த. மலர்ச்செல்வன்

○
சிறுகதைகள்

○
முதல் பதிப்பு: ஜனவரி 2007

○
வெளியீடு: மறுகா

ஆரையம்பதி-03

மட்டக்களப்பு

இலங்கை

○
பக்கம்: 80

விலை : ரூ. 175 (இலங்கை)

ரூ. 50 (இந்தியா)

○
நூல் தயாரிப்பு: இமேஜ் & இம்ப்ரெஷன்

விற்பனை உயிர்மை: இமேஜ் & இம்ப்ரெஷன்

Periya Ezhuththu

Author: T. MalarChelvan

○
Short Stories

○
First Edition : Jan. 2007

○
Published by **Marukaa**

Arayampathy – 03

Batticaloa

Srilanka.

○
Pages : 80

Price : Rs.175 (In Srilanka)

Rs. 50 (In India)

Paper 18.6 kg N.S. Manplitho

○
Designed by Image & Impression

Selling Rights : Image & Impression

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY

மரணநிழலின் பிரிவு

மரண நிழல் எங்கும் படிந்து கிடக்கின்றது. எப்போதும் மனம் வாழ்வின் இறுதி பற்றியே பேசுகின்றது. இக்கணத்திலே என்னால் ஜீரணிக்க முடியாத சில தூண்டல்கள் படைப்பாகியிருக்க வேண்டும். அப்படைப்பு வாழ்வின் நெருடல்களைக் கொப்பளித்திருக்கின்றது.

எனக்குள் அடைக்கப்பட்ட, மறுக்கப்பட்ட எல்லாவற்றையும் நான் படைப்பாகக் கொண்டுவர முடியவில்லை. அச்சூழலும் இன்றில்லை. சிலவற்றை பூடகமாகச் சொல்ல முயன்றிருக்கின்றேன். அவ்வளவுதான்!

இத்தொகுப்பில் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதில் எனது முக்கியமான படைப்புகளுள் ஒன்றான 'குருட்டுத்திமிர்' சிறுகதையையும் சேர்க்க முயற்சித்தேன். எப்படியோ அது கையைவிட்டு மாறிவிட்டது. அது கையை விட்டு மாறினாலும் அந்தக் காலம் என்னைவிட்டு மாறவில்லை. அது இந்திய அமைதிப்படையின் காலம்! பரீட்சைக்குத் தோற்ற முடியாது போன காலம்! ஊரை விட்டு ஓடி அலைந்து அகதியாய் வாழ்ந்த காலம்!

அதுபோல் 'ஒரு வானமும் இரு தெருக்களும்' சிறுகதையையும் படைப்பாக்க மூலப்பிரதியின் சிதைவு காரணமாக இத்தொகுப்பில் இணைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் அக்கதை வெளிவந்த மறுநாளே பத்துப்பதினைந்து அடியாட்களின் கொலைவெறிக்கு மயிரிழையில் தப்பினேன். இப்படிப் பலபல மனப் பதிவுகளை இதில் பகிர முடியாமல் போய்விட்டது. மீண்டுமொரு காலம் சுதந்திரக் காற்று வீசும்போது அவை நிச்சயம் பதிவாகும்.

எல்லாம் போக கதை எனக்குள் உருக்கொண்டு வருகின்ற காலத்திலே இத்தொகுப்பு வெளிவருகின்றது. நான் கடக்க வேண்டிய தூரம் கண்ணுக்கு எட்டாததூரத்திலுள்ளது. அதனால் இப்பதிவுகள் சிலருக்கு சிறுகதையாகத் தெரியலாம், சிலருக்கு சிறுகதையாகத்

தெரியாமல் விடலாம் அல்லது முற்றிலும் புதிய பிரதியாகத் தெரியலாம். எப்படியோ போகட்டும்.

மீண்டும் நான் எழுவேன்

என்னுள் அருட்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்

மாந்தர்களுடன் ...

புதிய கை கொண்டு ...

நட்புடன்

த. மலர்ச்செல்வன்

ஆரையம்பதி - 3

மட்டக்களப்பு

இலங்கை

மலர்ச்செல்வன்

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

1	மஞ்சள் வரி கறுப்பு வரி	9
2	பெரிய எழுத்து	16
3	கப்டன் குஞ்சானும் கூட்டாளிகளும்!	23
4	மகாராஜா சொன்ன கதை	29
5	கொம்பு நீட்டுகின்ற கிருமிகள்	33
6	கறுப்பு நாய்	37
7	கழுதைக்காடு	43
8	நரிச்சிங்கங்கள்	50
9	கதை + கவிதை = அப்பறை	56
10	குறி நீளுகிற மரம்	64
11	பின்னிரவில்	69
12	மண்	75

1	1	1
2	2	2
3	3	3
4	4	4
5	5	5
6	6	6
7	7	7
8	8	8
9	9	9
10	10	10
11	11	11
12	12	12

மஞ்சள் வரி கறுப்பு வரி

மழை விடாது இரண்டாம் நாளும் பொடுபொடுவெனத் தூறிக் கொண்டிருந்தது. கைமுனு கதவைத் திறந்து வெளியில் பார்த்தான். எங்கும் வெள்ளக்காடாயிருந்தது. திண்ணையில் இருந்து நிலத்தில் இறங்கினான். இடுப்பளவு தண்ணி வாரியிறைத்தோடியது. வானம், அடி வரை கறும் கிறும் என்று இருந்தது. இன்னும் இரு நாட்களுக்கு இப்படியே இருக்குமென அவன் முணுமுணுத்துக்கொண்டான். வீட்டின் பின்பக்கம் மேடான பகுதியென்பதால், வெள்ளம். முழங்காலுக்கும் கரண்டிக்காலுக்கும் இடையில்தான் நீர் இருக்க வேண்டுமென்று மெல்ல நடந்தான். கலங்கிய தண்ணியும், கந்தலும், கட்டையும், கம்பும், இலை குழையுமாய், நீர் மெதுவாக ஓடியதால் சற்றுத் தூரத்தில் கிடந்த ஒரு உரு என்ன என்பதை அவனால் சரியாக அனுமானிக்க முடியவில்லை. மிக அண்மையில் போய்ப் பார்த்தான். ஐம்பது ஐம்பத்தைந்து மதிக்கத்தக்க மனிதன் என்பதை கைமுனு அறிந்தான்.

குப்புறக் கிடந்த உருவில் பின்பக்க மண்டையில் ஏதோ பலமாகத் தாக்கியிருக்க வேண்டும். குபுகுபுவென இரத்தம் வெளியேறிக்கொண்டிருந்தது. குதிகாலுக்கு சற்று மேல்ப் பகுதியும் வெடித்து செந்நீர் பீறியடித்துக்கொண்டிருந்தது. அவன் சிவப்பு நிற நீர்ப்பரப்பில் மிதக்கத் தொடங்கினான். கைமுனு மிக அருகில் சென்றதும் உறுமினான். அதை அவன் பொருட்படுத்தாது. நீர் வற்றியிருந்த சிறிய மேட்டுப் பகுதிக்கு அவனை இழுத்துப்போட்டு காயங்களுக்கு கட்டுப்போடத் துணி எடுத்து வருமாறு மனைவிக்குக் குரல் கொடுத்து விட்டு அவனைப் பார்த்தான். அவனின் குதத்துக்கருகில் வால் ஒன்று முளைவிட்டு அரும்பத் தொடங்கி வளர்ந்து வந்தது. கையும் காலும் இடுப்பு மேல்ப்பகுதியும் மஞ்சளும், கறுப்புமான புள்ளியாய் படர்ந்தது. அவன் ஒரு மிருகமாகிக்கொண்டிருப்பதை அவதானித்த மறுகணமே பிடரியில் தண்ணியடிபட 'மகே அம்மே... கொட்டி இன்னவா, கொட்டி இன்னவா' என்று அண்டவெளி முழுவதும் கைமுனுவின் குரல் அதிர்ந்துகொண்டிருந்தது.

மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் அவசரப்படுத்தி வீட்டைவிட்டு வெளியேறினான். அவனுடைய வாகனம் பறந்தது. கண்ணுக்குள்

அவன் எரித்த உருக்கள், கரும்புகை எல்லாம் வந்து போயின. இப்போது அவன் தன்னைப் பழிவாங்குவதற்கு அது வந்திருப்பதாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டான். ஸ்ரேசனுக்கு வந்தபோது ஒரு சிப்பாய் கூட இருக்கவில்லை. மேலதிகாரிக்குத் தொலைபேசியில் நடந்ததைக் கூறினான். மரணம் தன்னைத் துரத்துவதாகப் புலம்பினான். மறுமுனையிலிருந்து வந்த பதிலுக்கு சேர்... சேர்... என வழிந்தான்.

சற்று நேரத்தில் சிப்பாய்கள் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களில் பாய்ந்து விழுந்தான் கைமுனு. கெதியாப் புறப்பட உத்தரவிட்டு மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் குவாட்டசுக்கு அனுப்பி வைத்து புறப்பட்டான்.

கைமுனு வீடு வந்தடைந்தபோது சனத்திரள் நெழுநெழுத்தது. கைமுனு சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனுடைய முற்றத்திலிருந்து வெள்ளக்காடுகள் ஆவியாய்ப் பறந்திருந்தன. எல்லாமே மாயமாக விருந்தன. கைமுனு முட்டிமோதி கிழட்டுப்புலியிருக்கும் இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனை யாரும் கணக்கில் எடுக்கவில்லை. பவ்... பவ்... எனக் கதைகள்தான் மேலெழுந்தன.

அவற்றையும் வேறு சில வார்த்தைகள் குறுக்கிட்டன.

கைமுனு, கூட்டத்திற்கு மத்தியில் நடந்ததைக் கூற முற்பட்டான். இது கிழட்டுப்புலியல்ல. மனிதப்புலி, மனிதனாக இருந்துதான் புலியாக மாறியதாகச் சொன்னான். சனத்திரள் அவனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்து கொல்லெனச் சிரித்தது. அவன் கூனிக்குறுகினான். தன்னுடைய நட்சத்திரம் உயரும் எனக் கனாக் கண்டதை இந்தப் புறம்போக்குகள் நாசமாக்குவார்களோ? என தனக்குள் பயம் கொண்டான்.

சனத்திரளின் இரைச்சலில் கைமுனு காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு தியான நிலையிலிருந்தான். சற்றுப் பின் எழுந்தான். சனத்திரளைப் பார்த்து கையினால் ஏதோ சொன்னான். எங்கும் மெளனம் கௌவியது.

கைமுனு தன் வண்டியில் கிழட்டுப் புலியைத் தூக்கியெறிந்தான். கிழவன் வலியால் அலறினான். ஜீப் ஸ்ரேசனை அடைந்தபோது மதியம் கடந்துபோயிருந்தது. கிழட்டுப்புலி, மேல் நோவையும் பாராது ஒரு உறுமலுடன் ஜீப்பிலிருந்து குதித்து ஸ்ரேசனுக்குள் புகுந்தது. கைமுனு எஸ்.எல்.ஆர்.உடன் பின்னுக்கு ஓடினான். பின் கூண்டைத் திறந்து கிழட்டுப்புலியை அடைத்தான்.

புலியெனச் சந்தேகப்படும் கிழட்டுப் புலியை

ஆஜர்செய்தல்

Ho13411 - 50.000(2002/01)

பொலிஸ் - 55

(F2 Orig. & Dup.S.T) 05/80

இலங்கை பொலிஸ்

நீதிவானுக்கு வழங்கப்படும் தகவல்

2002.04.10 ஆம் திகதி அன்று உ.பொ.ப. துட்டகைமுனு ஆகிய நானும் எனது மனைவி பிள்ளைகளும் எனது நிரந்தர விலாசத்தில் கனல்ரோட், பஞ்சிகாவத்தை, வத்தளையிலுள்ள சொந்த வீட்டில் 10.04.02 ஆம் திகதி நேரம் 10.00 மணி தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது இடைவிடாது மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. சுமார் 3.00 மணியின் பிற்பாடு வீட்டின் கதவைத் திறந்து சுற்றாடலை நோக்கியபோது 3, 4 அடி உயரத்திற்கு நீர் பெருக்கெடுத்து கந்தலும், கட்டையும், கம்பும் இலை குழையுமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அப்போது நீர் சற்று பெருக்கெடுத்தது. எனக்கு பயம் எழ, சற்று தொலை நோக்கிப் பார்த்தேன். அங்கு ஒரு மேட்டு நிலம் காணப்பட்டது. அதில் ஒரு உரு அசைவதைக் கண்டேன். அதற்கு உதவும் பொருட்டு சென்றபோது, அதன் தலையில் காயம் ஒன்று ஏற்பட்டு இரத்தம் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. அதற்கு மருந்து கட்டும் நோக்குடன் மனைவியிடம் மருந்து எடுத்து வருமாறு உத்தரவிட்டு பின் அந்த உருவத்தைப் பார்த்தபோது அந்த உருவம் புலியாக மாறிவருவதைக் கண்டேன், பின் சற்றும் தாமதிக்காது எனது மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் அழைத்து பொலிஸ் நிலையம் சென்று மேலதிகாரியிடம் அறிவித்துவிட்டு அவரின் உத்தரவின் பின் பொலிஸ் காண்ஸ்டபிளை ஆயுதங்களுடன் அழைத்துக்கொண்டு புலி இருந்த இடத்திற்கு வந்தோம். அப்போது சனங்கள் நெழுநெழு வென இரைச்சல் இட்டுக் கொண்டிருந்தன. அச்சமயம் காண்ஸ்டபிளிடம் கைது செய்யுமாறு உத்தரவிட்டு, கைது செய்து பொலிஸ் நிலையம் கொண்டுவந்து கைது செய்யப்பட்ட கிழட்டுப் புலியை விசாரணையைத் தொடர்வதற்காக, வாக்குமூலத்தைப் பதியச் சென்றபோது பேச்சு வழக்கில் இல்லாத புதிய மொழியாக இருந்தது. அதனால் வாக்குமூலம் பதியப்படவில்லை. இதனால், இக்கிழட்டுப் புலியின் மொழியை, மொழி அறிஞரிடமிருந்து அறிந்துகொண்டு விசாரணையை மேற்கொள்ள வேண்டும். இவ்விசாரணை முடிவடையும் வரை புலியெனச் சந்தேகப்படும் கிழட்டுப் புலியிடம் விளக்கமறியலில் வைக்கும்படி கனம் நீதிபதி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

திகதி 11.04.02.

துட்டகைமுனு

புலன் விசாரணைக்குப்

பொறுப்பான உத்தியோகஸ்தர்.

12.04.02 சந்தேக நபர் கிழட்டுப்புலி ஆஜர்

பொலிஸார் சமர்ப்பிக்கின்றனர்

சந்தேக நபரை 14 நாட்களுக்கு வனவிலங்கு சரணாலயத்தில் விளக்கமறியலில் வைக்குமாறு உத்தரவு இடுகிறேன்.

பொலிசார் புலன்விசாரணையை மேற்கொண்டு (மொழி ஆராய்ச்சியாளர்களின் துணையுடன்) மன்றுக்கு மேலதிக அறிக்கையை இணைக்குமாறு கட்டளையிடுகிறேன்.

வழக்கை 16.04.02 ஆம் திகதி கூப்பிடவும்.

சேக்கிழான் சேமரதன்

திகதி 12.04.02.

நீதிபதி

பசுக்களும், மரைகளும், நரிகளும் கிழட்டுப் புலியைக் கண்டு மருண்டன. மான் கூட்டமும், அதிர்ந்துபோய் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டன. கிழவன் நடந்து வருவதை வன அதிகாரி பார்த்து முகம் மலர்ந்தான். கைமுனுவிடம் “என்ன? ஒரு கிழவனை இங்கு கொண்டுவந்திருக்கிறாய். இங்கு வேலைக்கு அதிகமான ஊழியர்கள் உள்ளனர். நீ... இதை...”

“சே. இது கிழவனில்லை. கிழட்டுப்புலி நகரை அழிவிலிருந்து வேவு பார்க்கவந்த சில நேரத்தில் என்னிடம் மாட்டிவிட்டது. ஆனால் நீதிவானின் உத்தரவின்படி 14 நாட்கள் இதை இங்கே வைத்து, கண்காணித்து மொழி அறிஞர்களின் துணையுடன் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியுள்ளது.

சா... அப்படியா ஆளைப் பார்ப்பதற்கு இது புலி மாதிரியில்லையே. பசியால் வாடிக்கிடக்கும் கிழவன் மாதிரியல்லவா இருக்கு. நீ என்ன சொல்லுறா!”

“அப்படியல்ல இதுக்கு கறுப்பும் மஞ்சளும்...”

பல்லவியை அவிழ்க்கத் தொடங்கிச் சில நாழிகையில் மொழி அறிஞர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கைமுனு, கிழட்டுப் புலிக்கு அருகில் அழைத்துச் சென்றான். இதுதான் என அடையாளம் காட்டினான்.

மொழி அறிஞர் குழுத்தலைவன் சாம்சன் கைமுனுவைப் பார்த்துச் சிரித்தான். கிழவனுக்கு அருகில் சென்று பேசிக்கொண்டான். கிழவன் புவியில் இல்லாத ஒரு மொழியில் கதைத்துக்கொண்டு இருந்தான். அவனுக்கு விளங்கவில்லை. தன்னுடைய இத்தனை காலச் சேவையில் அவன் சந்தித்த புது மொழி. இது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அழிந்த ஒரு மொழியின் வழித்தோன்றலாக இருக்க வேண்டுமென சாம்சன் ஊகித்துக்கொண்டான்.

கிழவனிடம் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டு, இன்றைய ஆராய்ச்சி போதும் எனப் புறப்பட்டனர். ஆனால் சாம்சனுக்கு நித்திரையில்லை. இரவு முழுவதும், புத்தகங்களைத் தூசி தட்டினான். ஒலி நாடாக்களைக் கேட்டான். இரவு எப்படித்தான் மறைந்ததெனத் தெரியவில்லை. காலையில் சரணாலயத்தை அடைந்தவுடன் கிழவனுடன் மீண்டும் கதைத்தான். அவனுக்கு சற்றுப் பிடிபட ஆரம்பித்தது. இது தமிழ் மொழியின் தோற்றுவாயாக இருக்கலாம். இருந்தும் இன்னும் சில வாரங்கள் அவனுக்குத் தேவைப்பட்டன.

கைமுனு அவசரகாரனாகவே இருந்தான். தன் நட்சத்திர உயர்வு பற்றியே சதா சிந்தித்தான். வயிறு எரியுண்டாக வீடு ஏகியவன் அதிர்ந்தான். மனைவி மகனைத் தூக்கிக்கொண்டு அலறிக்கொண்டிருந்தாள். கைமுனுவைக் கண்டதும் பாய்ந்தாள். என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? இதைப் பார் எனத் தன் மகனின் உடலைக் காட்டினாள். கறுப்பும் மஞ்சளமான புள்ளி முளைத்திருந்தது. திக்கென்றது அவனுக்குதன் கையினால் அழுத்தித் தேய்த்தான். அது போகவில்லை.

“பயப்படாதே இது ஒன்றுமில்ல, ஏதோ தோல் வியாதி போலத் தானிருக்கணும், நாளைக்கு டாக்டரிடம் காட்டுவோம்” எனத் தன் மனைவிக்கு ஆறுதல் கூறினான். அவள், அவனுடைய கதையை ஏற்கவில்லை. அந்தக் கிழவனை விட்டுவிடு என மன்றாடினாள். அவன் ஏற்கவில்லை. வனத்திற்கு கைமுனு வந்தடைந்ததும் கிழவன் ஒரு சிரிப்பை விட்டான் கைமுனுவுக்கு. இதற்கு முன் அவன் சிரித்ததில்லை. பின் நமட்டுச்சிரிப்புடன் கிழட்டுப்புலி தன் கூட்டுக்குள் போய் அமர்ந்துகொண்டது. கைமுனுவுக்கு வனத்தில் நிற்க முடிய வில்லை. மிக விரைவாக வீடேகினான். தன் மகனின் முதுகைப் பார்த்தான் இன்றும் புதிதாக ஒன்று முளைத்திருந்தது.

அவனின் உடல் கனத்தது. தலையில் கையை வைத்து திண்ணையில் குந்திக்கொண்டிருந்தான். தன் மனைவி சறபுறு சறபுறு என்றேயிருந்தாள்.

“சும்மா இரு பாப்போம். நானொரு பொலிஸ் அதிகாரி, என் சுய நலத்துக்காக, அந்தப் புலியை விடலாமா?”

“சும்மா கத்தாத. யார் இங்கு நேர்மையாக இருக்கிறா? அந்தக் கிழவன் உனக்கு என்ன செய்தவன்? காட்டு ராஜாவின சந்ததிகள் ஏதும் செய்திருக்கலாம். அதனால் அவனால் அவன் மாறியிருக்கலாம். சும்மா ஒருபக்க நியாயத்தை நியாயப்படுத்துவது சரியோ? விட்டுவிடு இல்ல...”

“சும்மா கிட. நான் கோழயில்ல. சுயநலக்காரனில்லை. நான் ஒரு வீரனின் பெயரையுடையவன். அதுக்காவது...”

“விசயம் தெரியாம கத்தாதிங்க. முன்னரும் உங்க நாமத்தையுடைய வர் ஒரு கிழவனை வஞ்சகத்தால வெற்றி கொண்ட கதை தெரியாதா என்ன? அந்த நாமத்தையுடையவங்க இயலாத கட்டையில்தான் வீரத்தைக் காட்டுறீங்க. கேவலமாகயில்ல...”

“என்னடி நீ கதைக்கிற கத”

“ஓம், யுத்த விதியே தெரியாது. குதிரையில இருந்து விழுந்த மனிசன வெட்டினவர்தான் உங்க நாமத்தையுடையவர்...”

“சரி...சரி.”

முகத்தைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்ட மகனுடன் டாக்டரை அடைந்தான். டாக்டர் பூதக் கண்ணாடியை உடல் முழுதும் வைத்து பல மணிநேரமாக ஊர்ந்தார். புத்தகங்களைப் புரட்டினார். தலையைச்

சொறிந்தார். இறுதியில் இது நோயல்ல என்றார்.

கைமுனுவுக்கு பயம் அதிகரித்தது. நட்சத்திரங்களைப் பெற்று என்ன செய்வது மகனைக் காப்பதுதான் முதற்கடனாகத் தோன்றியது அவனுக்கு.

புலியெனச் சந்தேகப்படும் கிழட்டுப் புலியை

ஆஜர் செய்தமை

பொலிஸ் } 8

இலங்கை பொலிஸ்

தகவல் ஏடு { பக்கம் } 261
 { பந்தி } ஜிச் ஜி.வி.

நிலை இலக்கம்

{ கடும் குற்றம் }
{ சிறுகுற்றம் }

19/2002

ஜி.ஜி.ஆர்.

கொழும்பு நீதிவான் நீதிமன்றத்தில் 2002ஆம் ஆண்டு 04ஆம் மாதம் 10ஆம் நாளன்று.

எதிரி

கிழட்டுப்புலி

வத்தளை பொலிஸ் நிலைய பொறுப்பதிகாரி உ.பொ.ப. ரெட்டிக்கே துட்டகைமுனு ஆகிய நான் 1979ஆம் ஆண்டின் 15ஆம் இலக்க குற்றவியல் நடவடிக்கை முறைச் சட்டக் கோவைச் சட்டத்தின் XIV ஆரம்பப் பிரிவின் கீழ் 136(1)ஆம் பிரிவின்படி 2002ஆம் ஆண்டு 04 மாதம் 10 நாளன்று அல்லது நாளளவில் இந்த நீதிமன்றத்தின் நியாயாதிக்கத்திற்குள் அமைந்த வத்தளை கனல் ரோட் என்னுமிடத்தில் மேற்படி கூறிய எதிரியை நாங்கள் கைது செய்தோம். இது இ.ச. சட்டக்கோவை 19ஆம் அத்தியாயத்தின் 32 பிரிவுடன் சேர்த்து வாசித்து அதே அத்தியாயத்தின் 29ஆம் பிரிவின் கீழ் தண்டிக்க வேண்டிய குற்றமொன்றையும் புரிந்துள்ளார். ஆனால், எதிரியிடத்திலிருந்து வாக்குமூலமும் பெற முடியாத காரணத்தாலும், தடயங்கள் இல்லாத காரணத்தாலும் எதிரியைக் குற்றவாளியாக அடையாளப்படுத்துவதற்கான சான்றுகள் இல்லாதுள்ளன.

சாட்சிக்காரர்களின் பெயர்ப்பட்டியல்

1. இல்லை
2. இல்லை.
3. இல்லை

வழக்குத் தொடர்புடைய பெயர்ப்பட்டியல்

1. உ.பொ.ப. துட்கைமுனு - வத்தளை பொலிஸ் நிலையம்
2. உ.பொ.கொ. 2.1 சில்வா - do
3. உ.பொ.ப. - பண்டார - do
4. உ.பொ.கொ. 2.1 - காமினி - do

திகதி 2002.04.24

ரெட்டிக்கே துட்டகைமுனு

பொறுப்பதிகாரி

பொலிஸ் நிலையம் வத்தளை

இவ்வழக்கில் நெறிப்படுத்தப்பட்ட சாட்சியங்கள் மூலமும் இல்லாததும், எதிராளி மீது கூட்டப்பட்ட குற்றங்களை நிரூபிப்பதற்கான ஆதாரங்கள் எதுவும் வழக்குத் தொடுநர்கள் மன்றில் முன்வைக்கவில்லை என்பது அவதானிக்கப்படுகின்றது. மேலும் இவ்வழக்கில் சந்தேகங்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டு நியாயமான சந்தேகங்களை நிரூபிக்கவில்லை என மன்று கருதுகிறது. ஏன காரணத்தால் சந்தேகங்களின் பலனை எதிராளிக்கு வழங்கி அவர் மீதான குற்றச்சாட்டு நிரூபிக்கப்படவில்லை என்ற காரணத்தால் இதை விடுதலை செய்வதோடு, சிங்கராய வனத்தில் மேற்படி விலங்கை விடுமாறு பொலிஸ் அதிகாரிக்கு கட்டளையிடுகிறேன்.

திகதி. 2002.05.07

மனுநீதிச்சோழன்
நீதிவான்

பல்லைக் காட்டிச் சிரித்தான். துட்டகைமுனு. கிழட்டுப் புலி தலையை தொங்கப் போட்டிருந்தது.

கைமுனு கூட்டைத் திறந்து கிழட்டுப்புலியை இழுத்து வந்தான். சுற்றும்முற்றும் பார்த்தான். யாருமில்லை. வடதிசை நோக்கி ஓடும்படி கை அசைவினால் சொன்னான். கிழவன் சிரித்தான். பின் வடதிசை நோக்கி நடந்துபோனான். கைமுனு அவனை வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கிழவன் 18 வயது வாலிபனாக மறைந்து போனான்.

பெரிய எழுத்து

அ ஆ

இ ஈ

உ உள

எ ஏ

அவன் . . . சுவரொட்டிகளைக்கூட வாசிப்பதில்லை. அதில் இருக்கும் எச்சரிகைகளைக்கூட, அவன் பெரிதுபடுத்துவதில்லை. வீட்டில் சீனிச்சுருளில் வரும் எழுத்துக்களைக்கூட அவன் ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்துக் காறுவான். அ, ஆ, இ . . . எனத் தன் பிள்ளை உச்சரிக்கும்போதுகூட முதுகில் ஒரு குத்து வைப்பான். ஆனால் எழுத்துக்கள் ஏதும் செய்ததில்லை. வரிவரியாய் வளர்ந்து கொண்டே இருந்தன.

நேற்றுப் பின்னேரம் ஒரு புது எழுத்தைக் கண்டான். கீழும் மேலுமாய் எழுதியிருந்தது. கொம்புகள்கூட முளைத்திருந்தன. வால்கள்கூட வளர்ந்திருந்தன. அதைக்கூட அவனால் ஜீரணித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அழிற்ப்பர் கொண்டு அழித்தான். நீண்ட நாளைக்குப் பிறகு அவன் செய்த மிகப்பெரிய காரியம். ஆனால் எழுத்துக்கள் மெல்ல மெல்ல முளைத்து வந்தன. ஆத்திரம் கொண்டவன், வீதித்திருத்த வேலைக்காகக் கொதித்துக்கொண்டிருந்த தார்ப்பீப்பாவில் கொதித்தவியும் தாரை அள்ளியெடுத்து எழுத்தின் மீது உணர்றினான். எழுத்துக்கள் துடித்தன. பின், சில எழுத்துக்கள் எந்தவித உணர்ச்சியுமின்றி அடித்த பாம்பாய் சுருண்டு படுத்தன. சில எழுத்துக்கள் துள்ளிக் குதித்து வெடிப்பட்டனவாய் அடங்கின. அவனுக்கு நிம்மதி.

இந்தப் பிசகு அவனுக்கு சில ஆண்டுக்கு முன்னரே வந்திருக்க வேண்டும். அவனுடைய எழுத்துக்களில் முன்னர் கொம்புகளும், வால்களும் முளைக்காமலில்லை. ஆனால் அவன் தொன்மங்களும், வரைபடங்களும், குறியீடுகளும், சமன்பாடுகளும், சற்சதுரங்களும் இன்னும் சில எழுத்துக்களுடன் வரும்போது எழுத்துப் பெரிதாகும் என அக்கட்டுரையில் வந்தபின்பே தன் பாட்டில் பேசித்திரிந்தான்.

ஆறு மாதங்களாய் நீரை மட்டும் பருகி வாழ்ந்தான். இப்படி இப்படியே காலத்தை ஓட்டினான்.

சித்திரபானு வருடம் தை முதலாந்திகதி ஒரு மணிக்கு ஜே. பி. சாவின் 'என் வீட்டு வரைபடத்தை' பெரிய எழுத்துக்காரன் ஒருவனிடம் வாசிக்குமாறு கொடுத்திருக்கிறான் அரிச்சந்திரன். மறுநாளே பெரிய எழுத்துக்காரன் அவனிடம் திருப்பிக் கொடுத்து 'வேலையில்லை' என்று இருக்கிறான். அவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்திருக்கிறது. வரைபடம் சம்பந்தமான விடயமாக, ஜே.பி. சாவின் தலைப்பு இருந்த தால் அவனுக்குப் பிடிக்குமென நம்பினான். இவனுக்கு நினைப்பது போல இல்லை ஜே.பியின் எழுத்து. மொழியை சோதித்துக்கொண்டிருக்கும் புதுவகை எழுத்து. எழுத்துக்களில் காணக்கிடையாத நேசத்தை, தன்னெழுச்சியை, நுட்பத்தை முன்வைக்கும் எழுத்து. சமூகத்தின் ஆதிக்க மதிப்பீடுகளால் தமது கௌரவத்தைப் பறிகொடுத்த மனிதர்கள் ஜே.பி. சாவின் எழுத்துக்களின் ஊடாக ஊடுபாய்கிறார்கள். இதைப் போய் வேலை இல்லை என எண்ணுறானார்களே?

1. 'பிளாக் டிக்கெட்' கதையில் வரும் மலரின் பாத்திரம் சண்முகத்தின் சரடு அவிழ்க்கும் புனைவு. அலிபாபாவும் சகாக்களும், பாரியும், வசந்தியும் எனக் கதைப் பின்னல் வாழ்வின் நிதர்சனங்களை கொட்டுகின்ற அற்புதமான படைப்பு. இப்படியொரு கதை எழுத முடியுமா? அதுபோல் என் வீட்டின் வரைபடம், ஊருக்குச் செல்லும் வழி, மிகுமழை, தனிமையின் புகைப்படம், உருவங்களின் ரகசியம், ரிஷப வீதி, புவியீர்ப்புவிசை - (இந்தக் கதைகூடப் பிடிக்கும் என நினைத்தேன். ஏன் என்றால் நியூட்டனுடன் தொடர்புபட்டதால் அதுவும் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லையாம்) ஆட்டத்தின் விதிமுறைகள், உடைந்த புல்லாங்குழல் இவையும் பிடிக்காத பாத்திரங்கள்தான் அவனுக்கு.

எழுத்து என்றால் என்ன? அவன் யோசிக்கத் தொடங்கினான். கோடுகளும், வளைவுகளும், வரைபடங்களும், சமன்பாடுகளும், சற்சதுரங்களும் நிறங்களும் மட்டுமா எழுத்து? அவனுக்குப் புரிய வில்லை. ஏதோ புரியாமல் எழுத வேண்டும். அது மட்டும்தான் உண்மையெனப் பட்டது. ஆனா பெரிய எழுத்தான் ஆங்கில எழுத்துக்களை விரும்பிப் படிப்பதாகச் சொன்னான் ... ஃப்ரான்ஸ் காஃப்காவின் எழுத்து மிகப் பிடிக்கும் என்றான். இறுதியாகப் படித்த ஒரு பட்டினிக் கலைஞன் 'சூப்பர்' கதை என்றான். "பட்டினிக் கலைஞன் பட்டினி கிடத்தலை ஆத்மார்த்த சாதனையாக நம்புகிறான். அதே நேரம் மக்கள் அதனை ரசித்துப் பாராட்ட வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறான். இறுதியில் இரண்டுமற்றுப்போய் இறப்பு நேரிடுகிறது. முதலில், பட்டினி இருப்பது சாதனையல்ல, அது அவன் விரும்பிய உணவு கிடைக்காததால் அவன் செய்துகொண்ட தெரிவு. தெரிவு மேற்

கொண்டபின் அதனைச் சாதனையாக்க வேண்டும் என்று முயல்கிறான். அந்தச் சாதனை சில நாட்களே எடுபட்டது. பின்னர் சாதாரண விடயமாகப் புறக்கணிக்கப்படுகிறது.”

இப்படி எழுத்து ஊடுபாய வேண்டும் என்றான். எழுத்து பெரும் இமயமாக இருக்க வேண்டும். இருட்டுகளை அகற்றி வெளிச்சத்தைத் தர வேண்டும். பூனைகள் பிரமிக்க வேண்டும். மனிதர்கள் நிலத்தில் படாமல் நடக்க வேண்டும். நிகழ்வுகள் ‘ஜில்’ என விரிந்து விரிந்து போக வேண்டும். தமிழ் எழுத்தில் பெரிய எழுத்துக்கள் இல்லை யென்றான்.

அரிச்சந்திரனுக்குத் தெரியும் “பிளாக் டிக்கெட்” காஃப்காவின் ஒரு பட்டினிக் கலைஞனைவிட உச்சமென்று. இவனுக்கு எங்க இது புரியப்போகுது?

அரிச்சந்திரனுக்கு பெரிய எழுத்துக் கூட்டங்கள் பற்றி வெறுப்பு அதிகரித்துக்கொண்டே போனது. அவனுகள் கால் தடங்கள் அற்று நடந்து போனார்கள். “என்ன எழுத்து எழுதுறானுகள்” முகத்தைச் சுருக்கிப் பெரிய எழுத்தானுகள் ஏதோ ஏதோ தங்களுக்குள் குசுகுசுத் தானுகள். அவன் எதையும் பொருட்படுத்தவில்லை.

பெரிய எழுத்தானுகளிடமும் தரம் 1, தரம் 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, ... எனக் குறிப்புகளும் இருப்புக்களும் இருந்தன. தரம் 1, தரம் 2, 3, 4, 5ஐயும் மெச்சிப்பேசுவான். தரம் 5, தரம் 6, 7, 8களை ... மெச்சுவான். இன்னும் சில ஆய்வாளர்கள் என்பவர்கள் இவனுகளை மெச்சி மெச்சியே காலம் ஓட்டினர்.

திடீரென ஒரு நாள் பழைய எழுத்து அவனைச் சந்தித்து ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கியது. பெரிய எழுத்துக்கள் தங்களை விழுங்குவதாகவும், பழுத்துவிட்டது, பழுதாகிவிட்டது என ‘ஹின்ட்’ அடிப்பதாகவும், கூட்டம் வைத்துக் கேலி செய்வதாகவும் பழைய எழுத்து முறையிட்ட போது உச்சிநிலா சரிந்து எரிந்துகொண்டிருந்தது. அவனால் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை பழைய எழுத்துப் பற்றி அவனுக்கு நிறையக் கேள்விகள் உள்ளன. கி.மு. வடிவம் கொண்ட எழுத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு உருட்டி உருட்டிக் காலம் தள்ளுவது அரிச் சந்திரனுக்கு கசப்புத்தான். அவன் ஏதும் பேசவில்லை.

அவன் உடலில் ஊர்ந்து திரிகின்ற நசநசப்புக்களை அகற்றுவதற்கு அவன் உருண்டு திரிந்தான். பழைய எழுத்துக்களையும், பெரிய எழுத்துக்களையும் தட்டித் தட்டி நாட்களை ஓட்டினான். அவனை ஒத்த எழுத்துக்களையே முளையிட்டுக்கொண்டிருந்தான். இக் காலத்திலே அவனுக்கு திருமணமாகியது. அவள் பற்றி அவனுக்கு எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவள் எந்த எழுத்தாள்? அல்லது எந்த எழுத்துச்சுவையாளி? அல்லது எந்த நிலையாளர் ஒன்றுமே தெரியாது. அவன் ஒரு மாதமாக ஒன்றுமே செய்யவில்லை. எழுத்துப் பற்றி அவன் சிந்தித்ததில்லை. எழுதியதில்லை. பேசியதில்லை.

01.01.01 அன்று 1.01க்கு எழுதத் தொடங்கினான். அவள் ஒருக்கெழிந்து படுத்தாள். அவன் எழுதிக்கொண்டே போனான். 'என்னப்பா செய்யிறீங்க' என்றாள். அவன் ஏதும் பேசவில்லை. மங்கிய வெளிச்சத்தில் பார்த்தாள். வெள்ளைத் தாளில் கறுத்த உருவங்கள் முளைத்துக் கொண்டு போனது. அது அவளுக்கு கரப்பானாய், நட்டுவக்காலியாய், தேளாய் வளர்ந்து போவதாகத் தெரிய பயந்து வீறிட்டாள். அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்தான்.

'என்ன? என்ன? என்றான்.

பேப்பரில் கையைக் காட்டி ஏதோ சொன்னாள். அவனுக்கு மண்டை விறைத்தது. அவன் எழுதியதை நிறுத்திவிட்டான்.

ஒரு நாள் வேலை அசதியால் 'காப்டே' எடுத்து வீடு போனான். அவள் சிறிய எழுத்துக்களை வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவனுக்குச் சற்று மனநிம்மதி. 'என்ன' என்று கேட்டான். அவள் 'போர்' அடிக்குது, அதுதான் இதை வாசிக்கிறேன்' என்றாள். 'தாரும்' எனப் பார்த்தான். அது மிகச் சின்ன எழுத்து. அவனுக்கு வாந்தி வந்தது. அடக்கிக் கொண்டான்.

'இப்படியான எழுத்துக்களைச் சுவைப்பாயா?' என வினாவினான். 'இல்ல இத விடச் சற்றுப் பெரிய எழுத்துக்களையும் படிப்பன்' என்றாள்.

சந்திரமதி இரு நாட்களாய் ஏதும் அவனுடன் பேசவில்லை. சிறிய எழுத்தையும், சற்றுப் பெரிய எழுத்தையும் வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சந்திரமதியை அவன் ஏதும் தொந்தரவு செய்யவில்லை. தலையணையை இறுகக் கட்டிப்பிடித்து இரவுகளைக் கழித்தான். இடைக்கிடை எழுந்து பார்த்தான். அவள் எழுத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். காலையில் எழுந்து பார்த்தான். தாள்கள் ஒற்றை ஒற்றையாய் கழன்று இருந்தன. சில எழுத்துக்கள் உதிர்ந்து கிடந்தன. அவள் கீர்கீரென ஓசை எழுப்பி தூங்கிக் கிடந்தாள். மின்விசிறியை நிறுத்தி கதவைத் திறந்தபோது, ஒளி அறைக்குள் பாய்ந்தது. சந்திரமதி திடுக்கிட்டு எழுந்து தாள்களைப் புறக்கினாள். எழுத்துக்களை ஓட்டினாள். மீண்டும் வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

துன்பப்பட்டானின் நூல்வெளியீட்டுவிழாவிற்கு சந்திரமதியும் சென்றிருந்தாள். அவனை புளுகுபுளுகென 'மைக்'கை ஒருவர் சூப்பிச் சூப்பி பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவளுக்கு சகிக்கவில்லை. "யார் இத வாசிக்கப்போறா! அதுக்குள்ள பெரிய புளுகு வேற" அவள் இப்படித்தான் எழுத்துக்களை நினைத்தாள். புளுகுவதும் தூக்கி வைப்பதும் தானா? எனச் சிந்தித்தாள். சிரித்தாள். பின் சந்திரமதி தன் கணவனுக்கும் நூல் ஒன்று வெளியிட வேண்டுமென மனதிற்குள் அடித்தளம் போட்டாள். பிறகு என்ன நினைத்தாளோ மனதிற்குள் மாற்றுத் திட்டத்தைப் புதைத்தாள். அவள் வயதில் ஒத்த யாரும்

அங்கு வரவில்லை. அவள் மட்டும் வந்திருப்பது அவளுக்கு ஒரு மாதிரியாய் இருந்தது. எழும்பி நடந்தாள். அரிச்சந்திரன் பின்னுக்கு ஓடினான்.

‘இரு இரு முடிஞ்சுபோவம்’ என்றான்

“நீ இரு. நான் போப்புறன்” என்று நடந்தாள்.

அவனுக்கு அவளுடைய நடத்தை பிடிக்கவில்லை. என்ன செய்வான் அவன்?

அவன் சற்று உசார் ஏற்றியிருந்தான். எல்லாமே இரண்டாகவே தெரிந்தன. அரிச்சந்திரன் கேற்றைத் தள்ளி மேடையில் கால் வைத்தான். யாரோ தள்ளுவதுபோல் இருந்தது. சற்று உசாராகி முன் விறாந்தைக்கு வந்தான். அவள் சிறியதும் பெரியதுமான எழுத்துக்களை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள். புத்தக அறைக்குள் சென்றவன் ஜே.பி. சாவின் கனவுப் புத்தகத்தை எடுத்துவந்து சந்திரமதியிடம் கொடுத்தான். அவள் எனக்கு வாசிப்பதற்கு நிறையிருக்கின்றன என்றாள்.

‘இல்ல இத வாசித்துப்பாரன்’ என்றான்.

அவள் அதை வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

ஒரு மூன்று மணித்தியாலம் எடுத்திருப்பாள். எழுத்துக்கள் அங்கு மிங்கும் தொங்கியிருந்தன. தெளிவு பெற்றவளாய் கனவுப் புத்தகத்துடன் கடப்பில் நின்றாள். அவன் தனித்தே வெளியில் சென்று வந்திருந்தான். கொஞ்சம் மிதப்பாகயிருந்தான். கண்கள் சற்றுச் சிவந்திருந்தன. முன்னர் ஏற்றியிருந்த உசார் தணிந்து இப்போ நிதானம் கூடியிருந்தது. அவளை அவன் அண்மித்ததும்.

‘என்ன புத்தகம் என்றாள்? ஆண்களின் படித்துறை’ என்ன கதையோ? செக்ஸ் வரிகளோ. இத யாரு வாசிக்கிறா? இதெல்லாம் எழுத்தா?” எனப் பாய்ந்தாள்.

“என்னடியம்மா அதில என்ன தப்பா எழுதியிருக்கு” என்றான்.

“விசரா உனக்கு, பொம்புளயளப் பற்றி ஜே. பி. சா. என்ன நினைச்சிருக்கான்? ... செருப்பால அடிப்பன் அவனுக்கு” என்றாள்.

அவனுக்கு அதற்கு மேல கதைக்க முடியவில்லை.

ஆனா அவன் அதைப் பற்றிப் பெரிதாக யோசித்ததேயில்லை. அவன் தன்னையே நொந்துகொண்டான். இப்படியான நேரங்களில் பண்டிதர் கணபதிப்பிள்ளை மிக முக்கியமானவர். இப்படிப் பிரச்சினைப்பட்ட ஒரு நாள் எழுத்தின் தோற்றுவாய் பற்றி அவனைக் குழப்பிவிட்டார். வரிவடிவில் இருந்து இன்று இந்த நிலைக்கு வந்தும், இன்னும் எழுத்து ஒழுங்கா வரவில்லையென பண்டிதர் கணபதிப் பிள்ளையின் கருத்தில் உடன்படாவிட்டாலும் உண்மையும் இல்லா

மலில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அன்று பண்டிதர் கணபதிப்பிள்ளை கோணங்கியின் பாழியைக் கொடுத்து நல்ல எழுத்து வாசி என்றார். புத்தகத்தை வாசிக்க வாசிக்க இரவுகள் மறைவதே தெரியவில்லை. நித்திரை கண்ணுக்குள் அற்று நீண்ட நாளாய் போயிற்று. சந்திரமதி கோபம் கொண்டு ஏசத் தொடங்கினாள். பாழியைத் தூக்கி வீசினாள். அடுத்த நாள் பெரிய எழுத்துக்காரர்களிடம் பாழியைக் கொடுத்தான். இரு திங்களாய் சாம்பிராணிப் புகை விடுவதாக அறிந்தான். பிறகு ஒரு நாள் எதிர்திசை வாசல் கடை அருகில் அவனுகளைக் கண்டபோது அவனுகள் யாருக்கும் விளங்கவில்லையாம். புரியவில்லையாம்... திகைத்து நின்றானுகள். கோணங்கி கோணங்கித்தனமாக எழுதியிருக்கிறான் என்றானுகள். 'என் வீட்டின் வரைபடம் பிடிக்காத பெரிய எழுத்தான், இதைவிட வெயிலைக் கொண்டு வாருங்கள்' சூப்பர் என்றான். அவன் ஆத்திரத்தில் கேட்டான். அதில் அப்படி என்ன இருக்கு? பெரிய எழுத்தான் சற்று நேரம் ஏதும் பேசவில்லை. பின், அது ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்து ஓடுகிறது என்றான். அரிச்சந்திரன் அவனை உற்றுப்பார்த்தபோது, அவன் குனிந்து கொண்டான்.

'பாழியில் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப் பிணைந்து ஓடவில்லையா?' மீண்டும் கேட்டான்.

"அது... அது" திக்குமுக்காடினான். "என்ன? சொல்" என்றான்.

'அதில் ஒரு தர்க்கம் விழுந்தது போதாது' என்றான்.

'தர்க்கம் என்றால் என்ன? என்றான்.

அவனால் மேலதிகமாகப் பேசமுடியவில்லை. இப்படித்தான் தமிழவன்ட 'ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட மனிதர்கள்' பலருக்கு கேலியானது. இளம் தலைமுறை என்பவர்களுக்கு சந்திப்பேச்சுப் பொருளானது. விளங்காவிட்டால் ஹிண்ட் பொருள் பின் நவீனத்துவம் என்பார்கள். ஆனால் அப்படியான எழுத்தை என்னப்பா எழுதியிருக்கான் எண்ணுகிறானுகள். நீங்களும் "சும்மா வாய்க்கு வந்த மாதிரி உளறாதிங்க, உங்களுக்குள் ஒரு ஒளிவட்டத்தை வளர்த்து கதைக் காதிங்க. முதலில், நல்லா வாசிங்க. அதுக்குப்புறகு மிச்சத்தச் செய்யுங்க. அதவிட்டு..."

பெரிய எழுத்தானுகள் அவனை வச்ச கண் வாங்காது பார்த்து நின்று புறுபுறுத்தானுகள். 'இவரெல்லாம் எப்ப வெளிக்கிட்டவர்? போடா... நீயும்...'

அரிச்சந்திரன் ஏப்ரல் 2006 உயிர்மையைத் தட்டிக் கொண்டிருந்த போது பக்கம் 22யில் ஜே.பி.சாவின் முத்தத்தைப்போல எங்கள் மரணத்தைக் கண்டான் சில கால இடைவெளியில் ஜே.பி. சாவின் படைப்பைக் கண்டதும் உள்ளூர கொப்பளித்தது. இன்றைக்கு ஒரே மூச்சியில் படித்து முடிக்க வேண்டுமென்று வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

அவனுக்குத் தொடக்கமே மிக அலுப்பாகயிருந்தது. மூன்றிற்குப் பிறகு கதை ஓட்டம் சற்றுச் சூடு பிடித்தது. கனவுப் புத்தகத்தைப் போல, பின் பழைய வளவளாதான். ஜே.பி.சாவின் என் வீட்டு வரைபடமும், கனவுப் புத்தகக் கதைகளும் தந்த ஒளியை, விறுவிறுப்பை, அகப் பாய்ச்சலை இந்தக் கதை தரவில்லை. அரிச்சந்திரனுக்குக் காதல்மீது நம்பிக்கையில்லை, பற்றில்லை, வெறுப்ப... வெறுப்பு. இது, அவனுக்குப் பிடிக்காமல் போயிருக்கலாம். எப்படியும் இதில் காதலும், கனவும், அதிஉவமானமும், விபரணமும், தேவையில்லாத கதை நீட்டிப்பும் அவனுக்கு முதல் வாசிப்பில்... ஊன்றிப்போக முடியவில்லை.

ஜே. பி. சா நீண்டு நீண்டு கனவுப் புத்தகத்தினுள் இருந்து காணாமல் போய்க்கொண்டிருந்தான். ஆனால், அவன் காணாமல் போகும் பட்டியலைச் சேர்ந்தவனில்லை. அவன் பீனிக்ஸ் பறவை. மீண்டும் உயிர்ப்பான். இப்போ எழுந்து எங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்து அவனும்.

கப்டன் குஞ்சானும் கூட்டாளிகளும்!

கலி பிறந்து மூவாயிரம் சொச்சம் வருஷம் கழிந்த பவ வருட வைகாசித் திங்கள் மூன்றாம் நாள் அவனுக்கு சுயம்வரம் நிச்சயமாகி யிருந்தது. அவன் எதிர்பார்க்காததாகவே எல்லோரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நடு ராத்திரியில் பொக்கை வாய்களுக்கு இடி தீனியாகக் கூட இருந்தான். அவன் அதுபற்றி அலட்டிக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. எப்பொழுதும் இணைபற்றிப் பேசியதேயில்லை. அவனுக்கு இதில் பெரும் விருப்பு இருந்ததில்லை. அவனைப்போல் மீண்டும் ஒருவன் உயிர்வான் என்ற நம்பிக்கை இம்மியளவும் இருக்கவில்லை. அதுதான் காரணமாயிருக்க வேண்டும். ஆனால், அவனைப்பற்றி கதைகள் வருவதுதான் அவனுக்குப் புரியவில்லை. ஆழ்கடலில் தள்ளுவதற்குப் பலர் முயன்றதாக இப்போது அவன் நினைத்துக் கொள்கின்றான். சுற்றியிருந்து பல்லிளித்த அற்பப் பிறப்புக்களையெல்லாம் அவனுக்கு பெரும் சூனியமாக இப்போ அறியும்பொழுது கொதிக்கிறது மனம்.

கடலோ கடலம்மா

குடலோ குடலம்மா

சடசட சடவே

கடகட கடவே ...

இணைவதற்கான மகிழ்ச்சிப்பொழுதை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று ஆருயிர்கள் வேண்டுகோள் விட்டபோது ஒரு இரவு முடிந்து மறு இரவு மறையும் தருணத்திலிருந்தது. அவனுக்குக் கையும் வரவில்லை காலும் வரவில்லை. இதற்கு முன்னர் இன்னுமொரு மகிழ்ச்சிப்பொழுதை மந்தைகளுக்கு ஏற்பாடுசெய்து தோற்றிருந்தான். வீதி முழுவதும் பிய்த்துக் கிழித்தெறியப்பட்டிருந்தான். இந்த மகிழ்ச்சிப்பொழுது மங்கலம் உருவாக வேண்டுமென்ற குறி அவனுக்குள் வளர்ந்து விருட்சமாகியிருந்தது.

ஹர்த்தால் வருமா? முதல் நாளே விசாரித்தான். முதல் இப்படி விசாரித்திருந்தால் அது நடந்திருக்காது. அந்த மாட்டிறைச்சி முதல் நாள்தான் வெட்டியிருக்க வேண்டும். இல்லாட்டி எப்படி அது? என்ன நடக்குது? இன்றும் அவனுக்கு பெரியதொரு கேள்வியாகத்தான்

உருள்கிறது.

‘ஐஞ்சு நாளும் நாலு காலுதான்’ – கிச்சான்

‘மனுசி இயற்கைவரை வந்துத்தாளுடா’ – கிக்கோ

‘எத்தனை பாட்டிக்குப் போயிருக்கிங்க இது? – அச்சு

ஏதோ நடந்திருக்கு அவனுக்குப் புரியும், புரியாமல் வால் நட்சத்திரத்தைப் பார்த்து நடப்பவனில்லை அவன்.

ஆனால் அவனுகள் எங்கெண்டு இருந்தவனுகள், அவனுடைய நாத்தத்தை வழிப்பதற்கு, அவனுகளுக்கு வாய்க்குள் அகப்பட்ட பாக்கொட்டையாய் போனது ரொம்பத் துக்கமாயிருந்தது.

இரு கிழமையாய் அவன் நகரத்தின் எத்திசைப் பக்கமும் உலாவினில்லை. வெளிச்சமற்ற அறையில் மொக்காடிட்டு நாழிகைகளைக் கழித்து, ஒரு திங்கள் வெளிவந்தபோது அவன் கையில் வாள் முளைத்திருந்தது. அதன்பின் அவர்கள் வாய் திறக்க வில்லை. இதற்குப் பின் ஏதும் திறந்திருந்தால் அவன் காடேறியானாலும் என்ன தப்பு இருக்கிறது?

இன்றும், அவனைப்பற்றி அவளிடம் தொலைபேசியில் சொன்னது பற்றி மறக்க முடியாமலிருக்கிறது. ‘மச்சான், பச்சியென்ன மச்சான் சொல்லுது.’

அவனுக்கு அது அடிக்கடி கேட்ட ஆரூயிர்களின் நற்செய்தி. இவனுகளுக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சிப்பொழுதை ஏற்பாடு செய்யக் கூடாதென்று எப்பவோ அவன் முடிவு செய்திருந்தாலும், நாற்ற வாய்களின் மணம் வீசும் பொற்காற்றை அவனால் சுவாசிக்க முடியாது. அதைவிட வெடிப்பெடுத்து மணம் வீசும் மலசலக்கூடக் காற்று மேலானதாகப் பட்டது அவனுக்கு. அதனால்தான் ...

○

அலையரசும் கடலோரம் ஆரூயிர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். மத்தையும் கயிறையும் ஒரு கூட்டம் பாற்கடல் கடைய ஆயத்தமானது. அதி மருந்தைச் சுவைப்பதற்கு பங்கிடப்பட்ட பொற்கிண்ணத்தில் சேர்மானம் சேர்க்கப்பட்ட வெண்ணுரை செத்துப்போய்க் கொண்டிருக்கும் பொழுது வேற்றுவாசிகள் இறங்கினார்கள்.

அவன் கப்டன் குஞ்சாணை மட்டுமே அழைத்திருந்தான். துடியனும், துட்டனும் அவனுடன் வந்திருப்பது யாருக்கும் பிடிக்கவில்லை. அவனைப் பார்த்து ஆரூயிர்கள் முறைத்தனர். அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

வெயில் அடித்து வெந்து போகின்ற ஒரு காலத்தில்தான் கப்டன் குஞ்சான் பழக்கமானான். அது எப்படியென்றுகூட அவனுக்கு இன்று ஞாபகமில்லை. அற்பப்பிறப்பை அவன் ஆராய்ச்சி செய்யும் ஒரு பகல்பொழுதில்தான் அவன் அறிமுகமாயிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் அவன், அவனைப் பெரிதாக எடுக்கவில்லை. இருந்தும் பெரும் வெடிகளை எறிவான். உலகத்தை ஒத்தக்காலில் கடந்ததாக பாணங்களை விடுவான். அவனைப் பலருக்குத் தெரியும். யாரும் ஏதும் கதைப்பதில்லை. அவன் முன்னர் ஊத்த குடியனாய்த் திரிந்த பொழுது ஒரு புழு பூச்சிகூட மிச்சம் வைக்கவில்லை, அப்படி அவனின் ஊழித் தாண்டவங்கள்.

பொற்கிண்ணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தபொழுது குஞ்சான், துடியனிடம் கொடுத்தான். அவன் துட்டனிடம் கொடுத்தான். துட்டன் ஒரே இழுவையில் மட்கமடக்கென்ற சத்தத்தில் உள் இறக்கினான். பின் ஏவறையொன்றை விட்டான். குஞ்சானும், துடியனும் எடுத்துப் பருகி பதிலுக்கு ஏவறையொன்றை விட்டனர்.

குஞ்சான் எப்பொழுதும் பம்மாத்துக்காரன். தந்திரங்கள் செய்வதில் அவனுக்கு நிகர் ஜெகத்திலும் எவருமில்லை. மிகவும் அற்புதமான நடிகன்.

துடியனும், துட்டனும் ஆகாயத்தில் மிதந்தார்கள். குஞ்சான் கண்களைச் சுருக்கி அதி உச்சமென்று காட்ட முயன்றான். ஜான், தேவ், வரு மிகத்தெளிவாக இருந்தானுகள்.

குஞ்சான் கதையை வளர்த்தான். 'நட்பு என்பது பொண்டாட்டிக்கு மேலானது' உனக்கு அது தெரியாது. நீயெல்லாம் கூட்டாளிகளை வேலைக்குத்தான் வச்சிருக்கிறாய், நான் அப்படியல்ல. மனிசனை மனிசனாக, நண்பர்களை பொஞ்சாதிக்கு மேலாக... நீ கொஞ்சக் கூட்டம் கூடக் கூட்டம்' என்று... ஏதோ உளறினான்.

அவனுக்கு விசர் வந்தது. அவன் நேற்றுப்பின்னேரம் வரக்குள்ளேயே 'பெரிசாக் கூட்டமில்லத்தானே மச்சான். எனக்கு கூட்டமெண்டா ஊரெல்லாம் கூட்டமாகும். அதுக்காக எல்லோரையும் அழைக்க லாமா? அதனால் பெரிசாக் கூப்பிடல' அவன் அப்படித்தான் சொல்லியிருந்தான்.

கொஞ்சக் கூட்டம், பெரிய கூட்டமெண்டு அவன் சொன்னது ஆதிவாசியின் பரம்பரையின் உரைகல்லில் தோன்றியவன் என்பதைக் காட்டியது அவனுக்கு. அவன் பப்படத்தைப் கொறித்துக்கொண்டே இருந்தான். எவரும் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

பாற்கடல் கடையும் கூட்டம் ஜட்டியுடன் கடலில் இறங்கிப் பல நேரமாகிவிட்டது. மத்து படுவேகமாக சுழன்றது. அமிர்த்தத்திற்காய் பல பேர் ஏங்கி நின்றார்கள். அமிர்தம் ஒரு துளிகூடக் கிளம்பவில்லை. தேவுக்கு கோபம் வந்தவனாக ஒரு தூசனத்தை வரவழைத்தான். அவனுடைய கண்கள் சிவந்திருந்தன. ஜானும், வருவும் கடலில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பரந்தாமனை ஏதோ சொல்லி அழைத்தனர். மீண்டும் கடலோரமாய் உருண்டனர். வரு வெள்ளை வெள்ளையாய் கக்கினான். அமிர்தம் கடலலையில் அள்ளுண்டு போனது.

தேவர்கள் ஆர்ப்பரித்தார்கள். அமிர்தம் கிளம்பிவிட்டது அமிர்தம்

கிளம்பிவிட்டது. மானுடன் அள்ளுகின்றான். அள்ளுகின்றான். தேவ பரியளக்கிளைகளின் அதிர்வில் இந்திரன் போர்க்கணையுடன் சமுத்திரத்தின் மீது நடந்து வந்தான்.

‘மானுடர்களே அமிர்தம் உங்களுக்கல்ல எங்களுக்கானது. பலகோடி நாள் தவமிருந்து அசுரர்களும் நாங்களும் சேர்ந்து கடைந்தெடுத்த அருமருந்து. நீங்கள் இவற்றைச் சுவைக்கத் தகுதியற்றவர்கள். நீங்கள் ஓடிவிடுங்கள். இல்லையென்றால் அழித்துவிடுவேன்’

தேவும், வருவும் விக்கிப்போய் நின்றார்கள். காற்று அசையவில்லை. சமுத்திரம் ஓசையெழுப்பிக்கொண்டிருந்தது. தேவர் பட்டாளம் சனத்திரள்மயமாய் காணப்பட்டது.

துட்டன் மட்டும் எதற்கும் அஞ்சாதவனாய் இந்திரனை நோக்கி கதைக்கலானான்.

‘என்ன சார் இந்திரா, அமிர்தம் உங்களுக்கு மாத்திரம் என்கிறீர். முன்னரும் அமிர்தம் கடைந்து நஞ்சுருவாகி சிவன் அள்ளி உண்ட கதை உமக்குத் தெரியாதா? இப்போதும் புதுக் கதை விடுகிறாய் என்ன?’

‘மானுடனே! சமுத்திரத்தில் எப்போ... எப்போவெல்லாம் அமிர்தம் கிளம்புகிறதோ அப்போ அப்போவெல்லாம் தேவர்களுக்கு மட்டுமே உரியது. நீயும் உன் குலமும் எம்படிக்கு வரவேண்டுமானால் பேயாகி, கணங்களாகி, வல்லசுரராகி, முனிவராகி வர வேண்டும். அப்போ நீங்கள் எமக்கு சமனாக முடியாது. எப்படி அமிர்தம் புசிக்க முடியும்? இது தேவர்களுக்கானது’

‘போடா இந்திரா, உன்னையும் தெரியும். உன் குலத்தையும் தெரியாதா. விசுவாமித்திரன் இல்லாத நேரம் பார்த்து அகலிகையைக் கெடுத்தவனே! நீ வர்க்கம் பற்றி, பேதம் பற்றிப் பேசுகிறாயா! போடா நாயே! உனக்கென்னடா யோக்கியமிருக்கு?’

இந்திரன் கைகள் நடுங்க, கால்கள் உதற வில்லை எடுத்தான். தேவும், வருவும், உனத்தக் குடியனும் பின்பக்கமாய் ஓட்டம் பிடித்தனர். துட்டனும், துடியனும், ஜானும் எதற்கும் அசையவில்லை.

தேவர்கள் ஆரவாரித்தனர். கடல் மேலெழுந்து, பேரிரைச்சலாகியது. எல்லோரும் பேரிரைச்சலை நோக்கித் திரும்பினார்கள். அசுரப் பட்டாளம் சமுத்திரத்தில் அள்ளுண்டு வந்தன.

‘டே இந்திரா உனக்கென்ன யோக்கியமிருக்கு அமிர்தம் பற்றிக் கதைப்பதற்கும், அதைச் சுவைப்பதற்கும். உன் நயவஞ்சகத்தாலே முன்னர் அமிர்தம் நஞ்சாகியது. இப்போதும் நஞ்சையா உருவாக்கப் போகிறாய்’ சுக்கிராச்சாரியார் மறு திசையில் அம்பும், வில்லுடனும் தயாரானார்.

இந்திரன் கணையைக் கீழேயிறக்கினான்.

‘சுக்கிராச்சாரியாரே கேளும் ஐயா. நாம் உயர்ந்தவர்கள். இந்த மானுடன் இழியவன். இவனுக்காக நீங்கள் வக்காலத்து வாங்குவது

கொஞ்சம்கூட ஏற்புடையதல்ல. நீங்கள் திரும்பிப்போய்விடுங்கள். நான் இவர்களைப் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.'

'முடியாது இந்திரா. மானுடன்தான் இவ் அமிர்தத்தை அருந்துவதற்குத் தகுதியானவன். அவனே உருவாக்கினான். அவனே உண்டு களிக்கட்டும். நீங்கள் அவர்களுடைய எச்சிலுக்காக அடிபடுவது உங்கள் குலத்துக்கே இழுக்கு'

'இல்லை இல்லை சுக்கிராச்சாரியாரே இச்சமுத்திரத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பரந்தாமனின் கட்டளை, இவ்வமிர்தம் எங்களுக்கென்றும் அதை எக்காரணம் கொண்டும் பங்கிடக் கூடாதென்றும் கட்டளை'

'கேளும் ஐயா சுக்கிராச்சாரியாரே' என்று துட்டன் தொடங்கினான்.

'சொல்லும் மானிடனே' என்றார் சுக்கிராச்சாரி.

'ஐயா, இது அமிர்தமில்லை. போதையேறி வெளியேறிய அசிகு. இதைப் போய் இந்த கேடு கெட்ட இந்திரன் ஏதோவென்று புலம்புகிறானே'

'இல்லை இல்லை இது அமிர்தம்தான்' என இந்திரன் ஆத்திரம் கொண்டு கணையை சமுத்திரத்தின் மீது அடித்துப் பிளந்தான்.

அப்போ தலையில் பிறையும், கழுத்தில் பாம்பும், கையில் மண்டையோடுகளையும் அணிந்துகொண்டு ஒரு பிச்சைக்காரன் எழுந்து வந்து,

'பொறும் பொறும்' என்றான்.

இந்திரன் சுவாமி என்றான்.

சுக்கிராச்சாரியார் யார் நீ என்றார்.

நான்தான் பரம்பொருள். இந்த அண்டசராசரத்தின் சொந்தக்காரன் சிவன் என்றார்.

'கேளும் சுக்கிராச்சாரி. நான் முன்னரும் உங்கள் காருண்யமில்லாச் செயற்பாட்டால் நஞ்சருந்தியவன். இப்போதும் நீயும் உன் குலமும் மீண்டும் காருண்யமில்லாச் செயற்பாட்டில் இறங்கியுள்ளீர்கள். இவ்வமிர்தம் தேவர்களுக்கேயுரியது. மானுடனும், உன் குலமும் இதற்கு அருகதையற்றவர்கள். ஓடிவிடுங்கள். இல்லையென்றால் என் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து உங்களை அழித்துவிடுவேன்.'

'என்ன சுவாமி ஓரவஞ்சனமாய் செயற்படுகிறீர்கள். இது நியாய மில்லை. முன்னரும் நீங்கள் நக்கீரனை நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து அழித்தீர்கள். மீண்டும் அழிப்பதாகச் சொல்கிறீர்கள். இது தகுமா?' துட்டன் பொரிந்து தள்ளினான்.

'மானுடனே! மிதம் மிஞ்சிப் பேசுகிறாய், நான் பரம்பொருள்'

அப்படியாவெனத் துட்டன் கேட்டுத் தலையசைத்தான். பின் தன் இடுப்பில் சொருகியிருந்த அதிநவீன பிஸ்டலை எடுத்து சிவனை நோக்கினான். அவர் திடுக்கிட்டு மறைந்து போனார்.

சற்றுப் பின், அசரீரியொலித்தது.

‘இந்திரனே! உன் குலத்தை அழைத்து ஏழுகடல் தாண்டிப் போய்விடு’

‘சுக்கிராச்சாரியே நீயும் உன் குலமும் முக்கடல் தாண்டி ஓடிவிடுங்கள். மானுடன் பலம் பெற்றுவிட்டான். அவன் ஜெகத்தினையும் அழிப்பான். அப்போ மீண்டும் வாருங்கள்’

அசரீரி அடங்கியது. காற்று மெல்லெழுந்து வீசியது. துட்டன் கிடுகிடுத்துச் சிரித்தான். வரு மீண்டும் கக்கத் தொடங்கினான். அமிர்தம் கிழக்குப்பக்கமாய் பேரிரைச்சலுடன் அள்ளுண்டு போனது.

அவனுக்கு வரம் முடிந்து மூவாயிரம் சொச்சம் வருஷம் கழிந்தபின்னும், கிழக்குப் பக்கம் பேரோசை கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது.

மகாராஜா சொன்ன கதை

5	சுக்கிரன் கேது	சூரியன் செவ்வாய் புதன்	8
4	ருது சம்பந்தமான ரோகம் உடையவர்		9
3			
2	ல	சந்திரன் ராகு	11

“சொல்லுங்க மகாராஜா”
 “சொல்லுங்க மகாராஜா”
 கதையாம் கதையாம் காரணமாம்
 காரணச் சட்டியாம்
 முட்டிப்புக்கையாம்
 சுட்ட கருவாடாம்-
 வட்டியிலெடுத்தால்
 கலகம் வருமென்று,
 சுரயிலையில் திண்டவளே
 சும்மா படுட! படுட! என்றான் மகராஜா
 நான் எங்க திண்டன் மகாராஜா
 நான் எங்க திண்டன்

நாலு நாளாய் - நக்கினாலும்
நாக்கில ஒட்டாத பழங்கஞ்சை
பல்லிக்குக் கொடுத்தேன் மகராஜா
பல்லிக்குக் கொடுத்தேன் ...

“என்ன மகாராஜா ...”

சொல்லையா, சொல்” என்றான்

மகாராஜா காலைச் சுருட்டி, கவட்டுக்குள் கையை வைத்து
படுத்துக் கிடந்தார். பசி வேறு வாட்டியது. கிடந்த பழைய கஞ்சைக்கூட
திண்டு ஏப்பமிட்டு கதை கேட்கும் ராஜாத்தியைப் பார்த்துச்
சினந்தார். அவள் விடுவதாயில்லை. கதை ... கதை ... என்றாள்.

ராத்திரியில் தனிமைப்படுத்தப்படுவேன் என்பதை நினைத்து
மகாராஜா பயம் கொண்டார். பின் பொன்வாய் மலரத்
தொடங்கினார்.

ஊழிக்காற்று வீசுமுன் பெரிய புள்ளபற்றியே ஊரெல்லாம் கதை
உலாவத் தொடங்கியது. அவள் இன்னும் சமையவில்லை என்றே
பல்லு விழுந்த கிழவன்கூட சந்தியில் பேசத் தொடங்கினான்.
ஊர் கலாம்புலாமென்று பெரியபுள்ளைமயமாகிற்று. இருவது வயது
முடிந்து இருபத்தொரு வயது தொடங்கித்து. அவளோடு ஒத்த
பொடிச்செல்லாம் கையில் ஒண்டு, வகுத்துல ஒண்டு எனத் திரியுதுகள்.
இவளுக்குத்தான் ஒண்டுமேயில்ல. என்ன இழுவோ தெரியல்ல.
ஆள் மட்டும் பூதமாகிக்கொண்டே வந்தாள். ஆனால் அவளுக்கு
இதுபற்றி எந்தக் கவலையுமில்ல. ஓடுவாள், ஆடுவாள். பத்துப்
பேரைக் கூடத் தூக்கிக் குத்துவாள். அவளின் அப்பன் தெண்டிக்குத்
தான் எல்லாக் கக்கிசும். தன் மகள் பெரியவள் ஆகவில்லையென்று
பெருமூச்சு விட்டுத் திரிந்தான். செய்யாத பூசை புணக்காரமில்ல.
வைத்தியமில்ல. ஆய்ந்து அரைக்காத இலை குழையில்ல. வெட்டாத
பட்டையில்ல. சாறாக்காத மரமில்லை. எல்லாம் செய்தாயிற்று.
அவள் மட்டும் இன்னும் வெடிக்கல. தெண்டிக்குச் சலித்துப் போயிற்று.
கால் எட்டும் தூரம் வரை நடந்தான். சாமூலையைப் பார்த்து
தவமிருக்கும் ஒரு நித்திய சந்தியாசியைக் கண்டு காலில் விழுந்து
கதறினான். சந்தியாசி கண்விழித்து அவன் தலையைத் தடவி,
“மகனே! நீயொரு பெண் ஜீவனின் கவலையால் அள்ளுண்டு
திரிகிறாய். எல்லாம் சரிவரும். ஆனால் ... களத்திரத்தானாதிபதி
ரோகத்தானத்திலேனும் ஆயுட்டானத்திலேனும் (6ம், 8ம் இடங்களில்)
இருக்க, களத்திரத்தானத்தில் ரோகத்தானதிபனும் சூரியனும்
கூடியுள்ளது. களத்திரத்தானாதிபனும் சூரியனும் ரோகத்தானத்தில்

இருந்தாலும், நவாம்சத்தில் இவ்வகையிருந்தாலும் இதில் பிறந்த பெண்கள் “ரஜஸ்” குறைதல் ஏற்படும்.”

“என்ன சுவாமி என் மகள் இருழியா?” தலையில் அடித்து அலறினான்.

“பொறும் மகனே! எல்லாவற்றிற்கும் பரிகாரமுண்டு. ஆனால்...” சொல்லுங்கள் சுவாமி.”

சந்நியாசி பேசவில்லை. “ஏழு பகலும் மூன்று இரவும் இதைக் கட்டிவிடு” என ஒரு தகட்டை மந்திரித்துக் கொடுத்தார். தெண்டிக்கு புளகாங்கிதம் பூத்துவிரிந்தது. தன் மகள் ருதுவாகப் போகிறாள்” என ஊரெல்லாம் நோட்டிஸ் ஒட்டினான். ஆலயம் தோறும் அறிவிப்புச் செய்தான். சந்தியில் நின்று பிரச்சாரம் செய்தான்.

ஏழு பகலையும், மூன்று இரவையும் ஊர் பாத்துக்கிடந்தது. பெரியபுள்ள ஓடித்திரிந்தாள்; மரத்தில் பாய்ந்து கொப்புக் கிளைந்து திரிந்தாள். ஏழு பகல் முடிந்து மூன்றாவது இரவு நடந்துகொண்டிருந்த சஷனகண நேரத்தில் பிண்டரிகம் வெடித்து உதிரம் கொட்டத் தொடங்கினாள். ரெத்தம் ஆற்று வெள்ளமாய் பெருக்கெடுத்து தெற்கத்தி மூலையையழித்தது. ஊழிக்காலம் வீசத்தொடங்கியது. குன்றுகளும், குழிகளும் அமிழத் தொடங்கின. பெரியபுள்ள திமிர் கொண்டெழுத் தொடங்கினாள்.

“நான் சமைந்தித்தன், நான் சமைந்தித்தன்” எனக் கூவினாள். ஊரில் யாருமில்ல. தெண்டிகூட அவள் தோள் பட்டையில் அமர்ந்திருந்தான்.

ஊழிவெள்ளம் அடங்கியபின் பெரியபுள்ள ஊரைவிட்டு இக் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். காடும் கரம்பையுமாக இருந்தது. ஊர் மனையைக்கூடக் காணவில்லை. காடு முழுவதும் சுத்திச்சுத்தி மயக்கமுற்று பேர் தெரியாத ஒரு மரத்தின் கீழ் அயர்ந்து தூங்கினாள். காடு அவளை வைத்துச் சுத்தியது. யானையும், புலியும், சிங்கமும் மற்றக் காடுகளைத் தேடி ஓடின. கண்விழித்துப் பார்த்தாள். எதிர்த் திசையில் ஒரு நாடோடி நடந்து போனான். அவள் ஓடிப்போனாள். அவன் மறைந்து போனான். மீண்டும் காட்டைச் சுத்தினாள். அந்த நாடோடியை அவள் எதிர்கொண்டாள். அவன் அவளைக் கடந்து போனான். அவள் அவனைப் பின்தொடர்ந்து மறித்து “நானும் உன்னோடு வரட்டா” எனக் கேட்டாள். “கம்பில் விழுந்தவன் ஆம்” என அழைத்துப் போனான்.

இரவு முழுவதும் அவனுடன் கூடினாள். விடிந்ததும் ஊர்மனை யொன்றால் அழைத்துப் போனான். இருபகலும், மூன்றிரவும் கூடிக் கூடியிருந்தான். பின் பயந்து நடுங்கி வீதிச் சுவரில் தொங்கிப் போனான்.

அவள் தனித்து அலைந்து திரிந்தாள். ஊர் “மலடி” என அழைக்கத் தொடங்கியது. ஆத்திரம் கொண்டாள். பல்லைக்கடித்து குட்டித்தாச்சி ஆடுகளை புசித்தாள்.

“மண்ணரைக்கிற குமரு” என வசைபாடினர். அவள் நிலத்தை

உதைத்து நீரை உண்டாக்கினாள். “உதிரத்தால் அக்கரையை அழித்தவள். ஜலத்தால் இக்கரையை அழிப்பேன். தப்பி ஓடிவிடுங்கள்.” ஊர் மக்கள் பயந்து நடுநடுங்கினார். “தாயே மன்னித்து விடுங்கள்” ஊர் மக்கள் அழுதனர். “ம்... போங்கள். உங்கள் உங்கள் பாட்டுக்கு யாரும் வாழலாம். ஆனால்” ...

“என்ன தாயே சொல்லுங்கள்.”

“யாரும் புருஷனுக்குப் பக்கத்தில பெண்சாதியோ, பெண்சாதிக்குப் பக்கத்தில புருஷனோ படுக்கக் கூடாது, இருக்கக் கூடாது. கதைக்கக் கூடாது. என்ன?”

“சரி தாயே”

ஊர் மக்கள் முகத்தைத் தொங்கப்போட்டு நடந்தனர். மீண்டும் கையைத் தட்டினாள். இது நீண்ட நாளைக்கல்ல. கொஞ்ச நாளைக்கு. மற்றது கன்னிப்பெண்கள் யாருக்குமினி புது உறவுஇணைவோ, முதல் ராத்திரியோ இருக்காது ...

“காக்காச்சி முக்காச்சி,

கறுத்தப்பொண்டாட்டி சரியோ” வென தன் தலைக்கு மேலால பறந்துபோன அண்டம் காகத்திடம் கேட்டாள்,

“கா ... கா ... என்றது

ஊழிக்காலம் மீண்டும் அடித்தது. பெரியபுள்ள “தையத்தோம் தோம்தோம், தையத்தோம் தோம்தோம்” என ஆடினாள். கடல்வாலைச் சுருட்டி பேரலையாய் எழுந்தது. வெள்ளம் ஊருக்குள் புகுந்து பிஞ்சு, காய், பழமென அள்ளுண்டுபோய் தாகம் தீர்த்தது. இரைச்சல் ஓய்ந்தது. காற்று அடங்கிப்போன மூன்றாம் நாள் நிலம் வெடித்து பெரியபுள்ள மறைந்துபோனாள். பெரியபுள்ளத்தாயேயென ஓங்காரம் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. அவள் மாண்டுபோய் முந்நூறு வருடம் சொச்சம் கடந்தும் இன்னும் ஓங்காரம் ஒலித்துக்கொண்டேயிருக்குதாம்.

கதையும் முடிந்தது.

கத்தரிக்காயும் பூத்தது

கத்தரி பூத்தது எதனால்

கறுத்தப்பசு வந்ததால

கறுத்தப்பசு வந்தது எதனால்

மேய்ப்பவன் விரட்டி விட்டதால

ஆரைவிட்டு விரட்டுகிறான்.

நாயைவிட்டு விரட்டுகிறான்.

எந்த நாயை அனுப்புகிறான்.

கறுப்புநாயை அனுப்புகிறான்.

கறுத்தப்பசுவைப் புடிச்சிக்கட்டு

கத்தரிக்காயை பறிச்சி குழம்பு வையி

திற்பமோ வேனாமோ?

தின்னு உன்வாயில மண்ணு.

கொம்பு நீட்டுகின்ற கிருமிகள்

இரும்பொறையை, வெகு நாட்களாக எனக்குத் தெரியாது. அண்மைக் காலத்தில்தான் பரிச்சயமானான். ஒரு முன்னிருட்டு பின்னிரவில் அவன் ஒரு பேனாவுடன் வந்தபோது, அவனுடைய... மரணத்தைத் தான் வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன். அதற்கு முதலே என்னை அவனுக்குத் தெரியுமென்றான். மைதானத்தில் மட்டையுடன் பரபரப்பாக நான் பேசப்படும் காலத்தில் தூரத்தில் நின்று பார்ப்பானாம். கதை, கவிதை எழுதுகிற பொடியன் என்று கதைபடும் போது பிரமிப்பானாம். ஆனால், ஒருபோதும் என்னோடு கதைக்கவில்லை.

“பெரியாள்” என்ற பயம் அவனுக்குள் அறுத்துக்கொண்டிருந்ததாம். அதுதான் அவன் கதைக்கவில்லையாம். பையித்தியக்காரன்.

“தொகுப்பொன்றை வெளிக்கொணரப் போகிறேன்” என்று கபாலத்தைத் தந்தபோது மிகச் சந்தோஷமாயிருந்தது. அன்று முழுவதும் அலட்டினோம். அவன் போனான். பின் அவனை உயிர் கூச்செறிகின்ற காலத்தில் சந்தித்தேன். ‘பிரிண்ட்’ பண்ணிய கபாலத்தைத் தந்தான். மண்டையோட்டின் உள், வெளி அழகாகச் செதுக்கப்பட்டிருந்தது. எனக்கு... சரிதம் ஒன்றுதான் மிகப் பிடித்தமானதாகயிருந்தது (அதில் வரும் கதை மாந்தராய் என் நண்பன் வாழ்ந்து மடிந்து போனதால் இருக்கலாம்?)... நுழைந்த விதை ராமகிருஷ்ணனின்... முளைத்த செம்பறவையை எனக்கு நினைவுபடுத்தியது... பூனை காஃப்காவின் நினைவுக்குத் தட்டுப்படாத தீர்ப்பை ஒளிக்கீற்றாக்கியது. ஆனால், அவனுடைய எழுத்துகள் வித்தியாசமானவை.

பின் அவனும் நானும் பலமானபோது பல்லியொன்று ‘இச்’ கொட்டியது. நல்ல சகுனம். அன்றே சில பிசாசுகளிடமும் காட்டு எருமைகளிடமும் அவனை அறிமுகப்படுத்தி இருப்புக்கான கதவுகளைத் திறந்தேன். அவனும் என்னை மலைகளில் வீசியிருந்தான். பின்னைய காலங்களில் மழை அடித்தாத்தின. பாம்புகள் இறக்கைகள் வளர்த்துக்கொண்டு “சீறி” எழுந்தன.

இருட்டடைந்து போய்க் கிடக்கின்ற மண்டையோட்டுக்குள் வெளிச்சத்தை ஏற்ற முயற்சிக்கும்போது ஒரு தீக்குச்சிகூட எரியக்

கூடாதென நச்சுப்பாம்புகள் 'சீறிய'போது கதவுகளை நானும் அவனும் சாத்தினோம். கி.பி . . . வரை அதனுடைய உள்ளோட்டம் நகர்ந்தது.

பின் அவன் வெக்கை தாவியடிக்கின்ற காலத்தில் முகம் முழுவதும் பொக்களத்துடன் ஊர்வந்தடைந்தான். அப்போதும் கூட "புது வியாதியை ஊர்க்குள்ள கொண்டு வந்திருக்கிறான்" புதுக் குரல்கள் எழுந்தன.

அவன் என்னிடம்தான் தந்தான். உணவுப் பழக்கவழக்கமும் பற்கள் பற்றிய பிரச்சினையையும், அந்த வியாதி எனக்கு . . . இருந்தது. எனக்குள் தொற்றி எங்கும் ஓடியது . . . மரணத்தை விட இது பின்னைய காலத்தில் அருமையாக இருந்தது. அது யாருக்கும் விளங்கவில்லை. ரமணிச்சந்திரன்தான் பூத்துக்குலுங்கி மண்டையோடுகளில் ஓடிய காலம்.

'பையித்தியகாரனுகள்' என்று கூவியபொழுது அவன் சற்று அதிர்ந்துபோனான். "முப்பது கோடி முப்பத்து தேவர்களே" என்றான். அவன் சற்றுப் பயந்தவன் முகத்தை வெட்டி கதைக்கத் திராணியற்றவன். வாழைப்பழத்தில் ஊசியேற்றுவது போல் நடப்பது தான் அவனுக்கு விருப்பம். இப்படி பேரிடிகளுக்கு எப்போதும் பழக்கப்பட்ட வனில்லை. அதுதான் அவன் தயங்கினான்.

கையை இறுக்கிப் பலத்தைக் கொடுத்தபோது, அம்பொன்றையெடுத்து தொடுத்தான். சிதிலங்களற்ற வளியில் எந்தக் குரலும் பின்னர் எழவில்லை.

"பார்த்தையா, அடிக்கடி, சண்டித்தனத்திற்கு சண்டித்தனம். இன்று ஜீசஸ் கூட இருந்திருந்தால் இதைத்தான் சொல்லுவார்" என்றேன்.

இன்றும் அவனுக்கு, நான் சில விசயங்களைச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. பல வருடங்களாய், அவன் ஊரை விட்டு புலம்பெயர்ந்திருந்த தால் . . . நிலையங்களின் நிலை பற்றி அவனுக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை. அவன் நற்கிருமிகள் குடிவாழுமென்று நினைத்திருக்க வேண்டும். நான் சொல்லிய பின்தான் அவனுக்கு புரிந்தது.

பள்ளிக்கூடங்களும் அப்படித்தான். பட்டும், வைரமும் ரமணியும் . . . கெட்ட சயனைட்டுகள்தான் இருக்கின்றன என்ற செய்தியைச் சொன்னபோது அதிர்ந்துபோனான். நாம் முதலில் நற்கிருமிகளை வரவழைக்க வேண்டும். நாமும் உருவாக்க வேண்டும். அப்போது தான் எல்லோரிடமும் நோய்க்காவி போய்ச் சேரும் என்றேன். அவனும் ஆமென்றான். நீண்ட காலமாக மெயின் ரோட்டில் நின்ற அரச மரத்தில்தான் கிருமியைப் பதிய வைக்க வேண்டுமென்ற ஒரு எண்ணம் எனக்கு இருந்தது. அவனிடமும் இதைச் சொன்னேன். அவனும் அப்படித்தான் நினைத்திருந்ததாகச் சொன்னான். இதைத் தான் "டெலிப்பதி" என்று சொல்வதென்று சொன்னேன். அவனும் சிரித்தான்.

என்னுடைய குறி நீளுகிற அரச மரத்தில் கிருமி மெல்ல மெல்ல உருவானது. கார்த்திகைத் திங்கள் முதல் வாரத்தில் தொடங்கப்பட்ட வேலைத்திட்டம் மார்கழித் திங்கள் இறுதி வாரத்தில் பூர்த்தியடைந்திருந்தது. இந்தப் புதுக்கிருமியை உருவாக்கியபொழுது எனக்கு சந்தோஷம் மேலெழவில்லை. ஏதோ பிரச்சினை கிருமியில் இருப்பதாகப் பட்டது. இரண்டாவது தடவையும் பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தியபோது அதில் எதுவித புதுக் கண்டுபிடிப்பும் நிகழவில்லை. திடீரென ருசாங்கன் “கதிரில்” வெள்ளோட்டமொன்று விட்டுப் பார்ப்போம் என்றபோது நானும் சரியென்று சொன்னேன். நான் எதிர்பார்க்காததாய் வயல், வெளி, குளம், குட்டையெங்கும் தாவிப் பறந்தது. அவனும் சற்றுப் பின்னைய காலத்தில் இறக்கை விரிக்கும் அரச மரத்தில் கிருமியை அனுப்பி வைத்திருந்தான். தேனினூடாகப் பரப்பினேன்.

மனம் கொண்டானும் அரச மரத்தினூடாக பரப்புரை செய்ய இருப்பதாகச் சொல்லிச் சொல்லி காலத்தையோட்டினான். ஆனால், அவன் காலத்தின் கிட்ட நிற்பதாக காற்றுக்கறுப்பன் சொன்னதும் அதில் உண்மையில்லாமலில்லை. வேர்களை உலர்த்திப் பொடியாக்கி காற்றில் தூவுவதாக நாசியறையில் தந்தி கிடைத்தது. சில தினங்களின் பின் வதந்தியென தகவல் கிடைத்தாலும் அவன் நெற்றியில் கிருமிகளை உருவாக்கிக்கொண்டே திரிந்தான்.

பின்னைய காலங்களில் இரும்பொறையும் நானும் கிருமி செய்வதில் வேறு வழிகளை நாட வேண்டியதாயிற்று. எதிர்ப்புக்குணம் கொண்ட வேறு கிருமிகள் உருவாகலாம் என்றபடியாலும் ரெண்டு பேரும் ஒரே கிருமியைத்தான் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். இது உற்பத்தித் திறனில் வீரியமில்லையென ‘லொள்ளு’ வரலாம் என்பதாலும், பூதக் கண்ணாடி பொருத்தி ஆராய்ச்சி செய்யும் அறிவாளிகளுக்கும் மாந்தர்களுக்கும் விவாதம் எழக் கூடாதென கூட்டுக் கிருமி தயாரிக்கும், சிந்திக்கும், உரையாடும் தொழிற்சாலையிலிருந்து விடுபட்டுப் போனோம்.

என்னுடைய பண்ணையும், அவனுடைய பண்ணையும் ரொம்ப தூரத்தில் இருந்தன. நடந்து போவதென்றால் ஒரு யுகத்தின் பாதிப் பொழுது வேண்டுமென்று அவன் சொன்னான். எப்படியும் இரு பண்ணைகளில் இருந்தும் கிருமிகள் உருவாயின. வெள்ளைத்தோல்... கிருமியை மட்டும் அண்மையில் காட்டினான். பின்னொரு வெயில் விழுந்து போகின்ற காலத்தில் அது வித்தியாசமான கிருமிதான். நோயை உலகம் முழுவதும் தூற்றலாமென எனக்குப் பட்டது.

நானும் ஒரு புதுக் கிருமிக்கான வடிவத்தைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் போது, நாலாம் பிறையில்தான் அது கிடைத்தது. இரு கடிதத்தில் தான் அதைப் பரப்புவதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிந்த பின் தற்செயலாக மனம் கொண்டான் அதைப் பார்த்தான். “குற்றப் பத்திரிகை நோய்க்காவியையும் இதோடு இணைத்துவிடு” என்றான். அது எனக்கும் சரியாகப்பட்டது. மனம் கொண்டானிடமிருந்த

குற்றப் பத்திரிகை நோய்க்காவியைத் தேடியும் அது பிரளயத்தின் சூனியக் காலத்தில் களவாடப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று சொன்னான். எனக்கு அந்த நோய்க்காவி கிடையாது என இருந்தபோது தான் சுந்தரின் அக்கா சுனந்தமனோகரி அதைத் தந்தாள். நோய்க்கிருமி பூர்த்தியாகி பரப்புவதற்கான இறுதி நாளில் இரும்பொறை ஊர் வந்தடைந்தான். இரு கடித நோய்க்கிருமியைப் பார்த்த பின் தானும் ஏலவே “குற்றப்பத்திரிகை” நோய்க்காவியைக் கண்ணியத்தின் காவலரினாடாக பரப்ப இருப்பதாகச் சொன்னான். எனக்குத் தலையில் பாரத்தைத் தூக்கிப் போட்டதாக இருந்தது. மனம் கொண்டானும் செயோவும் பிரச்சினையில்லை என்றார்கள். அழகிரிசாமி, பாரதி, உமாவரதராஜனுக்கும் இதே பிரச்சினை வந்திருக்கிறது. அதில் உண்மையில்லை. அது பிரச்சினையுமில்லை. நீ கிருமியைப் பரப்பலாம் என்றார்கள்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. நோய்க்கிருமி ரமணியையும் பட்டுவையும் தாக்கியபொழுது, ஆயிரம் ஆயிரம் கடல் அலையாய் எதிர்க்கிருமிகள் கொம்புகளை நீட்டிக்கொண்டு என்னைத் தாக்கின. அவனும் நானும் ஓடினோம். ரமணியும் பட்டுவும் மெல்லெழுந்து தாவி உச்சத்தில் நின்றனர். வைரமும் முத்தும் பல்லைக் காட்டின ...

அதன்பின் கிருமி செய்யும் பண்ணைகளை மூடிவிட்டு சந்திக்கு நாங்கள் வந்தபோது, நாக்கிலியான் புழுவெல்லாம் நல்ல பாம்பு வேடம் கொண்டு நாலா திசையும் ஊர்ந்து திரிந்தன. மனம் உடைந்து நாங்கள் கிருமி உற்பத்தி செய்யும் பண்ணைக்கு நெருப்பு வைத்துவிட்டு இருவரும் ஊருக்கு வரும்போது புதுக் கிருமிகள் எங்களில் அப்பி ஊர்ந்து கொம்புகளை நீட்டிக்கொண்டு வளர்ந்தன.

கறுப்பு நாய்

இந்த நாய் பற்றிச் சொல்வது உங்களுக்கு கேலியாக இருக்கலாம். அசண்டையாகக் கருதலாம். அல்லது உங்களது நிறுவனத்தின் சோம்பேறித்தனத்தை நினைத்து பரபரப்பாகலாம். எப்படியோ?

இந்த நாய் மிகப் பயங்கரமானது. வாலைச் சுருட்டி ஒரு சஷண கணத்தில் குதறிவிடும். யாரும் இதுபற்றிக் கேட்பாரில்லை. முறையிடாத இடமேயில்லை. ஏலவே உங்களுக்கு ஒரு மடல் வரைந்திருக்கின்றேன். எந்தப் பதிலும் வரவில்லை. நடவடிக்கையும் எடுத்ததாகத் தெரிய வில்லை.

ஆமிக்காரன் நாய்போல் சுட்டுத்திரிய முன்னர் உங்களது சேவை தரமாயிருந்திருக்கிறது. அப்போ எனக்கு பதிமூன்று வயதிருக்கும். “நாய்பிடிக்காரனுகள் வந்திட்டானுகள்” என்று ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சங்கிலியுடன் நாய்கள் கட்டப்பட்டிருக்கும். கறுப்பு நாய்பற்றி எனக்கு அப்ப பயமோ இருந்ததில்லை. நாயை நோட்டில் கண்டால் கல்லால் அடிப்போம். லூயி பாஸ்டரின் முதல் சீடன்கூட பாராட்டி எனக்கும், எனது நண்பர்களுக்கும் கடிதம் எழுதியிருந்தார். “சீனாவில் கரப்பான் ஒழிப்பதற்கு லூயிசின் எவ்வளவோ கரிசனையுடன் வேலை செய்கிறாரோ அதுபோல் நீங்களும் ஈடுபடுகிறீர்கள். எனது குருவின் பாச்சல் முறையான சிகிச்சைக்கு உதவுகிறீர்கள்” என எழுதியிருந்தார்.

பின்னர், பள்ளிக்கூடம் விட்டு மதியம் 1.30 மணியிருக்கும். நானும் எனது நண்பர்களும் கோவிலடி வெட்டையைக் கடந்து நாற்சந்திக்கு ஏறினோம். நான்கு நாய்கள் கோச்சி போல் ஒன்றை யொன்று ஒட்டி, இழுபட்டு நின்றன. நண்பன் சாராவும், வீராவும் கல்லாலடித்தனர். சுரா பொல்லாலடித்தான். நாய்க்கூட்டம் ஓலமிட்டு எமை நோக்கித் தாவியது. ஒரு நாய் விறிச்சென்று இமைவெட்டும் நேரத்தில் சிறு புள்ளியாய் மறைந்தது. அது கறுத்த நாய், மற்ற நாய்களை ‘லைற் போஸ்ரில்’ கட்டி மரண தண்டனை வழங்கி யிருந்தோம்

காரணம்

1. கட்டாக்காலியாய்த் திரிந்தமை

2. நடுறோட்டில் புணர்ந்து இச்சையைத் தூண்டியமை.
3. சுந்துவைக் கடித்து விசராக்கியமை, பின் மரணிக்கச் செய்தமை.
4. லூயி பாஸ்டரின் கொள்கைக்கு எதிராகச் செயற்பட்டமை.
5. வரியிறுப்பாளர்களை அசௌகரியப்படுத்தியமை.
6. வாகன விபத்துக்குக் காரணமாயிருந்தமை.

என்று பல காரணங்கள் அறிவிக்கப்பட்டு கட்டாக்காலிக்கு எதிரான நாயடிக்குறூப் என உரிமை கோரியிருந்தோம். அப்போது உங்கள் நிறுவனமும் எமைப் பாராட்டியிருந்தது. பொன்னாடை போர்த்திப் பணப்பரிசும் தந்து கௌரவித்துமிருக்கிறீர்கள்.

யாரோ ஒரு முட்டாள்தாந்தாமலைச் சாமியாம். அம்மாவிடமும் எனது நண்பர்களின் வீட்டிலும் ஏதோ ஒதிவிட்டான். அம்மாவும் எனது நண்பர்களின் தாய்மாரும் பதறிவிட்டார்கள். நாய், வைரவரின் வாகனமாம். வைரவர் பொல்லாதவராம். அதில் காடேறியும், கம்பிளி வைரவரும் மிகப் பொல்லாதவர்களாம். வானம் தட்ட சுருட்டுப் பற்ற வைத்து உலா வருவார்களாம். நாய்க்கெதிராக ஈடுபடுபவர்களைக் கழுத்தை நெரித்துக் கொலை செய்வார்களாம். எப்படியிருக்கிறது கதை? எங்களது சாமிகளுக்கு காகம், பன்றி, எலி, புலி, யானை ... எல்லாப் பறவைகளும், எல்லா மிருகங்களும் வாகனந்தான்.

வைரவருக்கு சடங்கு செய்யவேண்டும். அம்மா ஆயத்தமானாள். கஞ்சாரொட்டி, சாராயம் இன்னும் அவிபண்டங்கள் வைத்து அவரைத் திருப்திப்படுத்த வேண்டும். இல்லாட்டி பொலி எடுத்திடுவாராம். அம்மா கொஞ்சத்தைக் கையால தொலைத்தா.

நாய் விரோதம் சற்றுத் தனிந்துப் போயிற்று. கலி பிறந்து பிரேமாதூத வருஷத்திற்குப் பின்னர் இன்னும் தணிந்தது. தம்பி எம்மீது கறுத்தச் சாயம் வீசி ஆற்றைக் கடந்து போனபின், ஆமிக்காரனும், மற்றவர்களும் எனது வீட்டைச் சுற்றிவளைத்து சோதனை செய்வதும், எனது உடம்பில் சரிபிழை பார்ப்பதும் நாளாந்த நாட்களில் ஒரு அங்கம். அப்போதெல்லாம் சோமாதியக்காட நாய்தான் குரைக்கும். ஆமிக் காரன் வருவதை சேதிசொல்லும். அது என்னில் ஒரு மரியாதையை ஏற்படுத்திற்று. அதைப் பிடித்து வருடி, உண்ணி அகற்றி, குளிப்பாட்டி, காலையில் இறைச்சியும், மாலையிலே பாலும் கொடுத்து வந்தேன். கலி பிறந்த வெகுதானிய வருஷம் புரட்டாதி பத்தில் கூற்றுவன் என்னிடம் வந்து 'ஜிம்மி'க்கு (சோமாதியக்காட நாயின் பெயர்) விசா முடிந்திற்று. அதை அழைத்திற்றுப் போகப்போகிறேன் என்றான். நான் அவனிடம் விசாவை நீடிக்க முடியாதா? என வினாவினேன். இல்லை பூவுலகுக்கு நிறையவே சேவை செய்திருக்கிறது. அடுத்த மாதம் பதினொராம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை வைரவர் சுவாமி 'ஜிம்மி'க்குப் பாராட்டு ஒன்றை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாரென்றான். நாய்தான் பாராட்டவில்லை. அங்கேயாவது கிடைக்கட்டுமென்று

அவனுடன் அனுப்பிவைத்தேன். ஒன்று, ராமன் வைகுண்டலம் வரும்போது பெரும் ஆற்றைப் பெருக்கெடுக்கச் செய்து புழுத்த நாயை அனுப்பி பரிசோதனை செய்திருக்கிறீர்கள். அது போல் இந்த 'ஜிம்மி'யை எக்கணமும் அசிங்கமாகவோ குரோதமாகவோ கட்டாக்காலியாகவோ பயன்படுத்தக் கூடாது. சரியென்றான் கூற்றுவன். ஜிம்மி என்னைவிட்டு அகன்றது. துக்கம்தான். என்ன செய்ய?

அதன்பின், வனவாசம் முடிந்து இரு பின்னிரவுகள் கழிந்து, மறுநாள் காலை திடீரென ஒரு கருவுருவம் ஜன்னலிடுக்கினால் குறுக்கிட்டது; எழுந்து முன்னறைக் கதவினுடாக எட்டினேன். நாலு கால் கொண்ட கருவுருவம் மங்கலாய் மறைந்தது. அது கறுப்பு நாயாக இருக்குமோ? எத்தனை வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. அதுவாக இருக்காது. ராமனுக்கு முன் தோன்றும் ராவணனின் கருவுருவமாயிது!. சீ... இராது. அது மறைந்துபோயிற்று.

ஆரம்ப நாட்களில் அதைப்பற்றி அலட்டிக்கொள்ளவில்லை. புதிய பண்ணை போனபின்னர் நான் முதல் முதலில் சந்தித்ததும், நான் பதிமூன்று வயதில் அடித்துத் துரத்தி, கண் இமைக்கும் கூண நேரத்தில் தப்பிய கறுத்த நாய் போல் ஒன்றைத்தான். கொஞ்சம் பயமாக இருந்தாலும் எல்லோரும் அந்த நாயில் கருணை காட்டினார்கள். மதியச் சாப்பாட்டில் கொஞ்சம் கொடுத்து வந்தார்கள். ஆரம்பத்தில் நான் காகத்திற்கு அன்னமிட்டு வந்தேன். பின் கறுப்பு நாய்க்குக் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று காலையில் பண்ணை வரும்போதும், போகும்போதும் வாலையாட்டும் ஆனால் அதன் பார்வையில் ஒரு வெறியிருந்தது. அது மானைக் குதறித் தின்னும் வேங்கையைப் போல்.

ஆர்வம் தாளாத நாள் ஒன்றில் என் கவட்டுக்குள்ளால் புகுந்து உரசியது. திடீரென சுதாகரித்து ஒரு உதை விட்டேன். "லொல்லென்று" மறைந்தது. அடுத்த நாள் காலையில் போர்வீரன் நாறியிருந்தான். ஐந்தறிவு ஜீவனில் கருணை காட்டாமல் காட்டுமிராண்டியாய் நடந்ததாகக் காற்று மண்டலம் முழுவதும் நாற்ற வாதையடித்தது.

கண் ஒழுக, நியாயம் கற்பித்திருக்கிறது. அடித்துக் கொல்ல வேண்டும். நாத்த நாயை. ஒரு நிமிடம்கூட தங்கவிடாமல் உலையில் கனகனக்கின்ற இரும்புப் பாளத்தை பின்பக்கம் பிடித்து ஜனனிக்கும் பாதையைத் தீயாக்க வேண்டும். எனக்கு ஆத்திரம் கூடிவிட்டதென்று தெரியும். மேல்ப்படியின் மேலும் கீழுமாகயிறங்கி தணித்துக் கொண்டேன்.

முகம் சுழித்த மாந்தரெல்லாம் இரு நாட்களில் உண்மை புரிந்தாலும் மூன்று பேய்கள் "தாந்தியெண்டேன். தோந்தியெண்டேன். தந்தாள் வானியைப் போட்டுக்கிட்டேன்" என்று கூத்தாடின. ஒரு மசிரையும் போர்வீரனிலிருந்து உதிர்த்த முடியாது. மூக்கைத் தோண்டியவன் மணந்த வரலாறில்லை. அவ்வாறு நடக்கவும் மாட்டான்.

காகக்கூட்டம் வளையமிட்டுக்கொண்டிருந்த பாதையில் நடக்க

ஆரம்பித்தேன். என்ன ஒற்றுமை இரை மீட்பதற்கு எத்தனை ஆர்வம். சகசபட்சியென்று அழைப்பதில் என்ன பொருத்தம். சனியனின் வாகனமென்றாலும் என்னில் ஒருபோதும் குரோதம் காட்டவில்லை இவைகளைப் போல்தான் என் நண்பர்களும் இருந்தார்கள்.

என் பால்ய காலத்து நண்பர்களே! எங்கு போனீர்கள்? எனக்கு கைகொடுக்க யாருமில்லை. ஊரோடி விசரைக் காப்பாற்ற கல்லெடுத்தோம். தடியெடுத்தோம். மரண தண்டனை கொடுத்தோம். தப்பிய கறுத்த நாய் மீண்டும் என்னில் பாய்கிறது. கைதட்டியழைத்தேன். ஒரு கூண கணத்தில் நேரிருகோட்டில் சமாந்தரமாய் பயணிக்கும் எங்களால் சந்திப்புகள் சாத்தியமற்றுப் போயிற்று. என் குரல் அவர்களைச் சென்று சேர்ந்திருக்காது. மீண்டும் திரும்பியது.

மூன்றாம் நாள் மீண்டும் கறுப்பு நாய் தோன்றி பின்னிடைக் கட்டினுள் மறைந்தது. மீண்டும் அது எப்போது வருமெனக் காத்துக் கொண்டு நின்றேன். தெருக்கள் முழுவதும் இருட்டையே உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தன. பின்னிடைக் கட்டின் அந்தத்திலிருந்து தீப்பிளம்பாய் வரப் போகிறதா? என அனுமானிக்க முடியவில்லை. கைகள் விறைத்தன. வலது கை, தூக்கிப்பிடித்திருந்த கைக்கோடாலியின் பாரத்தால் இன்னும் அதிகம் வலிப்புத் தந்தது. வாழ்வின் கடைசிக் கூறுக்காய் நானா? அதுவா? தீர்மானித்தேயாக வேண்டும். அன்று ஏமாற்றம் தேய்ந்த புள்ளிகளை அடுக்கிக்கொண்டு வீடு திரும்பினேன். எப்படி நித்திரை வரும்? இரவு முழுவதும் எனைக் குதறியது. வீரிட்டு, வீரிட்டு பல தடவைகள் நித்திரையைக் குலைத்தது. எனது ஜன்னல் இடுக்கின் ஓரத்தினால் கண்ணை அலையவிட்டேன். அதைக் காண்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் தென்படவில்லை.

நாட்கள் அவிழ அவிழ அதுபற்றிய எந்தப் பதிவும் என்னில் இல்லத்துப் போயிற்று. அன்று கறுத்த நாய் செத்துப் போயிற்றென்று ஒரு பெட்டி மீன்காரன் குரலெடுத்துக் கூவிப்போனான். அவனுக்கு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. என்னை நெருங்கி நெருங்கி புன்னகைத்துப் போனான். அவனின் முகத்தில் கறுத்த நாயின் சாயல் இருந்தது. ஆனால் அவனுக்கு இரண்டு கால்களும், இரண்டு கைகளும் இருந்தன. அவன் கூரான மூக்கும், பூனைக் கண்ணும், நெடிய நாடியும் கூடியவனாகயிருந்தான். அவன் என்னைப் பின்னோக்கிப் பார்த்தவாறே கடந்து, மறைந்து போனான்.

அது நிகழ்ந்தது திங்கட்கிழமை மாலை. செவ்வாய் காலை பண்ணைக்கு நேரம் போயிற்றென்று பதறியடித்து மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தை அண்மித்தபோது கறுத்த நாய் இரண்டு காலையும் உயர்த்தி நாக்கைத் தொங்கப் போட்டு நின்றது. நான் 'சைக்கிளை' வாவிக்கரை வீதியால் திருப்பி முச்சந்தி வீதிக்கு ஏற்ற 'பெடிலை' சற்று அழுக்கி உழக்கினேன். ஒரு கருவுருவம் திடீரென எனை நோக்கி மின்னல் வெட்டும் ஒளிக்கீற்று நேரத்தில் தாவினது. காலைப் பொத்தினேன். புகுபுகுவென ரெத்தம் அடித்தது. கைலேஞ்சால்

அழுக்கி விழுந்துகிடந்த சைக்கிளை சரிப்படுத்த முதல் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தேன். கறுப்பு நாய் தேய்புள்ளியாய் மறைந்தது. இரு முழங்கால் சில்லும் தேய்த்து பீய்த்தோல் கிளம்பியிருந்தன.

பண்ணை பரபரப்பாயிற்று. மீன் சந்தையைப் போல. பின், அச்சமூட்டும் கதைகள் வரத் தொடங்கின. (அது உங்களுக்கு அவசியமான செய்தி) கறுப்பு நாய் நகரத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் பல குட்டிகளைச் சிதைத்ததாகக் கூறினார்கள். கலி, விக்கிரம வருஷம் மார்கழித் திங்கள் முதலாம் நாள் முதல் நிகழ்வு நடந்திருக்கிறது. அது ஆட்டுக்குட்டி மீது நடந்த மிலேச்சத்தனமான தாக்குதல். ஆறுமாதமாயிராத வெள்ளையும், கறுப்புப் புள்ளியும் சேர்ந்த கொழுத்த ஆட்டுக்குட்டியாம்.

வீரகேசரி மார்கழித் திங்கள் இரண்டாம் நாள் இப்படிச் செய்தி வெளியிட்டிருக்கிறது “மர்மம் தொடர்கிறது!! சாமர்த்தியமான ஆற்றிவில்லா மர்ம கரிய உருவத்தின் தாக்குதலினால் ஆறு மாதமாகாத ஆட்டுக்குட்டி, வலது காது கடிக்கப்பட்டு அடிவயிற்றுக்கு சற்றுக் கீழ்ப்பகுதி குதறப்பட்டு மரணம்.” (பத்திரிகை நறுக்கின் போட்டோப் பிரதி இணைக்கப்பட்டுள்ளது)

மர்மக் கரிய உருவம் தேடப்படுகிறது. கண்டவர்கள் 55555555 தொலைபேசி இலக்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ளவும். இது கறுப்பு நாயின் முதலாவது தாக்குதல்தான் என்பது என்னுடைய கணிப்பு. புழுதி தட்டி ஆராய்ந்து பார்த்த பத்திரிகைகளின் நறுக்கின் தீர்மானமும் என்னுடன் ஒத்துப்போகிறது.

பின், இரு மாதம் கழிந்த பங்குனி முதலாம் திகதி முயல் குட்டியொன்று அதே பாணியில் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளது. (தினகரன் நறுக்கு இணைக்கப்பட்டுள்ளது) உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி அபயசேகர கருத்துத் தெரிவிக்கையில் இது ஒரு நாயின் வேலையாகத்தானிருக்க வேண்டும். கட்டாக்காலி நாய்களைச் சுட்டுத் தள்ளும்படி ஆணையாளருக்கு உத்தரவிட்டிருந்தார்.

உத்தரவு பிறப்பித்து ஒரு மணி நாலு நிமிடம் இருபத்தைந்து செக்கன் கழிந்திராது. தவமும் ஒரு வயதுப் பாலகனின் ஆணுடம்பும், வலது காதும், வலது கையும், மாயமாக மறைந்திருந்தன. பிள்ளை அழுத, ஈனக்குரலில் தாயும் அயலவரும் உசாராகிவிட்டனர். சுற்றமே சுற்றி வளைத்துத் தேடியது... ஒரு கறுத்த நாய் சிறு புள்ளியாய் மறைந்ததாக... (தினக்குரல் மூன்றாம் திகதிப் பத்திரிகை நறுக்கிலுள்ளது)

அச்சமூட்டும் கதைகள் எனை உசுப்பின. நான் அசையவில்லை. போர்வீரன் பயன்படுவானா? எதிரிகளின் கோட்டைகளைத் தகர்த்தெறிந்தவனுக்கு இது... ஒரு துச்சம்.

கனம் ஐயா அவர்களே!

மேற்படி விபரிப்புக்கள் உங்களுப் போதுமென நினைக்கிறேன். இதற்கு மேலும் தாங்கள் நடவடிக்கை எடுக்காவிடின், சில நேரம்

கொரில்லாத் தாக்குதலுக்கு என் இடது காதையும் இழக்க நேரிடலாம். ஆனால் போர் வீரன் சும்மா இருக்கமாட்டான். எரிமலை வெடிக்கும். திரவக் குழம்புகள் எழுந்து சாம்பராக்கும். கடலும், ஆறும் ஒன்றாகும். ஏன் இந்த வம்பு? தாங்கள் நடவடிக்கை எடுப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன்

— செமா—

குறிப்பு: ஆனால் ஒன்று, கறுத்த நாய் மாயாஜாலம் செய்வதில் கெட்டிக்காரி. நீர்த்துவளைகளை வரவழைப்பதில் சாமர்த்தியக்காரி. நாய்க்குணம் பொல்லாத குணம். நன்றியுள்ள மிருகமென்று நாசமாகாதீர்கள். திருக்குர்ரான் அத்தியாயம் இருபத்தைந்தில் இருபத்தி மூன்றாம் பத்தியினையும் படியுங்கள். அப்போது விளங்கும் கறுப்பு நாய் பற்றியும்...

கழுதைக்காடு

இன்னும் ஆறு வாரம் பிடிக்கும் என்ற நிலையில், கொந்தளிப்பு அதிகமாயிற்று. அடிப்பாறையில் மோதி உயிரை ஒரு அணுப்பொட்டு கணத்தில் குடிக்கின்ற சுழிகள் எழமுன் 'சிலிண்டரை' மாட்டி வெளியில் வந்தபோதுதான் அந்தச் செய்தி கிடைத்தது. ஆறு வருட ஆராய்ச்சியில் எந்தப் பயனுமற்றுப் போனது. மறுப்புத் தொலைநகல் ஒன்றை அனுப்பிப் பார்த்துக்கூட பலன் கிட்டவில்லை. ஆராய்ச்சியை நிறுத்தி உடன் போகுமாறு கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது.

இருதினம் கனன்ற நாளொன்றில் அந்த மாநாட்டில் பங்கு கொண்டேன். வனத்தலைவரும், கழுதைகளும் அழைக்கப்பட்டிருந்தன. முகம் சோர்ந்துபோய் ஒன்றோ, இரண்டோ புத்திமானும், நரிகளும் இருந்தன.

தலைவர் கூட்டத்தை ஆரம்பித்து உரையாற்றினார்:-

“ஒரு நாட்டின் வளங்களில் முக்கியமானது காடுதான். காடு இல்லாவிட்டால் உலகமேயில்லை. காடுதான் மழையைத் தருகிறது. வாழ்வைத் தருகிறது. மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. எப்படிக்க காடு அழிக்கப்படுவதை அனுமதிப்பது?... காடுகளை நாம் எப்படி உருவாக்கப் போகிறோம்?” கேள்வியுடன் தலைவர் உரையை முடித்தார்.

“நகரங்கள் ஒரு சஷணகணம் அமைதியாகவிருந்தது.

“நகரங்கள் உருவாவதற்கு காடுகள் அழியும்.

அதில் என்ன தவறு இருக்கு”- கழுதை-1 (குண்டு போட்டது).

“நகரங்கள் தேவையில்லை, காடுகள்தான் எமக்கு வேண்டும்.

காடுகள்தான் எம் வாழ்வியலைக் காக்கும்” -கழுதை-2

“காட்டில் வாழ்ந்து எதைச் சாதிக்கப் போகிறோம்?

எதைச் சாதித்திருக்கிறோம்? உலகம் மாறிவிட்டது.

நாமும் மாறித்தான் ஆக வேண்டும்” - கழுதை-1.

சலசலப்பு அதிகமாயிற்று. நரியார் இடைக்கிடை 'கிறினைற்று'க் களை வீசினார். கழுதைகள் மாறிமாறிக் குண்டுகளை வீசின.

வனத்தலைவர் தன்னிச்சையான ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராய் பொன் வாயைத் திறந்தார்.

“காடுகளை வளர்ப்போம். காடுகள்தான் எம்மைக் காக்கும். நம் சந்ததிகள் வாழ காடுதான் தேவை”.

“யாரு இதை முன்னின்று நடத்துவது” – கழுதைகள்.

“நாம்தான்”-வனத்தலைவர்

அதற்காகத்தான் ஆராய்ச்சியாளர் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

மரங்கள் நாட்டும் சகல பொறுப்புகளுக்கும் நான் ஆளாக்கப் பட்டேன். இது பெரிய விடயமல்ல. கொந்தளிப்புக்குள் உயிரைக் கையில் பிடித்து ஆராய்ச்சி செய்த எனக்கு இது பெரிதாயென்ன?

பொறுப்புக் குழு

தலைமை-வனத்தலைவர்

பொறுப்பாளர்-ஆராய்ச்சியாளர்

உதவுநர்கள்-கழுதை, நரி, புத்திமான்.

என்னுடைய பொறுப்புகளை இலகுபடுத்த கழுதைளும், நரிகளும், புத்திமான்களும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டன.

சில நாட்களாக மரம் நாட்டும் நடவடிக்கைகள் மிக மெதுவாக நடந்தன. யாரிடம் மரங்களைப் பெறுவது? எந்த இடத்தில் நாட்டுவது?... எந்தத் தீர்மானமும் எடுக்கப்படாமல் மாதமொன்று கழிந்தது. மீண்டும் மரம் நாட்டும் மாநாடு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மரம் நாட்டும் விழாவிற்குப் பல்வேறு பிரதேசங்கள் முன்வைக்கப் பட்டன. ஈற்றில் தாழ்நில ஈரப்பற்று பிரதேசம் தெரிவானது. தினமும் இருபது மைல் தூரம் ‘சைக்கிள்’ உழக்கி திரும்பிவர வேண்டிய தூரம்.

மீண்டும் இன்னும் சில நாட்கள் கழிந்தன. எந்தப் பலனுமின்றி பொறுப்புக்குழு அடிக்கடி கூட வேண்டிய தேவையிருந்தும் அவைகள் சமூகம் தரவில்லை. மரங்கள் தெரிவின்றி நிலம் தரிசாய்ப் போனது. வனத் தலைவர் சகல அதிகாரங்களையும் என்னிடம் தந்து நடத்துக என்றார்.

நிலத்தைப் பண்படுத்தத் தொடங்கினேன். மண்புழுக்களும், பூச்சி களும், புதர், புற்றுகளும் அகற்றப்பட்டன. ஆனால் தாழ் நில ஈரப் பற்றுப் பிரதேசத்தில் எருதுகளும், எருமைகளும் அலைந்து திரிந்தன. இவற்றிலிருந்து காடுகளைக் காப்பதற்கு முதல் வேலைத் திட்டத்தை பூர்த்தி செய்தேன். வேலைப்பளுவின் அதி உச்சத்தால் அலுப்பும், மன உளைச்சலும் அப்பப்ப ஏற்பட்டன. இருந்தும், நேற்று மர நடுகைக்கான மரங்களைப் பெறுவதற்கு காட்டுக் கந்தோருக் குச் சென்றிருந்தேன். ‘யூக்கலிப்டஸ்கம், அக்கீசியா’வும் அதிகமாயிருந்தன. வேறு மரங்களைத் தேடினேன். இல்லை. “இப்போது வெளிநாட்டு மரங்கள்தான் இங்கு உள்ளது. இவைதான் எம் அரசால் சிபார்சு

செய்யப்பட்டுள்ளன". "இது எமது சூழலுக்கு உகந்த மரங்களில்லையே." "உகந்தது, உகந்ததில்லையென்று இப்போது பார்ப்பதில்லை. எமக்கு பசுமைதான் தேவை. நீண்ட வரலாற்றுப் பார்வை எமக்கு எதற்கு?"

காட்டுக் கந்தோர் அதிகாரியின் செயற்பாட்டுடன் நான் உடன் படாததால் அழிந்துகொண்டிருக்கும் காடுகளை நோக்கி என் பயணம் ஆரம்பமானது. கிளை வெடித்து, அரும்பு கருகி, கெட்டுவிட்டுக் கிடந்த மரங்களிலிருந்து விதைகளையும், இழைய உற்பத்திக்கான தண்டுகளையும், சிறு சிறு கன்றுகளையும் எடுத்துக்கொண்டு ஈரப்பற்று நிலத்தை அடைந்தபோது, பண்படுத்திய நிலம் முழுவதும் குப்பைகள் முளைத்திருந்தன. மீண்டும் பண்படுத்தலுக்கான ஆயத்தங்களை ஆரம்பித்தபோது ஒரு யுகம் முடிவுறும் தறுவாயிலிருந்தது. நாறிய குப்பைகளை ஏழு கடலுக் கப்பால் நகர்த்தி, மரங்களை நடத் தொடங்கினேன். மரங்களுக்கும் எனக்குமான ஒரு ஈர்ப்பு அதிகமானது. காடுகள் வளரத் தொடங்கின. மாதத்தின் இறுதி நாள் கூட்டத்திற்கு சமூகமளித்து, ஒரு கிழமையின் பின் நான் காட்டை நோக்கித் திரும்பியபோது, மைனாக்களும், கிளிகளும் சிட்டுக்குருவிகளும் வந்தடைந்தன. கண்ணை மூடிக் கொண்டு கிழக்கு அந்தத்திலிருந்து மேற்கு அந்தம் வரை சுற்றியலைந்து வந்தபோது இதமாகவிருந்தது. அன்று முழுவதும் முற்றத்திலமர்ந்து காட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மரங்கள் மெல்ல மெல்ல நீண்டன. காலையில் எல்லாம் சோலையாக மாறிற்று.

காடு திறப்பு விழாவிிற்கான எல்லா ஆயத்தங்களும் முடிவுற்றன. வன அதிகாரி பார்வையிட்டு விழாவிிற்கான திகதி குறித்தார். அன்றுதான் விழா-கழுதைகளும், நரிகளும், முகத்தைத் தொங்கப் போட்டிருந்தன. வனத் தலைவர் உற்சாகமாகக் காணப்பட்டார். என்னைக் கட்டிப்பிடித்து உச்சிமோந்தார். விழாவிிற்கு வந்தவர்கள் என்னைத் தூக்கிவிட்டார்கள். மிக அருமையென்றனர். நான்சி பரனின் ஒரு குட்டி யானை துணிவு பெறுகிறதில் வரும் பாப்பா யானையின் மகளின் மகள் தும்பிக்கையால் திறாவி என்னை அணைத்து அதன் அம்மாவின் அம்மா பட்ட வேதனை சொன்னது. காடு எரிந்தபோது, வாழ்வதற்கு இடமில்லாமல் அப்பா யானையை யிழந்து அத்தலைந்த துன்பத்தைச் சொன்னது. இந்தக் காடு எமக்குப் போதும் நன்றி ஐயா. உமை எமது பரம் பரை மறக்காது என்றது.

விழா முடிவுற்று சில தினங்களில் சலசலப்பு அதிகரித்தன. சூழலுக்கு ஒவ்வாத மரங்கள் நாட்டப்பட்டிருப்பதாகவும், பரம்பரைத் துரோகம் செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும், தன்னாட்சி நடைபெற்றிருப்பதாகவும் கடிதங்கள் வந்தன. நான் எந்தச் சலனமற்றும் காடுகளினூடாகப் பயணித்துக்கொண்டிருந்தேன். கழுதைகளும், கோவேறு கழுதைகளும், நரிகளும் தென்பட்டன. அவைகள் என்னைக் கண்டு ஓடி ஒழித்தன. "கா"வின் அந்தத்திலிருந்து மரங்களைப் பார்த்தேன். அது எம் சூழலுக்கான மரங்கள்தான். அதில் எந்தப் பிழையும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னுடைய நண்பன் விவசாய

ஆராய்ச்சியாளனையும் பிறிதொரு தினம் காட்டிற்குள் அழைத்து வந்து காட்டினேன். அவனும் மெச்சினான். தாவரச் சாகியம் சரியான முறையில் திட்டமிட்டு நடைபெற்றிருப்பதாகவும், கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு நடைபெற்ற நல்லதொரு செயல் இதுதான் என்றான். அவ்வளவும் எனக்குப் போதும். என்னைக் கவிழ்க்க நினைத்த கடிதங்களுக்காக வனத் தலைவரிடம் அனுமதி பெற முனைந்தபோது, தேவையில்லை. நீ மீண்டும் மலை நோக்கி ஏறு என்றான்.

இதற்கும் மீண்டும் மாநாடு அவசர அவசரமாகக் கூட்டப்பட்டது. திட்ட அறிக்கையுடனும், விழாக் குறிப்புகளுடனும் சமூகமளித்திருந்தேன். சில கழுதைகளும் சமூகம் கொடுத்திருந்தன. முகத்தை விறைத்து கடுகடுவென வைத்திருந்தன. யுத்தம் தொடங்குமென எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. வனத் தலைவர் சலசலப்புகளை எறிந்தார். கழுதைகள் பிடித்துக்கொண்டு குசு குசுத்தன.

“அழிவின் விளிம்பிலிருந்து நமக்கான மரங்களை ஆராய்ச்சியாளர் துளிர் கொடுத்திருக்கிறார். இது பாராட்ட வேண்டிய விடயம்” – கழுதை-2

“மொக்குக் கதை கதைக்கிராய் கழுதையா. இந்த வன வளர்ப்பே அடிப்படையில் தகுதியற்றது. மாமரங்களையும், பலாமரங்களையும் வேம்பு, தேக்கு, இன்னும் சில நாட்டு மரங்களையும் நட்பிருக்கிறார் ஆராய்ச்சியாளர். இது காடா? தோட்டமா? காட்டிற்கான எந்த அடிப்படையுமில்லை. இது தனிமனித அதிகாரச் செயற்பாடு. இந்தக் காடு போல் தோற்றமளிக்கும் தோட்டத்தில் எம் சந்ததி எப்படி வாழ்வது”? கோவேறு கழுதை.

“ஓம்... ஓம் தங்கச்சி சொல்வது சரி” – கழுதைக் கூட்டம்.

“அப்படியானால் எதைக் காடு என்று நினைக்கிறீர்கள்” – கழுதை.

“புற்களும், புதர்களும், நெடிய மரங்களும் கொண்டதுதான் காடு. இவைகளல்ல. – கோவேறு கழுதை-2.

“இவைகளையென்னவென்று நினைக்கிறாய்?” கழுதை-2.

“இவை தோட்டம், நாட்டுத் தோட்டம்” – கோவேறு கழுதை.

“உங்களுக்குக் காடு பற்றியோ, தோட்டம் பற்றியோ போதிய பகுத்தறிவு காணாது. முதலில் மரங்கள் பற்றி அறிந்துகொள்ளு, பின் விவாதிக்கலாம்” ஆராய்ச்சியாளன்.

“நீ எப்படிப் சொல்வாய்? அப்படி உன்னால் கூற முடியாது. நாம் வாழ்வதற்கான வாழ்விடத்தைச் செப்பனிடத்தான் நீ அழைக்கப்பட்டாய். உன் இஸ்டத்திற்காக மரம் நடுவதற்காகவல்ல. முதலில் புரிந்துகொள்ளும்” – கோவேறு கழுதை.

“அப்படியானால் மரம் தேர்வு செய்யும்போது, சமூகம் தந்திருக்க வேண்டும். அப்போதெல்லாம் ஓடி ஒழிந்துவிட்டு இப்ப மட்டும் எப்படி?” – ஆராய்ச்சியாளன்.

“சோக்கான கதையெலுவா” – கோவேறு கழுதை.

“ஓம் ... நான்தான் எல்லாம். ஒவ்வொரு இரவும் விழி கனிந்து தெருவெல்லாம் அலைந்து திரிந்து ஏறாத கடப்புக்கெல்லாம் ஏறி முக்காலமும் அறிந்த முனிவர்களின் ஆலோசனையைப் பெற்றுத்தான் இந்தக் காட்டினை வளர்த்தேன். காடு வாழ்வதற்கு மட்டுமல்ல, வயிறு நிரப்புவதற்கும் வாழ்வு கொடுப்பதற்கும் ... நாட்டு மரங்கள் என்று நையாண்டி பண்ணுகிறாய். அவைதான் எம்மரங்கள். பழம் தரும். பலகை தரும். உங்களுக்கு இருப்பிடமும் தரும் இன்னும்”.

“போதும் காக்காச் சண்டை, கோழிச் சண்டை” வனத்தலைவன் (எழுந்தான்).

“இனியும் காட்டைப் பராமரிக்க ஆராய்ச்சியாளரின் கையில் கொடுக்க முடியாது”-கழுதைக் கூட்டம்.

“அப்படியானால் யாரிடம்.....?” கழுதை-2.

“நடந்தவை ... போகட்டும். இனிவரும் காலத்தைப் பார்ப்போம்”-வனத்தலைவன்.

“இல்லை. ஒரு முடிவு தெரிந்தாக வேண்டும். எங்களுக்குத்தான் காடு. அதில் வாழ்பவர்கள் நாங்கள்தான்”-கழுதைக் கூட்டம்.

“சரி நீங்களே எல்லாம்”-வனத்தலைவர்.

ஆராய்ச்சிப் பணிக்காக நான் பூம்புகார் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. வனத்தைவிட்டுச் செல்வது ஏதோ ஒரு மாதிரியாகத்தானிருந்தது. கழுதைகளும், கோவேறு கழுதைகளும், வேர்களேயில்லாம பண்ணி விட்டா? நீண்டகால அர்ப்பணிப்பு ஒரு கணநேரத்தில் எல்லாம் சாம்பலாகிவிடும் வனத்திடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டேன். பின் மரம் நடும் பணிக்காகவோ, பராமரிப்புச் செயற்பாட்டுக்கோ அழைப்பும் வரவுமில்லை செல்லவுமில்லை.

ஒரு நாள் எதிர்பாராத விதமாக தபால்காரன் என்னிடம் வந்தான். பதிவுத் தபாலை நீட்டினான். பெற்றுக்கொண்டதற்காக அத்தாட்சிப் படிவத்தில் கையொப்பமிட்டேன். அவன் நெடும் சிரிப்பைப் பூத்தான். அதில் அர்த்தமிருந்தது. பல வருடம் கழித்து என்னை வந்தடைந்த ஒரே ஒரு கடிதம். எனது சக உத்தியோகத்தர் களுக்கு நாள் ஒருவீதம் கடிதங்கள் குவியும். சில நேரம் எனது பெயருக்கே நாள் முகவரியிட பல சந்தர்ப்பத்தில் யோசித்ததும் உண்டு. அதுதான் அவன் நெடிய புன்னகையை விட்டிருக்கிறான்.

‘கா’

21.11.2003

கனம் ஐயா,

திட்டமிட்டு நீங்கள் உருவாக்கிய காடு மெல்ல மெல்ல கருகிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு பச்சைத் துளிர்கூட முளைக்காத வண்ணம் எல்லாம் நடைபெறுகின்றன. குயில்களும், கிளிகளும்

அடித்துத் துரத்தப்பட்டுவிட்டன. மா, பலா, இன்னும் சில மரங்கள் மறைந்து, ஊசிபோன்று கண்ணைக் குத்துகின்ற ஏதோ ஒரு மரம் மேற்கே 50 மைல் தூரத்திற்கு அப்பால் நடப்படுவதாகக் கேள்வியுற்றேன். வெயிலே விழாத என் வீட்டில் சூரியப்பார்வை அதிகரித்து விட்டது. என் சுவாத்தியம் செத்துப்போகின்றபடியால் நான் வேறு வனம் தேடி நகர வேண்டியுள்ளது. கிழக்கே 200 மைல் தூரத்தில் தாங்கள் நாட்டி பாதுகாத்து வந்த அதே சாகியத்தையொத்த ஒரு வனம் இருப்பதாக அறிகிறேன். அதுதான் எனக்கான எம் இனத்திற்கான சோலையாக இருக்கும் என்ற காரணத்தினால் புதிய ஊசிபோன்ற வாழ்வையழிக்கும் காட்டுக்குள் நான் செல்லாது என் பயணம் தொடர்கிறது. மீண்டும் ஒருகால் தாங்கள் பட்டை வெடித்து பட்டுப்போகின்ற எம் மரங்களைக் காப்பாற்றும் சித்தம் இருந்தால் அல்லது கைகூடிவந்தால் எனக்கொரு விசலம் அனுப்பிவையுங்கள்.

நட்புடன்

கழுதை -2

கடிதத்தை வாசித்ததும் மண்டை விறைத்து. துயர் தாங்க முடியாது என் அறைக்கதவைத் திறந்து கட்டிலில் அமர்ந்துகொண்டு என் திட்ட வரைபுகளை நகல் எடுத்தேன். மரம் நடும் தொடக்கத்தில் எந்தப் பிரச்சினையும் எழாது வெண்ணை திரண்டு வரும் நேரத்தில் தாளியுடைந்த கதையாய் போனது எனக்கு இன்னும் வருத்தத்தைத் தந்தது. கழுதைகளை ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்தேன் விகாரப்பட்டு என்முன் தோன்றின. மீண்டும் என்னால் உற்பத்தி செய்ய முடியாது என்பது மட்டும் புலனானது. ஆராய்ச்சிப் பணிக்காக எனக்குக் கிடைத்த கிண்ணங்கள் என் அறை முழுவதும் நிரம்பியிருந்தன. அந்த ஒவ்வொரு கிண்ணத்திலும் மரங்கள் மெல்ல முளைவிட்டன. மா, பலா, வேம்பு, வாகை, ஆலை, வம்மி... யென...

இரு தினங்களில் இலைகள் வெளிவந்து அறை முழுவதும் குரல் எழுப்பின. அந்தப் பாசை எனக்குப் புரியாததொன்று. வலைப் பின்னலினூடாகவும், எங்கும் தேடியும் கிடைக்கவில்லை. கணினியை அணைத்துவிட்டு, 'தேடிக் கண்டுபிடிப்போம்' அரிதான புத்தகத்தைத் தட்டிக்கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு பக்கமாய் ஊர்ந்து, மரங்களின் பாஷையை அறிந்த ஒருவரின் முகவரி கிடைத்தது. ஆபிரிக்காவின் குக்கிராமத்தில் வாழ்கின்ற மூத்த குடியின் இரண்டாவது சந்ததியைச் சேர்ந்த 'டால்வாட்' எனத் தகவல் தெரிவித்தன. அவருக்கு எனது அறையில் ஒலித்த குரல்களையும் எனது கணினி முகவரியையும் நண்பன் ஊடாக அனுப்பிவைத்தேன். இரு வாரங்கழிந்த ஒரு பின்னேரம் எனது கணினியில் அவருடைய பதில் கிடைத்தது. (நண்பன்தான் அஞ்சல் செய்திருந்தான்.)

"உடனடியாக எம் இனச்சாகியத்தைக் காப்பாற்று. வந்தேறு மரங்கள் எம்மை அழிக்கின்றன. காப்பாற்று... காப்பாற்று. நிழல் ஊடுபாயும் எம் வனாந்தரங்களைக் காப்பாற்று"

ஆச்சரியமாக இருந்தாலும், அழிவில் இருந்து எதையும் இப்போ, என்னால் காப்பாற்ற முடியாது என்பது எனக்குத் தெரிந்து போனது.

விடுமுறைகழிப்புக்காக வருடக் கடைசி நாளில் என் ஊர் போன போது காடுகளைத் தரிசித்தேன். கருகி பட்டுப்போய் நின்றன. பச்சையம் கூடயில்லாது, மரங்கள் வெடித்து வெடித்து சாய்ந்து நின்றன. என் கண்கள் பனித்தன. எத்தனை நாள் போராட்டத்தில் பசுமையானது, ஓரிரு வருடத்தில் பசுமை மறைவதை எவ்வாறு அனுமதிப்பது. மெல்ல கருகிய மரங்களுக்கிடையே நடந்தேன். வெக்கை புறப்பட்டது. மரங்கள் புழுத்து, வண்டுகள் கானம் பாடின. ஆங்காங்கே கழுதைகளின் விட்டைகள் கிடந்தன. மற்றபடி எந்தத் தடையமுமிருக்கவில்லை. உடைந்த மரக்கிளைகளிலிருந்து அனுங்கும் குரலெழுந்தது. நான் மேற்கு நோக்கி நடந்து போகும்வரை கிட்டத்தட்ட 50 மைல் தூரத்தில்தான் ஒரு புதிய காடு தெரிந்தது. எல்லாம் யூக்களிப்டஸ்சும், அக்கீசியாவும் நடப்பட்டிருந்தன. இது இறக்குமதி செய்த மரங்கள். எம் மண்ணை நிலத்தடி நீரை உறிஞ்சி தரிசாக்கி ஏப்பமிட்டு குடல் வீங்கும் மரங்கள். இது ஆபத்து, இது ஆபத்து மக்களே... மக்களே... யாரும் என் கதையைக் காதில் போட்டுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. கழுதைகளும், கோவேறு கழுதைகளும் நெஞ்சை நிமிர்த்தி என்னைக் கடந்து போயின. மதியிழந்துபோன மனிதர்களின் மூளையை செப்பனிடுவது எப்படி? இதுதான் என்னுடைய சிந்தையாக இருந்தது.

எங்கோவிருந்து இறக்குமதி செய்த சரக்குகள் கால மாற்றத்தை எப்படியெல்லாம் மாற்றுகின்றன. சிந்தனையை துளிர்விட்டு கதிரையில் சாய்ந்து மீண்டும் ஒரு திட்ட வரைபுக்காக ஆயத்தமானபோது, மீண்டும் பூம்புகாரில் ஒலித்த குரல்கள் என் அறை முழுவதும் எழுந்து பரவத் தொடங்கின.

நரிச்சிங்கங்கள்

கீழ்க்கரையில் பெரிதாகப் படித்த ஒரு மெத்தனப்பட்ட கிராமமது என ஆரோ சொன்ன ஞாபகம். என்றாலும் அது பெரிதாகப் படித்த ஊரென என்னால் நம்ப முடியவில்லை. எப்போதும் அந்த ஊர் முட்டாள்தனமாகத்தான் சிந்தித்திருக்கிறது. பல்லில் பொய் வைத்துப் பேசும் எல்லோரையும் வாழவைத்திருக்கிறது. ஏனோ? எனக்குத் தெரியல... அந்த ஊர் அப்படித்தான். படித்தவன் என்ற கூட்டம் அங்கு முன்னுக்கு வருவதில்லை. தானும் தன் குடும்பமும், தன் பாடும் என்று ஒதுங்குவதும், யார் செத்தால் நமக்கென்ன? யார் வீழ்ந்தால் நமக்கென்ன? நான் மட்டும் நல்லா வாழ்ந்தால் சரி சாமி. இப்படித்தான்...

நானும் அந்த ஊருக்குப் போய் கனகாலமாகவில்லை. இடப் பெயர்வுகளும், சண்டைகளும் உக்கிரமடையும்போது அப்பப்ப போய் வந்தனான். இப்போது அங்கு தங்கிவிட்டேன். நான் ஊர் உரித்துடையவனல்ல. நெஞ்சு நிமிர்த்தி கேள்வி கேட்க முடியாதவன். இருந்தும் எனது தாயின் பூர்வீகம் எனும்போது நெஞ்சு மயிரைக் காட்டி என்னுடன் சில தரவளிகளைக் கைக்குள் போட்டு இந்த முறை ஊருக்கு வரும் நரிகளுக்கு பதிலடி கொடுப்போம் எனச் சபதம் எடுத்திருக்கிறோம்.

ஊர் வெண்கலக்கடைக்குள்ள யானை புகுந்தாற்போல ஒரே கலகலப்பு. சந்திப்பொந்தெல்லாம் நரிகள் நடமாடின. தொட்டிப்பட்டி யெல்லாம் ஊளையிட்டுத் திரிந்தன. காது கன்னம் வைத்திருக்க முடியாமல் ஒரே எதிரொலியாக ஊரே பிரளயப்பட்டது. நரிகளைக் காக்கா பிடிக்கும் கூட்டம் முண்டியடித்துப் பின் தொடர்ந்தது. மகனுக்கும், மகளுக்கும், தம்பியிட, தங்கச்சிட குடும்பத்துக்கும் வேலை கேட்டுப் பேரம் பேசின சில குரங்குகள் மந்திகள் மரத்தில் ஒழிந்து நின்று காலை வாரத் தயாராகிநின்றன. ஊருக்குத் தெம்பு கூடியது.

பல்லில் ஒட்டிவைத்த பொய்யைக் கேட்டு ஊரே காற்றில் பறந்து கரணமடித்து கைகொட்டிச் சிரித்தது. நரிகளின் முகத்தில் சந்தோசப் பேரொளி வீசியது. இன்னும் இன்னும் ஆயிரம் ஆயிரம் வாக்குறுதிகள் காற்றில் வந்தன. இன்னும் சில நாட்களில் வேறு

நரிகளும் ஊருக்குள் நுழைந்து ஊளையிட்டன. நரிச்சிங்கங்களும் வந்து முகாம் அமைத்து ஊரைப் புகழ்ந்து பாடின.

சில வாரங்கள் கழிந்தன. நரிகளும் நரிகளும் நடுரோட்டில் கடிபட்டுக் கட்டிப் புரண்டன.

“நான்தான் இந்தக் காட்டுக்கு ராஜா.”

“இல்ல நாங்கள்தான் இந்த ஊர் காட்டுத் தலைவர்கள்.”

“இல்ல நாங்கள்தான் படித்த நரிகள்.”

“நாங்கள்தான் நாலுமறிந்த நரிச்சிங்கங்கள்.”

“உய்... நாங்கள்தான். நாட்டைக் கடந்து எல்லாம் அறிந்தவர்கள். எல்லாக் கலைகளும் பயின்றவர்கள்.

தொங்கலடி தொங்க... ஊய்யோ... உய்யோ...

புழுதி கிளம்ப போரே மூண்டது.

கறுத்த நரிகள் புலியாய்ப் பாய்ந்தன. நரிச்சிங்கங்களும், வெள்ளை நரிகளும், சூத்தைக் காட்டி பின்புறம் தாவி பற்றைப் புதர்களுக்குள் ஒழிந்துகொண்டன. சில நாழிகையில் சின்னச் சின்ன முகாம்களாக நிறப்புற்றுக்கள் எழுந்தன. மீண்டும் ஊய்யா... ஊ... ஊய்யா... ஊளை ஆணலையும் பெண்ணலையுமாய் அதிர்ந்தது.

நித்திரை வரவில்லை. நடுச்சாமம் தாண்டி சில நாளிகைகள் கடந்திருக்க வேண்டும்... நரிகளை நினைத்தால் உள்ளூர நடுங்கியது. வானரப் படைகள் இருந்த காலத்தில் எனது ஜனநாயக உரிமைகள் கூடப் பறிக்கப்பட்டிருந்த காலமது. இப்போதும் ஊருக்குள் இந்த நரிகளைக் காணும்போது எல்லாம் நடுங்குகிறது. வாழ்க ஜனநாயகம் வீழ்க புள்ளடிகள்.

காகம் கரைய... குயில்கள் துயர் இசைக்க... பொலபொல என நிலம் தெளிந்து வந்தது. கதிரவன் கண்வழியாமல் விக்கி நின்றான். ஊர் ஆர்ப்பரித்தது. அடித்து முறித்த உடம்பை “ம்மா” என சோம்பல் முறித்து ஒரு பெரும் கொட்டாவியை விட்டேன். சதீஸ்கம், சதக்காவும், சரத்தும் முழிவிசலத்துக்கு வந்து நின்றார்கள். என்ன கண்ராவியோ. இன்றைக்கு மனம் நொந்துகொண்டது:

“அண்ணே! இண்டைக்கு நரிகளெல்லாம் கூட்டம் போடுதாம். அரசமரத்தடியில் கறுப்பு நரிகளும், நரிச்சிங்கங்கள் வேப்ப மரத்தடியிலும், ஓடையடிச் சந்தியில் வெள்ளை நரிகளும் கூட்டம் கூடிகும்மாளம் போடுதுகளாம். நம்மட ராசாவும், ராசாத்தியும், தம்பியும், தாராவும் பசைவாளியுடன் நரிகளின் படங்களை ஒட்டித் திரியுதுகள். காசுபதியண்ணன் தம்பட்டம் தட்டி ஊருக்கு குரல் வைத்துப் போகிறார். என்ன அண்ணன் செய்வோம். படைதிரண்டு அடித்துத் துரத்துவோமா? வாயைப் பொத்தி வாகை மரத்தடியில் ஊளைகளை ரசிப்போமா? எதைச் செய்வோம். எதை விடுவோம்? நீர் சொல்லும்!

நாறிய வாயிலிருந்து நாறிப்போனது வார்த்தை!

சதீஸ் எப்போதும் அவசரக்குடுக்கைதான். இப்படித்தான் முருகன் கோவில் விசயத்திலையும் தலையிட்டு அடிவாங்கியவன். “கோவில் என்னத்திற்கு இருக்கு. கோபுரம் கட்டி ராஜராஜ மாளிகையாக இருப்பதற்காகவா? பட்டத்து ராணிகள் படுத்துறங்கும் அரண்மனை களாகக் காட்சியளிப்பதற்காகவா? எதற்கு? இஞ்ச, பட்டினி கிடந்து வயிறு வற்றிச் செத்து மடியும் கிராமத்து மக்களுக்கு ஒரு நேரக் கஞ்சிக்கு உதவாமல், ஆறு நேர நெய்வேத்தியமும் அபிசேகமும் படைத்து இந்தக் கல்லுகளுக்கு வயிறு வளர்க்கவா?

எதற்கு? இது தகுமா? சதீசின் நியாயம் சரி. ஆனால் அவன் காய் நகர்த்திய முறைதான் ... அதுபோல் ...

சதீஸ் ஆத்திரப்படாதே! தோளில் தட்டிச் சமாதானப்படுத்தினேன். ஊளை காதைக் கிழித்தது. வடக்கு, கிழக்கு வாக மரத்தடியில் சைக்கிளைச் சாத்தி முட்டிவேரில் அமர்ந்துகொண்டோம். கொஞ்ச நாளைக்கு முதல் “விக்ரெ” பொல்லினால் தாக்கிய முகமும் நினைப்பும் முன் சுவரில் படிந்திருந்த ரெத்தக் கறை ஞாபகப்படுத்தியது. ஆத்மா ஆணலைக் கவிதைதான் எனக்கு வந்து வந்து மாய்த்துத் தொலைத்தது. அவர்களைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்ற விரசம் இருக்கவில்லை. ஆனால் ஏதோ ஒன்று நெஞ்சுக்குள் குறுகுறுத்தது.

உய்யோ ... உய் ...

ஊ ... ஊ ... ஊளைகள் காதினுள் ஊறின. சதீஸ்கும், சரத்தும் உசாரானார்கள்.

“எனது உயிரிலும் மேலான என் இனங்களே!

இந்த ஊருக்காக எத்தனை எத்தனையை ... பலி கொடுத்திருக்கிறோம். பக்கத்துக் காகங்களின் அகோரப் பார்வையிலிருந்து எப்படியெல்லாம் உமைக் காத்தோம். மண்கிண்டிக் கிடந்த வீதியெல்லாம் சீர்செய்து தார் ஊத்தி ரோட்டமைத்தோம். கள்ளி முளைத்துக் கிடந்த மணல் திட்டுக்களையெல்லாம் பாதை செய்து தந்தோம். உடைந்துகிடந்த ஓட்டைக் கட்டிடங்களையெல்லாம் புதிது புதிதாகத் தந்தோம். இவற்றுக்கு மேலாக உங்கள் அன்புச் செல்வங்களைக் காத்துத் தந்தோம்”. “மைக்கைச் சூப்பி ஒரு நரிக்கமுதை கதையளந்தது. சதீஸ் கல்லையெடுத்து வீச ஆயத்தமானான். சரத் கூழ் முட்டையை வீச முற்பட்டான். தடுத்து நிறுத்தி சைக்கிளைத் தள்ளி ஏறினேன். பின்னுக்கு அவர்களும் உழக்கி வந்தார்கள். காப்பாத்தினாங்களாம் யாரை? ரோட்டில் வெந்து போனவர்களையா? நாய்களும், காகங்களும் இழுத்துப் போனவர்களையா? யாரை? ... எகிறியது. ஆத்திரம் கைமுறுகியது. என்ன செய்ய ... ?

சில்லாங்கொட்டை சிதறியது போல் குஞ்சுகுறுமான் புழுதி கிளப்பி, இழுபட்டு, இழுபட்டு ஒரு கறுத்த வேளை ஊடறுத்து ஓடி வந்தார்கள். கதவுகள் இல்லாத ஒரு வாகனம். நாலா பக்கமிருந்தும் கடதாசிகள் பறந்தன. அடிபட்டு கட்டிப் பிரண்டன சில்லாங்கொட்டைகள். எங்கள் தலைவருக்கு ஜே! காற்சட்டையில்லா

ஒரு சில்லூறு பாடல் இசைத்தது. ஜே! ஜே! இன்னும் ஒன்று ரெண்டு சில்லூறுகள் பாட்டிசைத்துப் பறந்து போயின.

தோரணங்கள் கட்டியிருந்தன. எங்கும் கதிரவன் அலைஅலையாய் பறந்தான். சிவப்பு, மஞ்சள் வர்ணங்கள் கண்ணைப் பறித்தன. நரிச்சிங்கத்தாரின் முகம் சுவர் முழுவதும் துளிர்ந்திருந்தன. செருப்பைக் கழற்றிப்பாய்ந்தான் சதீஸ். இரு கன்னத்திலும் முள்ளுப் பதிந்திருந்தன. காறி உமிழ்ந்தான். துரோகிகள் ... பச்சத் துரோகிகள் ... இன்னும் இன்னும் ஏதேதோ சொன்னான்.

தங்கத் தமிழா ... தானைத் தளபதி தமிழினத்தின் காவலனே! விண் அதிர ... ஊமையனும், செவிடனுகளும் கொடிதாங்கி ஊர்ந்து ஊர்ந்து வந்தார்கள். பேரம் பேசிய குரங்குகள் ஒட்டி ஒட்டி பதுங்கிப் பதுங்கி வந்தன. சைக்கிளில் இருந்து இறங்கி வழி கொடுத்து ஒதுங்கினோம். வேப்பமரத்தை நோக்கி கூட்டம் அலைஅலையாய் கூடியது.

“தலைவா! தங்கத் தலைவா!”

சே! ... திருத்த முடியாது. பல்லுமுந்த கிழவனையெல்லாம் சுட்டுத்தள்ளணும்.

“ஜே.வி.பி.” காரன்ட கொள்கைகள் சரிதான் போல. ஐம்பது வயதுக்குப் புறகு யாரையும் உயிரோடு வைக்கப் போடா என சரத் கர்ச்சித்தான்.

சிங்கத்தார் எழுந்தார். கரகோஷம் விண்ணை முட்டியது. மாலைகள் முகத்தை மறைத்தன. சிங்கத்தார். செருமி குரல் செய்தார். அளந்தார். ஜீவநதி போல் உயிர்த்து உயிர்த்து எழுந்தன. கடல் கடந்து எம் பிரச்சினையை வெளியில் ஊளையிட்டதாக மேசையில் தட்டிக் கத்தினார். முதுகில்லா நம் தலைவர்கள் மத்தியில் தான்தான் முதுகெலும்பாகச் செயற்படுவதாகக் கதைவிட்டார். இன்னும் இன்னும் ஏதேதோ காற்றில் எறிந்தார். எனக்கு பொல்லாத ஆத்திரம் எழுந்தது. அடக்க முடியாமல் எனையறியாமல் வார்த்தைகள் பறந்தன.

“இறங்கிடா நாயே! கதைவிடுகிறாயெனடா கதை! மூளை பிசுபிசுவனிட்ட உன்ட பம்மாத்துக் கதைகளை விடு. இல்ல. நட்டுக் கழன்ட கழுதைகளிடம் உன்ட ஊளையை ஊது. எங்கட்ட உன்ட தந்திரம் பலிக்காதுடா நாயே! “கல்லூரி” இந்த மண்ணுக்கு வரப் போடாயென எங்கை எங்கையெல்லாம் ஓடித்திரிந்து தடைபோட்டது மட்டுமில்லாம வெள்ளை நரிகளின் வாலைப் பிடித்து ஊர்த் தண்ணியை விற்க முயன்ற கள்ளா! ஆயிரம் ஆயிரம் பொய்களை அள்ளி வீசி சனங்களை ஏமாத்தலாம் எனப் பார்க்கிறாடா நாயே! இறங்கிடா!”

சடசடத்தது சரகோசம். ஒரு கூட்டம் எனை அழைத்தது. “வா தம்பி இந்த நாய்களோட நமக்கென்ன கதை தம்பி” இன்னொரு கூட்டம், “டே யாருடா அவன்?”

முறிங்கடா அவன்ட முதுகெலும்ப...

ஆர்ப்பரித்தது சத்தம். சதக்காவும், சரத்தும், சதீஸ்கும், நினைப்பில்லா முகங்களும் எனைச் சூழ்ந்து வாகை மரத்தடியில் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள்.

குளிர்காற்று இதமாயிருந்தது. கொந்தளிப்பு சற்று அடங்கிற்று. எழுந்தேன். செல்வண்ணன்ட கடையை நோக்கி “சைக்கிளை” விட்டன். சந்தியில் “ஆமிக்காரனும், பொலிஸ்காரனும்” “சென்றி”க்கி நின்றார்கள். ‘ஐ.சி.யைக் கேட்டார்கள். கொடுத்தேன். பார்த்துவிட்டுத் தந்தார்கள். “பெரிலை” அழுக்கினேன். செல்வண்ணன் முடிதிருத்திக் கொண்டிருந்தார். கடை நிறைய சனக்கூட்டம். அவரோட கதைக்க முடியல. மனிசனோட கதைச்சா மனசுக்குத் தெம்பாயிருக்கும். 56ம் ஆண்டுக் கலவரத்திலிருந்து இப்ப வரைக்கும் உயிர்வாழும் ஒரு ஜீவன். புவரசு நிழலில் அமர்ந்துகொண்டேன். அவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். பச்சைத் தோரணங்கள் கண்ணுக்குள் வந்து வந்து விழுந்தன. காற்றோடு ஊளையும் கரைந்து போயின.

○

மின்னி மின்னிகளைப் பிடித்து இருண்ட கண்டத்தை வெளிச்சமாக்கிய தாகவும் ஆமைகளை அமர்த்தி வீதியமைத்ததாகவும், நரிகளின் ஒற்றுமைக்காகப் போராடியதாகவும் சமாதானப் புறவைச் சரிக்கட்ட ரவிவர்மனிடம் பாதயாத்திரை சென்றதாகவும் இன்னும் இன்னும் நூறாயிரம் புழுக்களை விட்டார் வெள்ளை நரியார்.

சதக்கா ஆத்திரப்பட்டான். பல்லை நற... நறவெனக் கடித்தான். சரத் தோளில் தட்டி எனக்கருகில் அமர்த்தினான்.

“யாருக்கும் நான் “வோட்” போடுறதில்ல. ஆனா இந்த ஜாதியில புறந்த பாவத்திற்காக தருவுக்கு மட்டும் புள்ளடியிடுறதான் வாப்பா. வேற எந்த செயித்தான் வந்தாத்தான் நமக்கென்ன வாப்பா. நமக்கென்ன வேலை தரப்போறானுகளா? அடிபட்டுச் சண்டை பிடித்து பொலிசில நாம் இருக்க ஆர் ஆரோ சுகம் பெற நமக்கென்ன கடுப்பா? ஆளவிட்டா போதும் என்ட அல்லா” காதர் காக்கா சத்தம் வைத்தார்.

“ஓம் காக்கா நானும்தான் எந்த நாய்க்கும் புள்ளடியிடுறதில்ல. இந்த இனத்தில் புறந்த பாவத்திற்காக இரவிக்குப் புள்ளடியிடுறதான். வேற என்ன செய்யிற? இருக்கிற கள்ளனுகளுக்குள்ள இந்தக் கள்ளனுகள் கொஞ்சம் பரவாயில்லை.

முருகண்ணன் கதை விட்டார்.

செல்வண்ணன் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். சதீஸ் என்ன செய்வோம் எனக் கையினால் சைகை காட்டிக் கேட்டான். புவரசு நிழலில் இருந்து ரோட்டுக்கு வந்தேன். இவனுகளுக்கு ஒரு வழிதான் இருக்கு. “பீமுட்டி” அடிப்பதைவிட வேறு வழியில்ல. நாளைக்கு

இதுதான் வேலை. சதீசம், சதக்காவும், சரத்தும் தலையை ஆட்டினார்கள். “சைக்கிள்” வேப்பையடி ரோட்டினால் புழுதி கிளம்பிப் பறந்து போனது.

இரவியெண்டா என்ன? தருவெண்டா என்ன?

தும்பி ஆண்டா என்ன? மேசை ஆண்டா என்ன?

நரிச் சிங்கம் வந்தாலென்ன? நரிக்கழுதை வந்தாலென்ன?

வெள்ளை நரிகள் வந்தாலென்ன? ...

கறுத்த நரிகள் வந்தாலென்ன? ...

தொங்கலடி தொங்கா கூய்யோ ...

கூய்... கூய்யோ... கூய்...

கதை + கவிதை = அப்பறை

ஏன் எங்கள் ஆண் உடம்பு
இன்னும் எழுவதில்லை?
ஏன் எங்கள் யோனிகளில்
அரிப்புக் குதிர்வதில்லை?

— சண்முகம் சிவலிங்கம்

கதை எழுத வேண்டுமென்ற எண்ணம் சொட்டும் எனக்கு இருந்த தில்லை. 'ஸ்கந்தன்' மலருக்குத்தான் கதை வேண்டுமென்று அன்பு கேட்டிருந்தான். அப்போதும் கவிதை அல்லது கட்டுரை எழுதித் தருகிறேன் என்று அன்புவிடம் கேட்டேன். சே! கதைதான் வேணு மென்றான். நான் யோசித்த மட்டில் அதுதான் கருவாகியது. அது பெரிய கதையில்லை. கோவில் என்ற பேரில் இரு தெருவுக்கும் நடந்த ஒரு கோமாளிக் கூத்தை மையமாக வைத்து அது பின்னப் பட்டிருந்தது.

○

அன்பு இரு கிழமையின் பின் என்னிடம் வந்து கதையைப் பிடிங்கிப் போய் சில மாதங்கள் ஓடியிருக்க வேண்டும்.

“என்ன தம்பி இப்படி எழுதியிருக்கிங்க” காண்பவன் எல்லாம் இதையே கேட்டுக்கொண்டே இருந்தானுகள். என்னால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை. “என்ன இது?” (எனக்கு ஞாபகம் அதிகம். சற்று முன்னர் நடந்த ஒரு விடயமே மறுகணம் ஆவியாகும் எனக்கு எத்தனையோ மாதம் உருண்டோடிய ஒன்று எப்படி மண்டைக்குள் தங்கும்.)

“என்னடா நீ எழுதியிருக்கிறா” துள்ளம் அம்பி மீண்டுமொருநாள் கேட்டான்.

“என்னடா” என்றேன்.

“நீ எழுதின கதைதான்” அப்போதுதான் மண்டையில் உறச்சது.

“என்னடா அதில் ஒண்டுமே எழுதலையே” என்றேன்.

“ஒண்டும் எழுதலையா” துள்ளம் அம்பி முறைத்தான். அவன் அறையாத குறை. அவனிடமிருந்து ஏதோ சாக்குப் போக்குச் சொல்லி கோவில் வெட்டையால் வராது காளிகோவிலைச் சுற்றி வீடு வந்தடைய சில நாழிகைகள் கடந்தன. அம்மா மண்டபத்தில் நின்றுகொண்டு சோளம் கொட்டையாய் பொரிந்து தள்ளிக்கொண்டிருந்தா. எதுவுமே பேசாது பிடித்த பிள்ளையாராய் நான் அமர்ந்துகொண்டே இருந்தேன். பதற்றம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஏறத் தொடங்குவதை உணரமுடிந்தது. அங்குமிங்குமாய் வெள்ளிகள் ஊடறுத்து விழுந்தன.

“பாலுள்ள மரத்தில் பட்டுப்போ” அம்மா வானத்தைப் பார்த்து ஏதோ முணுமுணுத்தாள்.

சந்திரன் மேற்தளத்திற்கு நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான். மூளையில் பெரிய பாறாங்கல் அப்பிக்கொண்டிருந்தது. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. உடல் அசதியால் நிலைகுலையத் தொடங்கியது.

இரவு 10 மணியிருக்கும். முற்றத்தில் அமர்ந்துகொண்டு தூரத்தில் இரையும் சத்தத்திற்குக் காதைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தேன். தங்கச்சியும், பக்கத்துவீட்டுப் பொன்னியும், ஆதிரையும், ஒளவையுமாக மண்ணை கீறிக்கொண்டிருந்தனர். எப்போதும் ஒன்பது மணிக்கே ஆரம்பித்துவிடும். இன்று சற்று தாமதமாகவே ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். “கீறு கீறு” என நான் பகிடி பண்ணி தங்கச்சியையும் அவளுடைய குழந்தையையும் கோபப்படுத்திக்கொண்டே இருப்பன். இன்று நான் ஏதும் பேசவில்லை. 5 சோனாலும், 4 பானாலும், 6 ஐஞ்சும், 4 தாயமும்... கீறு... கீறு எனத் தங்கச்சி சத்தமிட்டு விளையாட்டைச் சூடாக்கினாள். ஆ... 8 சோனாலும், 10 பானாலும், 8 ஐஞ்சும், 7 தாயமும் என எறிந்து கடைசியில் அப்பறையையும் எறிந்து ஆட்டத்தை முடித்திருந்தான். பெரும் குழப்பமாக இருந்தது. “அண்ணனே அண்ணன்” என அழைத்தாள். மனையில் கம்பு குத்தி உதவுமாறு வேண்டினாள். நான் 5 சோனாலுக்கும், 4 பானாலுக்கும், 5 ஐஞ்சிக்கும், 4 தாயத்திற்கும் கம்பு குத்தி எதிர்பக்கக் கம்புகளை வெட்டிச் சரித்து, 4 பழத்தைப் பழுக்க வைத்தேன். பின், மிகுதிக் கம்புகளை நகர்த்தத் தொடங்கிய மறுகணமே ‘றோட்டுக் கேர்’ தட்டப்பட்டது. அம்மா ஓடிப்போய் கதவைத் திறக்க நான் வீட்டிற்குள் ஒழிந்து ஜன்னல் இடுக்கினால் எட்டிப் பார்த்தேன். சிவத்தி, துரைச்சாமி, ஜெயி, துள்ளம் அம்பி, தீகான் இன்னும் ஒரு இருபது பேர் இருக்கும்.

“என்ன வேணும் தம்பி” அம்மா அவனுகளைப் பார்த்து சாதுவாகக் கேட்டா. அதில் எந்தவொரு வன்மமும் இருக்கவில்லை. ஆனா அவனுகள் அதை எதையும் பொருட்படுத்தவில்லை. சிவத்திதான் அடிப்பவனைப் போல்,

“உன்ட மகன் எங்க என்றான்”

“என்னத்திற்கு என்ட மகன்?” அம்மாவும் கோபத்துடன் விசாரித்தாள்.

கூட்டத்துடன் வந்தவனில் நல்ல கறுப்பான, தலைமயிரை ஒட்ட வெட்டியிருந்தவன் ஏசினான்.

“உன்ட மகன ஒழுங்காக வழக்கத் தெரியாம ... கட்டாக்காலியாக வளத்துப்போட்டு ... அவன் ஏதோ ஏதோவெல்லாம் எழுதுறான். நாங்கென்ன காட்டானுகளோ அல்லது காட்டுமிராண்டிகளோ? எங்கட தெருவெப்பத்தியெழுத இவனுக்கென்ன யோக்கியமிருக்கு? நாங்கென்ன வெறி நாய்களென்றா உன் மகன் நினைச்சிருக்கிறான் வேசமகன்”

“தம்பி தம்பி தேவையில்லாம கதைக்காத? என்னத்த எழுதியிருக்கான் அப்படி” ...

“உன்ட மகன் எழுதியிருக்கிறத படிச்சுப்பாரு” அம்மா சற்றும் ஏதும் பேசவில்லை. இப்படிப்பட்டவனுகளுடன் அம்மா முகம் கொடுத்ததே இல்லை. இது அம்மாவுக்குப் புதுப்பழக்கம். அதனால் அம்மாவால் எதுவும் மேற்கொண்டு பேச முடியவில்லை. அவனுகள் ஏதேதோ பேசி ‘கேற்றில்’ கை வைக்கத் தொடங்கியதும். என்னால் ஒழிந்துகொண்டு நிற்க முடியவில்லை.

“என்னடா சண்டித்தனமா காட்டுறீங்க?” என சத்தமிட்டு கையில் ஒரு பொல்லுடன் வீதிக்கு வந்தபோது கூட்டம் சற்றுப் பின் நகர்ந்தது. எனக்குள் பலம் கூட்டிக்கொண்டிருந்த நேரம், சிவத்தி பேசினான்.

“நீ எப்படி எங்கட தெருவையும், பொடியனுகள் மோசமெண்டும் எழுதுவா?”

நான் தைரியத்துடன் கேட்டேன்.

“நான் அப்படி மோசமாக எழுதவில்லையே. உனரில் கதைக்கிறதத் தான் எழுதியிருக்கன். அதில ஒண்டுமில்ல.

“ஏ ... நீ நாலும் தெரிஞ்சவன்தானே. ஒரு இனத்தையோ, சாதியையோ அல்லது மனதப் புண்படக்கூடியதாக, தப்பாக எழுதக் கூடாது என்று உனக்குத் தெரியாதா?”

“அது ஒரு சாதாரண விசியம். அதப்போய் ஏன் பெரிசுபடுத்துறீங்க.”

“டே...” என ‘சைக்கிள் செயினை’ கையில் எடுத்து ஒங்கினான். பின் ஏது நினைத்தானோ தெரியல்ல. ‘சைக்கிள் செயினை’ இடுப்பில் கட்டியவனாய் வானத்தை இடிக்கத் தொடங்கினான்.

“நீ எழுதினத்த வாபஸ் பெறணும் இல்ல எங்களிடம் மன்னிப்புக் கேக்கணும். அதோட சகல புத்தகத்தையும் எரியூட்டவேணும்” என்றான். எனக்கு கோபம் உச்சி தொடக்கம் உள்ளங்கால் வரை ஏறியது. கண்கள் சிவந்தன.

“முடியாது. நான் ஆரிடமும் மண்டியிட்டவனல்ல வேணுமெண்டா,

ஏதும் செய்யுங்க பாப்பம். புத்தகத்திற்குப் பொறுப்பாளி நானில்ல. பொறுப்பாளிட்டப் போய் வேணுமென்டா பத்தவையுங்க” நான் மீண்டும் அவனுகளிடம் சொன்னேன்.

“அப்ப நீ ஏதும் செய்யமாட்டாயா?” என்று திமிராக ஜெயி கேட்டான்.

“ஒரு எழுத்துச் சுதந்திரமான நாட்டில, எழுதுவதற்கு உரிமையிலையா?”

“அந்தப் புண்டைய நான் கேட்கல. நீ எழுது, எழுதாமவிடு. அது பத்தி எங்களுக்கு கவலயில்ல. நீ எங்களைப் பத்தி நாங்க கூடாதவர்களாக, புள்ளயளுக்கு அடிப்பதாக எழுதினதத்தான் கேட்கிறம்”

“நான்... மாவடிப் புள்ளயல் அடிக்கும் அங்கால போகாத மகனே எண்டுதான் எழுதியிருக்கன்”

“அதுதான் ஏன் எழுதினா?”

“அதில என்ன புழயிருக்கு?”

“டே வேசமகனே, இவ்வளவு நேரமும் கதக்கிற காதில உழவிலலைடா?”

“நான் எந்தவிதத்திலும் உங்கள புழயாக எழுதணும் எண்டு எழுதல. நீங்கதான் புழயாக புரிஞ்சித்திங்க”

“அட மட்ட, ஊரில உன்ன படிச்சவன். நாலும் தெரிஞ்சவன். கவித, கத எழுதுறவனெனச் சொல்லுறாங்க. உனக்கு நாங்க கதக்கிற ஒரு மண்ணும் விளங்குதில்லையேடா”

எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. இப்படி இந்த விடயம் விஸ்வரூபம் எடுக்கும் எனத் தெரிந்திருந்தால் அதை எடுத்திருக்கலாம். ‘ஸ்கந்தன்’ கும்பாபிஷேக மலர் ஆசிரியர்கூட அதை எடுத்திருக்கலாம். இப்படிப் பிரச்சினையாக வரும் என அவரும் நினைக்கவில்லை. அதில் ஒன்றும் இல்லை. யாரோ இந்தப் பெடியன்களை “ஊசேத்தி” விளையாடுகிறார்கள் அவ்வளவுதான். நானே எனக்குள் வார்த்தைகளைச் சப்பிச்சப்பி தின்றுகொண்டிருந்தேன். அப்போது தீவான் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“அப்ப என்ன செய்யலாம் இதற்கு” என மிக அமைதியாக அப்பிராணியாக என்னிடம் கேட்டான். எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. சற்றுப் பின் “ஒரு சஞ்சிகை வெளியீட்டுக்கு ஆசிரியர் தான் பொறுப்பு. அவர் என்ன முடிவெடுக்கிறாரோ அதச் செய்யுங்க. எரியூட்டுவதா? அந்தப் பகுதிய அகற்றுவதா? என முடிவெடுக்க வேண்டியது அவர் பொறுப்பென்றேன்.”

“உனக்கு ஏதும் ஆட்சேபனையா?”

“எனக்கொன்றுமில்ல. அந்தக் கதயிலும் ஒண்டுமில்ல” என்றேன்.

“இனிமேல் கத எழுது பாப்பம். உன்ட கைய வெட்டுறன் பாரு”

என சிவத்தி கூற, கூட்டத்தில் வந்த யாரோ ஒருத்தன் அவனுடைய சேட்டைப் பிடித்து முகத்தில் ஒரு அறை அறைந்து எல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டு போனான்.

அவர்களின் ஏச்சு என்னுள் கலவரத்தை ஏற்படுத்தியது. எனக்குள் குறுகுறுவென உடல் எங்கும் ஏதோ ஓடியது. அவர்கள் களம் மீண்டவர்களாக கோவில் வெட்டையால் ஆர்ப்பரித்துப் போனார்கள். நான் இப்படி எத்தனையோ பேரைப் பார்த்திருக்கன். இவர்கள் ஒரு தூசி. தங்கச்சியும் அம்மாவும் வழமை நிலைக்குத் திரும்பவில்லை. தங்கச்சிக்குக் கண்ணால் வழிந்த நீர்த்தாரை முகத்தில் படிந்திருந்தது. அம்மாதான் ஏதேதோ முணுமுணுத்தா.

“இனி உனக்கு கத எழுதுற வேலை வேணா, இதால என்னத்த கண்டா? இஞ்சு பாத்தய இவனுகள் ஏதும் ஒட்டிருந்து செய்து போட்டா வருமா? இந்த வேலய இனி வச்சிராத.”

அன்றிரவு முழுவதும் நித்திரை வரவில்லை. பப்பலோ நெருடா, அன்ரன் செக்கோ இப்படிப் பலருக்கு நடந்திருப்பதாக நான் அறிந்தபோது பெருமைப்படுவதா? வேதனைப்படுவதா? ...

நான் இப்போ நிறையக் கதைகளை நகல் எடுத்து நகல் எடுத்து எழுதிக்கொண்டேயிருந்தேன். எதிலும் அது வெளிவரவில்லை. அடிப்பொட்டிக்குள் தூசி படிந்து, கரப்பான், எலி, கறையான் வெட்டி ஒரு ஓரத்தில் உறங்கிக்கொண்டே இருந்தன.

என் முகம் பற்றிப் பலருக்கு மறந்துபோயிற்று. எழுத்தின் வல்லபம் பற்றி நானும் ஏதும் கதைப்பதில்லை. இது என்ன தரப்போகிறது? நான் வாழும் நாடு என்ன ஐரோப்பாவா? இந்தியாவா? காசு உழைப்பதற்கு. பென்னும், பேப்பரையும் வீணாக்கி நேரத்தைத் தொலைத்து... வேணுமா? இருந்தும் எழுதாமலும், வெளியிடாமலும் இருக்க முடியவில்லை. கதைதான் பிரச்சனையென்று கவிதைப் பக்கம் நான் தாவ வேண்டியதாயிற்று. கதையைவிட கவிதை மிகக் குறுகிய நேரத்தில் மிக ஆழமாக எழுதிடலாம். எனக்கு இப்போ கதை குறித்து பயங்கள் மெல்ல மெல்ல அகலத் தொடங்கியன. கவிதைகள் கொத்துக் கொத்தாய் விழுத் தொடங்கின. வெள்ளைத் தாள்களில் முத்துமுத்தாய் கவிதைகள் முளைத்தன. ஆனா நான் எழுதுவது யாருக்குமே விளங்கவில்லையாம். இரு தடவைகள் வாசிக்க வேண்டி இருக்கிறதாம் என புதுக் கதை முளையெடுத்தது. அதுதான் நல்லது. யாரும் வீட்டை நோக்கிப் படையெடுத்து வர மாட்டான் என்று என் பால்யகால நண்பர்களிடம் கதையை விட்டுத் திரிந்தேன்.

கவிதையின் பிரசவம் நீண்டுகொண்டே போனது. ஒரு நாள் திகதி ஞாபகமில்லை, தினக்கதிர் ஆசிரியரிடமிருந்து ‘ரி.பி.’ வந்தது கவிதை ஏதுமிருந்தால் அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொண்டார். பயில்களில் குவிந்திருந்த கவிதைகளை புரட்டிக்கொண்டேயிருந்தேன். எந்தப் பிரதியும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனால் கவிதையை உடன் அனுப்ப முடியவில்லை. ஒரு மாதம் உருண்டோடியிருக்க வேண்டும்.

திடீரென அது எழுந்தது. “ஒரு பெட்டை நாய்கூட வாழ அஞ்சுகிற தேசத்தில்” கவிதை ஒரு பத்து நிமிடத்தில் அது பிறந்து நடந்தோடியது. உடனே அனுப்பிவிட்டேன். சில வரிகளில் எழுத்துப் பிழையைவிட வேறு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. பலர் நல்ல கவிதையெனப் புகுகினார்கள்.

மூன்று நாட்களின் பின் ஆசிரியர் பீடத்திலிருந்து ஒரு ‘கோல்’ வந்தது உடன் சந்திக்குமாறு. நானும் எத்தாமதமுமில்லாமல் ‘ஒப்பிசி’க்குப் போய்விட்டேன். தடித்த, 55 வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு வழக்கு மொட்டையர் ஆசிரியரைப் பார்த்தவாறு ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஆசிரியர் என்னைக் கண்டதும் இவர்தான் கவிஞர் என்றார். அவரின் முகம் என்னைக் கண்டதும் சிவந்தது.

“என்ன விசியம் சொல்லுங்க” என்றேன்.

“இல்ல தம்பி, உங்கட கவிதயப் படிச்சன். இப்படியான கவித இந்தப் பத்திரிகையில வந்தா என்ட மகளப் போல வேற புள்ளையல் இந்தப் பத்திரிகையை படிக்கேலாமக் கிடக்கு. படு பச்சத் தூசணம். என்ன இது? புதுக்கவித மண்ணாங்கட்டியெண்டு வாயில வாரத்தெல்லாம் எழுதுறதான வேல.” அவரின் பேச்சு உச்சஸ்தாயிக்கு ஏறியது. நான் எதுவும் அவரிடம் தெரிவிக்கவில்லை. அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர்தான் ஆசிரியரிடம் இன்னும் ஏதேதோ சொன்னார். பொறுத்துக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை.

“அண்ணன் உங்கட மகள் எத்தனையாம் வகுப்பு படிக்கிது” என வினாவினேன்.

“ஏயல்” படிக்கிறாள்.

“ஏயல்” படிக்கிற பிள்ளைக்கு இது ஒரு பெரிய விடயமில்ல. விந்து, யோனி, குறி, முலை... இவையெல்லாம் விஞ்ஞானப் பாடத்தில் வருகிற வசனம்தான். இதைத்தான் எழுதியிருக்கன். “பொல்லு” என்ற வார்த்தைதான் அதிகமாக வந்துள்ளது. அதுவும் கிராமியச் சொல்லு. இதில் என்ன இருக்கு?

“இல்ல தம்பி. நீ பிழையாக இளைய சமூகத்தை வழிநடத்த முயல்கிறாய்” என்றார்.

“என்ன கதக்கிறீங்க. என்ன பிழையாகவா? நாம் ‘செக்ஸ்’ என்று பார்த்தா அது செக்ஸ்சாகத்தான் தெரியும். அப்படிப் பாக்காட்டி அதில் செக்ஸ் தெரியாது.” செக்ஸ் என்றா, பல கோவில்களையும், அஜந்தா ஓவியங்களையும், ஆதிசங்கரின் சௌந்தரியலகரியையும், ஆண்டாள் கவிதைகளையும், பட்டினத்தார் பாடல்களையும்... என ஊர்ப்பட்டத்தை நாம் இல்லாமல் செய்ய வேணும்.”

அவர் ஏதும் பின் கதைக்கவில்லை. விறிட்டென எழுந்து போய்விட்டார். ஆசிரியரும் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு எழுதிக்கொண்டிருந்தார்.

எனக்கு எதுவுமே பிடிக்கவில்லை. மின்விசிறி, வெப்பக் காற்றைக் கிளறியது. வெப்பம் உடல் முழுவதும் பரவியது. எழுந்து கடற்கரையை நோக்கி நடந்தேன். ஆணலையும் பெண்ணலையும் முட்டி மோதிக்கொண்டிருந்தன.

“என்னை விடு என்னை விடு” என பெண்ணலை ஓடியது.

“உன்னை விடேன் உன்னை விடேன்” என ஆணலை துரத்தியது.

கதைகளும் கவிதைகளும் வெறுப்பையும் கோபத்தையும் வளர்த்துக் கொண்டேயிருந்தன. அச்சில் வந்துள்ள எல்லா எழுத்துக்களையும் அழித்துவிட மனம் குமுறியது. ஆனால் எனக்குள் புதுப்புது எழுத்துக்கள் உயிரூட்டி விழுந்தன.

ஏன் எங்கள் ஆண்உடம்பு

இன்னும் எழுவதில்லை?

ஏன் எங்கள் யோனிகளில்

அரிப்புக் குதிர்வதில்லை?

- சண்முகம் சிவலிங்கம்

மயிர்கள் சிரைக்காத என் நிர்வாணம்
அழிக்கப்படாத காடுகளைப் போல
கம்பீரம் வீசுகிறது

பற்தடங்களற்ற முலைகளில் மூழ்கி
காமங்கள் தீர்ந்த வறட்டுத் தோலில்
தலை தூக்குகிறாய்

ரத்தம் தெறிக்குமென
துவாரங்களிலிருந்து வெளிக்கிளம்பும்
கயிறுகளின் நுனிகள்
உன் கைகளுக்குள்
சுருண்டிருக்கின்றன.

- சுகிர்தராணி

புத்தரின் வழி வந்தவர்களுக்காய்
உங்கள் யோனிகளைத் திறவுங்கள்

சிங்கள சகோதரிகளே?
உங்கள் யோனிகளுக்கு
இப்போது வேலையில்லை

- கலா

பிரமிப்புமிக்க தடித்துப் பருத்த ஆணுடம்பு
எச்சிலில் குழைந்து
இறங்கி மறைந்து
ஏறி வெளிப்படுத்துகிறது

அடர்ந்த சடைத்துக் கறுத்த வன்றோமங்கள்
பூனை மயிர்களை ஒற்றுகின்றன.

எனக்கேன் சிறுநீர் இப்படிக்

கட்டியாய்த் தடித்து வெண்மையாய் வருவதில்லை ... என்று ...

- றஷ்மி

குறி நீளுகிற மரம்

இந்த ஊரில் கோரைப் பல்லைக் காட்டி தலைவிரித்துப் போட்டுக் கிடக்கும் இந்த மரம், நான் பிறப்பதற்கு கோடான கோடி வருசத்திற்கு முன்பிருந்து இங்கிருப்பதாக அம்மம்மா சொல்லுவாள். ஆராய்ச்சி யாளர்களெல்லாம். துருவித் துருவி ஆராய்ச்சி செய்து O.P.H.D யும், S.P.H.D யும், M.M.P.H.D யும் பெற்றிருப்பதாகப் பலர் சொல்லிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மொட்ட முருகாகூட இதிலேதான் ஏதோ ஒரு பட்டம் பெற்றதாகக் கேள்வி. அப்படி அந்த மரம் சில்லென இலைகளை ஆட்டி, ஆயிரம் ஆயிரம் குருட்டு வெளவால்களைக் கொழுவிக்கொண்டு திமிர்பிடித்து நிற்கிறது. இது மரம்தானா? மரம் மாதிரியான அரக்கனா? என்று இன்னும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. சில பேர் அது அரக்கன்தான். வீமன் கொலை செய்த ஆயிரம் அரக்கர்களில் ஒருவன்தான் என்கிறார்கள். இது இராவணன்தான், இராமன் கொலை செய்த பிறகு “புத்தருக்காக” மரமாய்ப் பிறந்ததாக வாகடம் சொல்லுவதாக அப்பப்பா சொல்லுவார். இன்னும் சிலர் கலியுகத்தின் கடைக்கூறில் இராமன் இந்த வழியால் தீர்த்த யாத்திரை வரும் போது அவனைப் பழிவாங்கத் தாடகை இந்த மரமாக பிறந்ததாக... இப்படி இப்படிக் கதைகள் வருகின்றன. ஆனால் எது உண்மை? எது பொய்? பிரபஞ்ச ரகசியமாய் தெளிவில்லாமல் இந்த அரச மரம் ஊரில் நிற்கிறது.

இந்த அரசமரம் நாத்த மரம். கள்ளனும் காவாலிகளும் போற்றும் மரம். காலம்காலமாய் இந்த அரச மரங்கள் எம் வாழ்வைக் கெடுத்து வந்திருக்கின்றன. தேவநம்பியதீசனும், சங்கமித்திரையும் வருவதற்கு முன்பிருந்தும், வந்த பின்பும் இப்ப நச்சுப்பாம்புகள் குடிகொண்டிருக்கும் குடிசைகளிலும் இந்த நாத்தமரம் நிற்கிறது. அம்மா சொல்லுவதுபோல் இந்த மரத்தில் எனக்கு சொட்டும் மரியாதையோ, நம்பிக்கையோ இல்லை. சின்னக் “கண்டுப்” பருவத்திலே பிடுங்கி வீசிவிடுவேன். எனக்குத் தெரியும் நல்லாக் கொஞ்சம் வளரவிட்டால் ஏதும் சிலைகளும், ஆயிரம் சரித்திரங்களும் பிரித்துக் களும், காவிகளும், கட்டிடங்களும் எழும்பிவிடும் என்று நன்றாய்த்

தெரியும். பெரியப்பாவின் முப்பத்தாறாம் கொலனி போல்... மாமாவின் கந்தளாய்க் கிராமம் போல், சின்னம்மாவின் மணலாறு போல்... இன்னும் இன்னும் எத்தனையோ... இப்படித்தான் இழந்து நிற்கிறோம். என்னோடு பல பேர் முரண்படுகிறார்கள். நான் காடு அழிப்பதாகவும், இனவாதியாகவும், பயங்கரவாதியாகவும் பல பேர் முரண்படுகிறார்கள். நான் என்ன சொல்வேன் (அவர்களுக்கு அறிவு காணாது. தமிழ்த் துடிப்புக் கொஞ்சமும் இல்லாதவர்கள்)

எனது எட்டு வயதிலிருந்தே இந்த மரம் மீது எனக்குத் தீராத ஆத்திரம். கிட்டிப் பொல்லும் பம்பரமும், வார் போர், கிளித்தட்டு, புலியும் நரியும், இறைச்சித் துண்டும் விளையாடும்போதுகூட இந்த மரத்தை முறைச்சிப் பார்த்து தூஷணத்தால் ஏசுவேன். “புத்தம் சரணம் கச்சாமி புத்தரிட கச்சைக்குள் இரும்பாணி” என்று நூறாயிரம் தரம் உரத்து உரத்து “பூனாச் சூனா”வுடன் ஏசுவேன். “சயன்ஸ் வாத்தி சொல்லித் தந்தாப் போல ஒரு மரத்திற்குக் கீழ் நூறாயிரம் தரம் ஒவ்வொரு நாளும் கெட்ட வார்த்தையால் ஏசினால் செத்துப் போகுமென ஒவ்வொரு நாளும் இந்த நாத்தமரத்திற்கு “புத்தம் சரணம் கச்சாமி புத்தரிட கச்சைக்குள் இரும்பாணி” என்று ஏச்சுத்தான். இப்படி ஏசியும் இந்த மரத்திற்குக் கொஞ்சமும் வெட்கமில்லை. சூடுசொரணையில்லை. அப்படியிருந்தா அந்த இனம் எப்படியிருந்திருக்கும்? இந்த மரம் கிழக்குப் பக்கம் தலை காட்டியிருக்குமா?

அம்மாவுக்கு இந்த மரம் மீது சரியான நம்பிக்கை. பூரண காலத்தின் பின் இரவில் புத்தர் காட்சி கொடுப்பதாக அம்மாவும் கொஞ்சம் கிழடுகளும் கதைவிடுகிறார்கள். இப்ப ஊரெல்லாம் இந்த மரம் மீது பெரும் காதல். இரவு இரவாய்க் கண் விழித்துப் புத்தரைத் தேடுகிறார்கள். புத்தர் கபலபஸ்திலிருந்து நேராக வங்காள விரிகுடாக் கடலின் மீது பள்ளிகொண்டு இந்த மரத்தின் கீழ்த்தானாம் பரிநிர்வாணம் அடைந்தவராம், சின்னத் துறவி இப்படித்தான் பிர சங்கம் செய்கிறான். அம்மா அன்று வலுக்கட்டாயமாகத்தான் என்னை இழுத்துப் போனவ நானும் சரி என்னதான் என்று பார்ப்பம் என்று அம்மாவுடன் புறப்பட்டனான். கண்ணுக்குள்ள கொச்சிக்காய்த் தூளைப் போட்டுத்து. புத்தருக்காய் ஒரு சொட்டும் இமைவெட்டாமல் புத்தர் வரட்டும் நாக்கைப் பிடுங்கிச் சாக நாலு கேள்வி கேட்பம் என்றுதான் இருந்தனான்.

விடியற் சாமம் நான்கு மணியைத் தாண்டியும் புத்தர் வரவில்லை. நான்கு முப்பதிற்குப் பிறகுதான் புத்தர் வந்ததாக அம்மாவும் கொஞ்சம் கிழட்டுக் கூட்டமும் அரோகராப் போட்டார்கள். இப்படித்தான் அம்மா நிலாச்சோறு ஊட்டக்குள்ள அரோகராப் போட்டு கதிர்காமக் கந்தன் போறாரு அங்க பாருடாமனே! அங்கு பாருமனே! என்று ஒரு வெள்ளி எரிஞ்சு விழுவதைக் காட்டி பம்மாத்துக் காட்டுவா இப்பெல்லாம் யாரும் கதிர்காமக் கந்தனையோ அரோகராவோ போடுவதில்லை. யாரும் முற்றத்தில் படுப்பதுமில்லை.

அப்படி தப்பித்தவறிப் படுத்தா அவன்ட கதை அதோகதிதான். ஆனா சில நேரம் வெள்ளி எரிஞ்சி விழுவதைக் கண்டாலும் அதை யாரும் கணக்கில் எடுப்பதுமில்லை)

நான் புத்தரைக் காணவில்லை. சின்னத் துறவி தீபத்தை மேலும் கீழுமாய்க் காட்டினான். “வானாப்பூனாவெல்லாம்” புத்தருக்கு தீபம் காட்டலாமா? மங்கள விகாரக் குரு பத்து வயதுச் சிறுமிக்கு வயிற்றில் கொடுத்த மாதிரி இந்தச் சின்னத் துறவியும் எந்தளவு யோக்கியவான். சித்தார்த்தன் நல்லவன்தான். அவனை வணங்கும் நாயெல்லாம்...

இப்படி அந்த மரம் புத்தரின் வெளிப்படுத்தலின் பின் கோரமாய்க் காட்சி தந்தது. ரெத்தம் ரெத்தமாய்த் துப்பியது. இரவுகளில் யாரும் அந்த மரத்தினுடாகப் பயணிப்பதில்லை. தனியாக யாரும் குமர்ப் பிள்ளைகள் போனா, மரம் உறிஞ்சியெடுத்திடும். இப்படியே எத்தனையோ எலும்புச் சக்கைகள்தான் மிஞ்சியிருக்கின்றன. இதற்குப் பல காரணம். மரத்தினடியில் பின்வரும் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தமை யாகும்.

1. தவராசா அண்ணனை வேணுமென்று சுட்டுக் கட்டித் தூக்கி துரோகிப் பட்டம் வழங்கியமை.
2. மஞ்சளா அக்காவைக் கற்பழித்து உயிருடன் எரித்தமை.
3. சிவாவை ஆமியிடம் காட்டிக்கொடுத்து டயர் போட்டு எரிந்தமை.

எனக்கு இப்படி இப்படியாகத்தான் நிறையக் கதைகள் வந்தன. ஆனா இந்த மூன்று கதைகள்தான் இந்த ஊரின் வாயில் வாழுகிறது:

தவராசா அண்ணன் கதை எனக்கு நல்லாத் தெரியும். எங்கட வீட்டுக்கு முன்னுக்கு இருக்கும் ஓட்டை வீட்டில்தான் தவராசா அண்ணன் இருந்தவர். எப்பவும் தாடியுடன்தான் காட்சி தருவார். லெனினும், கார்ல் மார்க்சும்தான் அவரின் நாவில் தவழும். சேகுவேராவைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசுவார். வேறு சிந்தனை அவரில் இல்லை. அப்படி இருந்தால் அப்பம் சுட்டு விற்கும் வயதான தாயையும், பருவம் எய்திய இரு தங்கைகளையும், கலியாணத்திற்காய் ஏங்கியிருக்கும் தமக்கையென எல்லோரையும் உதறித்தள்ளித்து, இனத்திற்காய் போவாரா? காடு கரம்பையென தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்த மனிதன். மற்ற இயக்கக்காரர்களைப் போல மோட்டார் சைக்கிள் மாட்டின் சேட், கிப்ஸ் சாரன் என்ற எந்தப் பம்மாத்தின்றி ஒரு பழைய லுமாலாச் சைக்கிள், வெளிறிப்போன பச்சைச் சேட், கிழிந்துபோன கைத்தறிச் சாரன் என விடுதலைக் கீதத்தைத் தேசமெல்லாம் பரப்பிவிட்ட மனிசன். என்ன நினைத்ததோ தெரியல... பிள்ளை, குடும்பம், பெண்டாட்டியென்று வாழ்ந்தாலும் எல்லா உதவியும் செய்தவர் மனிசன்.

ஆனா... தவராசா அண்ணன்ட மனிசியில் பல பேருக்குக்

கண். அவ நல்ல வடிவு. அவளப் பார்த்து நித்திரையிழந்த பல பேர் உள்ளனர். இப்படித்தான் தவராசா அண்ணன்ட மனிசியை 'வல்லு'ச் செய்ய ஒரு இயக்கக்காரன் தோற்றுப் போய் தவராசா அண்ணனுக்குத் துரோகிப் பட்டம் சூட்டினான். ஊர் நம்பவில்லை. ஆனால் என்ன செய்தவங்க? வாய் பொத்தித்தான் இருந்தவங்க. அவருடைய மனிசி 'சரோ'தான் துணிந்து நின்றவன். அவளையும் பத்து பேர் காமம் தீர்த்து ஊரே அலற, அவளும் கரியாகிப் போனாள்.

இதற்குப் பிறகுதான் இந்த மரத்தின் முகம் மாறியதாக பலர் சொல்கிறார்கள். பெண்ணையும் ஆணையும் கண்டால் இந்த மரத்தின் குறி நீளுகிறது. ராத்திரிகளின் தலையை விரித்து ஒரு பெண் தொங்குவதாக சித்தப்பா சொல்லுவார். அது யாருமில்லை, மஞ்சளா அக்காதான். மஞ்சளா அக்கா இனத்திற்காகப் புறப்பட்டுப் போன ஒரு சுதந்திரப் பறவை. யாருக்கும் தெரியாது அவள் போனது. ரெண்டு கிழமைக்குப் பிறகுதான் ஊருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஊரின் வாயை உலை மூடியால் மூடமுடியுமா? அவள் சங்கதி விஸ்வரூபமாய் எழுந்தது. அரக்கர்களும் காட்டுமிராண்டிகளும் வீடு வந்து சல்லடை போட்டார்கள். வீரம் பேசினார்கள். எல்லாம் மறைந்து போன பின்தான் அவள் ஊருக்குள்ள வந்தாள். யாரும் எதிர்பாராதவாறு ராமனின் வானரப்படைகள்தான் அவளை 'வல்லு'ச் செய்து குற்றுயிருடன் மரத்தில் கட்டி எரித்தனர்.

இதனால்தான் சிவாவும் ஆற்றைக் கடந்து போனவன். அவனுக்கு அந்த நினைப்புக் கொஞ்சம்கூட இருக்கவில்லை. பெரியம்மாவின் பிள்ளைகளைப் போல் தானும் தன் குடும்பமும் வளர வேண்டும். இந்தச் சமூகத்தில் முன்னுக்கு நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும். தன்னைப்பற்றி தரக்குறைவாகக் கதைத்த இந்த ஊருக்கு முன் அண்ணார்ந்து பார்க்கும் கற்பக விருட்சமாக எழுந்து நிற்க வேண்டும். என்ற சிந்தனை தான் இருந்தன. அக்காவையும் அண்ணனையும் இழந்த பிற்பாடு அவன் திடீரென மாறிவிட்டான். பள்ளியை மறந்துபோனான். சந்திப்பக்கமே வருவதில்லை. அவனைப் பற்றிய கதையே இல்லாமல் போயிற்று. ரெண்டு வருடம் கழிந்த பின்தான் ஊருக்குப் பொறுப்பாள ராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். எந்தப் பெருமிதமும் 'லெவலும்' அவனிடமில்லை. எல்லாரையும் நம்பினான். அதனால்தான் அவனும் பச்சத்துரோகிகளால் அந்த மரத்திற்கு இரையாகிப் போனான்.

அரச மரத்தின் கதை இப்படித்தான் நீண்டு போகிறது. இரண்டு மாதமாய் புத்தரின் வெளிப்படுத்தல் பற்றி எந்தக் கதையும் ஊரில் இல்லை. காற்றுக்கூட வாயைப் பொத்தித் திரிந்தது. நரிகள்கூட எந்தச் சத்தமும் போடவில்லை. ஆனால் பழையபடிதான் கதைகள் வேறுவேறு வடிவங்களில் வந்தன.

இன்னும் அதை உயிருடன் விட்டு வைப்பது பிழைதான். "நைன் எம்.எம்.பிஸ்டலை" "எக்கில்" செருகினேன். கோடாலியைத் தோளில்

சுமந்து நடையைக் கட்டினேன். அரசு பேயாட்டம் ஆடியது. பத்தாயிரத்து ஐநூற்றி ஐம்பது கைகளை நீட்டி என்னைப் பயமுறுத்தியது. கழுத்துக்கு நேரே தூக்குக் கயிற்றை நீட்டியது. 'நைன் எம்.எம்.பிஸ்டலை' எடுத்து ஒவ்வொரு கையாகச் சுட்டு வீழ்த்தினேன். அலப்பாரித்து ஆடியது அரசு. தோளிலிருந்து கோடாலியை எடுத்து மரத்தின் அடியில் கொத்துக்கள் போட்டேன். மரத்தின் உச்சியிலிருந்து பிணத்தைச் சுமந்துவந்த ஒருவன் உறையுள் இருந்த வாளை உருவி என்னை நோக்கிப் பாய்ந்து கிளைக் கம்பில் தொங்கினான். நான் 'பிஸ்டலை' எடுத்து அவனை நோக்கி நீட்டினேன். பயந்துபோனவன் வாளை உறையுள் செருகினான்.

'வேசிமகனே நான் வாழும் மரத்தை ஏன் வெட்டுகிறாய்? உனக்கென்ன துரோகம் செய்தனாண்டா? என்னை வாழவிடுடா? எல்லோரும் என்னை அடித்துத் துரத்துகிறார்கள். நான் எங்குதான் போவது? என் தலையெழுத்து இதுதானாடா?

"டேய் நீ யாருடா?

"விக்கிரமதித்தன்"

"நீ... தமிழனா... பெயர் மட்டும்தானா?"

"...."

'டேய் பொடிப்பயலே! உன்னைப் போல் ஆயிரம் ஆயிரம் பேர்களை நாம் பார்த்தோம். பிணத்தைத் தூக்கி உன்னைப் போல் யாரின் காலைப் பிடித்து அழுகி நாறி கொஞ்சமும் ரோசமில்லாமல் வால் பிடித்துத் திரியும் கூட்டங்களையும், உன்னைப் போல் பெயரைச் சூடி எம்மையே கால் வாரும் பல பொறுக்கிக் கறுத்த வண்டுகளையும் எமக்குத் தெரியும். நாம் அவர்களை கவனிப்போம். நீ மட்டுமென்ன ...

"நீ..."

விக்கிரமதித்தன் பிணத்தைத் தூக்கி மரத்திலிருந்து இறங்கி மயானத்தை நோக்கி நடந்து போனான். அரசமரம் வீறிட்டுக் கத்தியது. ஒவ்வொரு பட்டையும் படார் படாரென வெடித்துச் சிதறி பேரோசையுடன் புழுதி கிளம்பி நாசமாகிப்போனது.

இதோ மேகங்களுடனே வருகிறார். கண்கள் யாவும் அவரைக் காணும். அவரைக் குத்தினவர்களும், அவரைக் காண்பார்கள். பூமியின் கோத்திரத்தாரெல்லாரும் அவரைப் பார்த்து புலம்புவார்கள் அப்படியே ஆகும். ஆமென். (வெளி1:7)

மரப்பொந்தினுள் இருந்து மஞ்சள் உடையுடன் ஒருவன் என் முன் ரெத்தம் வழிய மண்டையோடுகளைக் கழுத்தில் புனைந்து வெளிப்பட்டு நின்றான்.

எனது பிஸ்டல் அவன் தலையை நோக்கி

பின்னி ரவில்

அந்த வார்த்தையை அவனால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. கடும் தீ அவனுள் எழுந்து பரவத் தொடங்கியது. ஆத்திரம் தீர அந்தப் பெரிய விறாந்தையில் சுற்றிச் சுற்றி நடந்தான். அது மீண்டும் மீண்டும் பெரும் அலையாய் மோதியறைந்தது. அவனுக்கு இன்னும் அந்த விறாந்தைக்குள் நிற்க மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. வெளியில் புறப்பட்டு முற்றத்தில் அமர்ந்துகொண்டான். எங்கும் கம்மென்ற கும்மிருட்டு. மின்சாரம் அற்றுப்போய் இன்றோடு நாலு நாள். (இப்படி அறுப்பதும் பின் வருவதும் வழமைதான். ஆனால் இந்த முறை பிந்துவது ஏனோ தெரியல?) ஒரு குருவிகூட ரோட்டில் நடமாடும் அசுமாத்தமும் தெரியவில்லை. ஒரு நாய்கூடக் குரைக்கவில்லை. அவர்கள் இன்று வரவில்லையாக்கும். 'உஷ்' போடும் சில்லூறுகள்தான் எங்கே போயிற்றோ?

கரண்ட் இருந்திருந்தால் வேலியோரத்தில் இருக்கும் "லைற் போஸ்ரில்" கரணமடித்து விழும் விட்டில் பூச்சிகளின் "மெஜிக்" விளையாட்டுகளைப் பார்த்தாவது அவன் மனத்தைத் தேற்றியிருப்பான். அல்லது "ஆக்" ... "ஆக்" எனும் ஆந்தையின் சங்கீத இசையில் தன்னை மறந்து லயித்திருப்பான். சில வேளை கல்லெடுத்து எறிந்து துரத்தியிருப்பான். இல்ல 'உஷ்' போடும் சில்லூறுகளுடன் தானும் தாளம் கொட்டி மகிழ்ந்திருப்பான். இல்ல தாவித் தாவி கடிபட்டுக் கடிபட்டு, கம்பி வேலிக்குள் சிக்கி, காமத்துடிப்பின் வேகத்தில் ஒட்டி இழுபட்டுத் திரியும் நாய்களின் "ரெயில்" ஊர்வலத்தில் வயிறு குலுங்கச் சிரித்து ஓராயிரம் கவலைகளைக் கரைத்திருக்கலாம். இன்றுதான் ஒன்றுமில்லையே ...

வானம் மட்டும் மல்லாந்து ஐந்தாறு வெள்ளிகளைப் பூத்திருந்தன. மிச்ச நட்சத்திரங்கள்தான் எங்கேயோ? அவனைப் போல் மனசு சரியில்லையாக்கும். வானம் மட்டும் மின்னல் கோடுகளைக் கீறி அச்சுறுத்தியது. ஆனால் அவன் அசையவில்லை.

"இவனை ஒத்த புள்ளையள் வேலை செய்ய ... இவன் மட்டும் ஊதாரியாய் ஊரைச் சுத்தித் திரிகிறானே."

மீண்டும் செவிப்பறையினுள் ஏழு கடலலையாய் ஆத்திரம்

பொங்கியெழுந்தது. நறநறவெனப் பற்களைக் கடித்தான். ஆத்திரத்தில் பக்கத்தில் இருந்த “ஸ்டீல்” மீது ஒங்கிக் குத்தினான். இதைவிட அவனால் என்ன செய்ய முடியும்? வானத்தைத் தகர்க்க முடியுமா? நட்சத்திரங்களை எரித்து சாம்பலாக்க முடியுமா? இல்லை கல்லெடுத்து எறிந்து நிலாவை நொறுக்க முடியுமா?

ஓம்! அவனுக்கு வேலையில்லைதான். ஆனால், அவன் ஒன்றும் மொக்கனோ, மூடனோ இல்லை. எத்தனை சோதனைதான் எழுதியிருக்கான். பெரும்பாலும் அணுப் பொட்டில் சனியன் அடித்திருக்கு. இந்தா, அந்தா வேலையென ஊருக்குள்ள கதை அடிபட்டிருக்கு. கிடைத்த வேலையைப் பிடிக்காததால் விட்டுத்து வந்திருக்கான். பிடித்த வேலையை யார் யாரோ எல்லாம் பறித்தெடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படியிருக்கக்குள்ள அவனை ஊதாரி... வேலையில்லாதவன்...

அவனும் மனுஷன்தான். கவலை கக்கிசமில்லாமலில்லை. விதானை வேலையும். “ரீச்சிங்” வேலையும் கிடைக்காதது கொஞ்சம் கவலைதான். அதற்காக அவண்ட இவண்ட காலையோ கையையோ பிடித்தோ அல்லது கள்ளச் “செட்டிபிக்கேற்” (வேலை அனுபவம், அம்மா, அப்பா, சகோதரங்கள் செத்ததாக மரணப் பதிவு) எடுத்தோ மாறாக, மப்படித்தோ, பேயனாகவோ திரியலயவன்... படித்தான். பாஸ் பண்ணினான். நல்ல மாக்ஸ் எடுத்தான். வேலை கிடைக்கவில்லை. அதற்காகக் கவலைப்பட்டதோ இரண்டோ மூன்று நாள்தான் அம்மா மட்டும் அழுது பதறியதாக அவனுக்கு ஞாபகம்.

பின் இந்த நாசமறுப்பொன்றும் வேணாம் என்றுதான் “கெம்பஸ்”க்குப் போனான். மூன்று வருஷம் நிம்மதியாகப் படித்தான்., யாருக்குத் தான் பயந்தான்? அவனுக்குள்தான் எத்தனை ஆளுமைகள். வற்றிப் போன இலக்கியத்துக்காகத்தான் எவ்வளவோ கதைத்தான். எவ்வளவோ நிகழ்வுகளை முன்னின்று நடத்தினான். எத்தனை விரிவுரையாளர்களின் அறிவுரைகளையும் வழிகாட்டலையும் பெற்றான். மிக்க சந்தோஷத் துடன்தான் பல்கலைக்கழகத்தை விட்டு வெளியேறினான். ஆனால் அவன் இப்படிக் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. கனவிலும்கூட அவன்... இதுதான் விதியா? சதியா?

அவனோட ஒத்த “தரன்”, “வினூ”, “தாட்ஷா” எல்லோரும் வேலை செய்யும்போது அவன் மட்டும் பட்டத்தோடு, சீ... நினைக்கவே வெட்கமாயிருக்கு. தரனை நினைக்கும்போது... ஐந்தாம் வகுப்பிலே மூன்றாம் வகுப்புப் புத்தகமே வாசிக்கத் தெரியாதவன் கணக் கெண்டால் வேப்பங்காய்ச் சூனியம். வகுப்பில் கடைசிப் பிள்ளை. கருணை இரக்கத்தில் (வகுப்பேற்றப்படுபவன்) இப்ப அவன் கிளார்க். இது எப்படிச் சாத்தியமானது? தாட்சா காகம் கிழித்த எழுத்து. முதல் தடவை “ஓ எல்லில் ஓல் எஃப்” இப்ப அவளும் ரீச்சர். பிள்ளைகள் எப்படி? கடவுள் அவர்களுக்கு மட்டும் நல்லாக் கொடுத்திருக்கிறார். இவனுக்கு மட்டும் ஏனிந்தச் சறுக்கல்? இல்லை அவனது கவலையினமா?

அவனுடைய கவலையீனந்தான். தொண்ணூறில் நடந்த “கிளார்க்” சோதனை எடுக்காமல் விட்டுட்டு ஆண்டவனிடம் குற்றம் சாட்டுவதும், பாரம் போடுவதும் எத்தகை தகும்? வெறும் எண்பத்தி மூன்று மார்க்ஸ். (இருநூறுக்கு) அவன் என்ன எடுத்திருக்க மாட்டானா? அதுவும் ‘சிம்பிளான’ கேள்விகள்.

“யாரோ சொன்னானுகளாம். பாதுகாப்பு நிதிக்கு நூறு ரூபா கேட்கானுகள் மச்சான். என்ன மண்ணாங்கட்டிக்கு நாம பாதுகாப்பு நிதிக்கு குடுக்கணும்”

அந்த விசரனுகளினர் கதையைக் கேட்காட்டி அவன் இன்னேரம் ஒரு எழுதுவினைஞன். காலையாட்டி, காலையாட்டி மின்விசிறிக்குக் கீழே இருந்து இன்னேரம் எத்தனை கதைகளை கவிதைகளை எழுதித் தள்ளியிருக்கலாம் இப்ப அவனுக்கு இந்த மூட்டேயில்ல. அவன் எழுதிய கதைகளும், கவிதைகளும் எங்க போயிற்றோ? கவிதையும், கதையும் அவனுக்குள் செத்துப் போயிற்றா?

பல்கலைக்கழக வாழ்வில் பதறிப் பதறிப் படித்த மகா படிப்புக் காலங்களில் எத்தனை கவிதை, கதைகள்தான் சுரக்கும். அப்போ தெல்லாம் எழுத முடியாமல் “எக்ஸாம்” பயமுறுத்தும். முடியட்டும் என்று பொத்திப் பொத்தி வைத்த கவிதைகளும், கதைகளும் இப்போ எங்கே? எங்குதான் மறைந்து போயிற்றோ? கவிஞர் ஆத்மா அதிகாலை நீல இருளில் சொல்வதுபோல் அந்த மகா கவிதைகள் அவனுக்குள் சுரப்பதில்லை. செத்துப் போயிற்று. இனி அவனுக்குள் வந்து மாளாது.

திடீரென கொண்டல் காற்று எழுந்து குளுகுளுப்பை ஏற்படுத்தி மறைந்து போனது. கொஞ்சம் துயர் கரைந்திருந்தது. மௌனித்துப் போன தெருவில் சிறிது ஆரவாரம். பக்கத்து வீட்டுக் கொய்யாவில் வெளவால் “சளார்”.. “சளாரென” விழுந்து கீச்சுக்.. கீச்சுப் போட்டது. சில நாட்களில் இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு அவன் மிரண்டு போயிருக்கிறான். ஆமிக்காரனோ? என்றுகூட யன்னல் இடுக்கினால் ரோட்டை எட்டிப் பார்த்திருக்கிறான். இன்றுதான் அவனுக்கு தனிச் சுதந்திரம். (ஆமிக்காரன் ரோந்து போகாததால்) மனசு மட்டும் போராடுகிறது இன்று.

சோறு வைச்சிக் கண நேரமாகுது

இலச்சிப் போயிடும். வந்து தின்னன்.

அல்லயல்ல எல்லாச் சனமும் படுத்துத்து.

இன்னும் ...

நான் படுக்கப் போறன்

அம்மாவை நினைக்கும்போது அவனையறியாமலே களம் வரை துயர் நிறைந்து போகிறது. முறடு குழறுகிறது. கண்கள் பனிக்கின்றது.

“அம்மாவின் கற்பனைகள் கனவுகள் எல்லாம் சுக்குநூறாய் போகுமா?”

நேற்று பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் பசப்பு வார்த்தைக்கும், கோள் மூட்டலுக்கும் விட்டில் பூச்சியாய்ப் போன சோதியின் பேச்சுக்கு சவால் விட்ட அம்மாவின் வார்த்தை செத்துப் போகுமா? இல்லை! எப்படிச் சாகும்? அவனுக்குள்தான் ஆயிரமாயிரம் பலமும் உணர்வுகளும் எழாமலில்லை. என்ன செய்வான் இப்ப?

அம்மாவைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நல்லதங்களின் கதைதான் ஞாபகமூட்டும். தங்களுக்காக உருகி... உருகி... உருக்குலைந்து போன தேகமும், பட்டினி கிடந்து ஓட்டிப்போன வயிறும். உரல் பிழிந்து வீங்கிப் புடைத்துக் கிடக்கும் நாடி, நாளங்களும் எல்லாம் வீணாகப் போகுமா? எப்படி வீணாகும்?

“உண்ட பிள்ளைகளை என்னத்திக்குப் படிப்பிக்கிறா? பேசாம ரால்குஞ்சி, நண்டுக்குஞ்சி பிடிக்க அனுப்பலாமே” என்ற ஊரவரின் பேச்சுக்கு மயங்கிப் போகாமல் நான் எப்படிப் போனாலும் பரவாயில்லை. எண்ட புள்ளையள் நல்லாயிருக்கணும் என்று கஷ்டப்பட்டு படிப்பிச்ச அம்மாவின் கற்பனைக் கோட்டையில் யார் கல்லால் எறிவது?

அவ நினைச்சிருந்தா சீமாட்டி போல வாழ்ந்திருக்கலாம். பிள்ளைகளை மேசன் வேலைக்கோ, ஆத்துக்கோ, போக்காட்டி காலையாட்டி காசை சுளைசுளையாய் எண்ணி “தானா சீனா” போல இருந்திருக்கலாம். ஆனா, அவ அப்படிச் செய்யவில்லை. தான் வாயைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டி பிள்ளைகளைப் படிப்பிச்சா. அது வீணாகப் போகவில்லை. காலந்தான் கொஞ்சம் இழுத்து நிற்கிறது. சரிவராமலா போப்போகுது.

சின்ன வயதில் இருந்தே அம்மாவுக்குக் கஸ்ரம்தான். மூத்தம்மா வோட நெல்லுக் குத்துவதும், அவல் இடிப்பதும், கடலை துவைப்பதும், மா இடிப்பதும் இப்படி வாழ்க்கை முழுவதும் கல்லில் நார் உரிச்சி எதிர்நீச்சல் போட்டா. சனியன் பிடித்த கஷ்டம். கல்யாணம் முடிந்தும் கூட குறையவில்லையே! அதுதான் அவனுக்குள்ள ஆதங்கம். அப்பா அடிக்கடி வேலையை விட்டு வருவதும், சேருவதும் இப்படி அம்மாவின் வாழ்க்கையின் அரைவாசி நாசமாய்ப் போயிற்று.

அப்பா சோம்பேறித்தனமானவர். அவர் உஷாராக இருந்திருந்தால் (இப்ப பரவாயில்லை) இன்னேரம் அவனுக்கு இந்த ஊராரின் கேலிப் பேச்சும், ஊதாரிப் பேச்சும் வந்திருக்காது. கவலையைப் பற்றி ஒரு செக்கனும் சிந்தித்திருக்க மாட்டான். எல்லாம் காலம்.

அவனுக்கு இந்த ஆண்டு வியாழன் மாற்றமும் சரியில்லைதான். ஏதோ ஒரு யோசனையில் யாரையும் பார்க்காமல், சிரிக்காமல் போனால் அவனுக்கு பெரிய ‘லெவல்’ புதுனமான “கெம்பஸ்” முடித்தவர். இவர் மட்டும்தானா? இவண்ட “கெப்பராலதான்” இவனுக்கு ஒரு வேலையும் கிடைக்குதில்லை. அவன்ட மனம் சரியில்லை... நேற்று தங்கச்சிட்ட பார்வதியிட அக்காகூட இப்படிச் சொன்னதாகச் சொன்னாள். அவனுக்கு அப்போதெல்லாம் கண்ண

தாசனின் பாடல்தான் அறுந்து... அறுந்து மனதைத் தேற்றும்.

அவன் அப்படித்தான். யாரும் சிரித்தால்தான் சிரிப்பான். சிரிக் காட்டி எப்படிச் சிரிப்பது. “நாம சிரித்து அவங்க சிரிக்காட்டி பல்லுடைபடுவதா?” (சிலர் சிரித்தும் முகத்தைச் சுழித்திருக்காங்க) இதுக்கு ‘லெவல்’ தலைக்கனம், மண்ணாங்கட்டி என்று சொல்லுவது எந்தளவுக்கு சாத்தியம்?

ஆனால் இப்ப அவன் இந்த சமூகத்தைப் பெரிதாக நினைப்ப தில்லை. “ஐ டோன்ற் கெயர் எபோற் அதேஸ்” (I don’t care about others) இதுதான் அவனுடைய தாரக மந்திரம். ஊரோ, யாரோ இனி எப்படிக் கதைத்தாலும் அவனுக்கு இனி ஒன்றுமில்லை. ஊதாரியாய்த் திரிந்தாலென்ன? வேலையில்லாமல் திரிந்தாலென்ன? அவனுக்கு இவர்கள் சோறு போடப் போகிறார்களா?

இருந்தும் அவனுக்கு ஒன்றும் தன்மானம் முளைக்காமலில்லை. வீட்டில் தங்கச்சியும் தம்பியும் உழைக்கும்போது அவன் மட்டும் தண்டச்சோறு தின்ன மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை.

“நாளைக்கு நடா ஐயாட்ட அந்த வேலை விஷயமாகக் கதைக்க வேண்டும்.”

எங்கேயோ இருந்து பல்லி “இச்” கொட்டியது. நல்ல சகுனந்தான். பாப்பம்.

நிலவு உச்சிவானிலிருந்து இரண்டோ மூன்று பாகம் கீழ் இறங்கி யிருந்தது. நேரம் ரெண்டோ ரெண்டரையாகவோ இருக்கும். ரோட்டில் ஒரு சத்தத்தையும் காணோம். வெளவால் கூட்டம் பறந்தோடிவிட்டது. ஒரு பூச்சிகூட மூச்சு விடவில்லை. பயத்தினால் வாயைப் பொத்தி படுத்துறங்கிவிட்டது போலும். கோவிலடி வெட்டையில் மாடுகள் முதுகு சொறியும் சத்தம் மாத்திரம் அறுந்து அறுந்து அவனின் காதுக்குள் ஊர்ந்தது.

முற்றத்திலிருந்து எழுந்து விராந்தைக்குள் நகர்ந்தான். லாம்பு குருடு பத்துகிறது. பக்கத்தில் சோற்றுக் கோப்பை மூடியிருக்கிறது. மண்டபக் குறட்டைச் சத்தம் கிர்... கிர்ரென ஊரை எழுப்ப ஆயத்தமாகிவிட்டது.

“என்னத்தத் தின்னிற, இன்னேரம் சோறு இலச்சிப் போயிருக்கும்.”

பாயை, புழுதி தட்டி விரித்தான். மல்லாக்காகக் கெழிந்தான். ஊறும் எங்க நித்திரை வரப் போகிறது. அவனின் கண்களுக்குள் தான் எத்தனை முகங்கள் “கேன்வேக்கும்” மடமடவென புதிசா சரசரத்துப் போகும் “சாரிகளும்”, புதிசா வாங்கி பொலிஷ் பண்ணிய “ஷூவும்” புது “ரவுசரும்” “சேட்டும்” எண்ணை பூசி மேல் வாரிய கேசமும். புரண்டான்... உழத்தினான்... நித்திரை எங்க? ஜன்னல் இடுக்கினால் நிலா எட்டிப் பார்த்து.

மோட்டு வளையில் எலி ரெண்டு கட்டிப்பிடித்து தழுவி மூத்திர

மடித்தது. அவனில் பாய்ந்தோடியது.

சனியன் ...

இதற்கு முதலென்றால் பாய்ந்து எழுந்திருப்பான். இன்று ஏனோ தெரியல? சுருண்டு படுத்தான்.

“இவனோட ஒத்த புள்ளையள் வே...லை... செய...ய...”

மண்

“சே, இந்த ஊர்க்காரர்களுக்குக் கொஞ்சம்கூட மூளையில்லை. ஒரு நிழல் மரம்கூட இங்கிருக்கா? சின்னச் சின்ன பத்தையைத் தவிர வேறு என்னதான் இங்கிருக்கு? என்ன வெயிலாக் கிடக்கு அப்பா... சுள்ளென சுட்டெரிக்குதே, அவன் சொல்லாவிட்டால் வந்திருக்கத் தேவையில்லை. என் வயதையொத்த ஒருவரையும் காணாமே. முத்தா, சுது... அந்தக் குறுப்தான் மண்ணையள்ளிக் கொட்டுகிறார்கள். கொஞ்சப் பட்டாளம் கடலில் குளித்து கூத்தடிக் கிறார்கள். மெல்ல, மெல்ல நகர்கிறேன்.

விசர்கொண்டு காற்று என்னில் மோதி அறைந்து போகிறது. ஆணலையும், பெண்ணலையும் வீறுகொண்டு கடற்கரையை மோதியுடைத்தன. இந்தாதான் வந்துவிடுமோ என்ற பயம் வேறு எனை உலுக்கியது. அதைப் பார்க்கப் பார்க்க விசராய் என்னுள் ஏதோ எழுகிறது. மூளையில்லையா? இந்த ஊரவர்கள் என்ன பாடு படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதைப் பார்க்கப் பார்க்க வயிறு வாய் எல்லாம் பற்றியெரிந்தது. இன்னும் ஐந்து வருசத்தால இந்த ஊரைக் கடல் சாப்பிட்டுவிடுமா? இல்ல ஒரு பத்து வருசத்துக்குப் பின்னாலையா? பெரும் வாயை ஆவென்று இந்து சமுத்திரம் எனைப் பயமுறுத்தியது. தோண்டப்பட்ட அந்தப் பெரும் ஓடைக்குள் நின்று பார்க்கிறேன். என்னைப்போல் மூன்று அல்லது நாலு பேரைத் தாக்கும் பெரும் ஓடை. இதுபோல் வலது பக்கமும், இடது பக்கமும் தோண்டி எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பெரும் துயர் என்னில் படர, தாழைமர ஓரத்தில் கையைக் குத்திக்கொண்டு கடலை விறைத்துப் பார்க்கிறேன். என்னில் பழைய காலங்களும், முகங்களும் கொத்துக் கொத்தாய் வந்து விழுகின்றன.

கண்ணகி அம்மன் கோவிலுக்கு மண்ணடிக்கத்தான் முதன்முதலில் வீட்டுக்குத் தெரியாமல் கடற்கரைக்குப் போயிருக்கிறேன். அப்ப பதின்மூன்று பதினைந்து வயதிருக்கும். இப்ப இருப்பது போலில்லை. கடற்கரை, கடற்கரையை அண்டிய பகுதிகளெல்லாம் நிறைந்த தென்னை மரங்களும், தாழை மரங்களும், தாகமெடுத்தால் என்ன குறை? இளநீர் வயிற்றை நிரப்பும். இப்ப எங்க? ஒரு தென்னை

மரத்தைக்கூட மருந்துக்கும் காணாமே. அந்த நாளில் நான் பார்த்த கடற்கரை எவ்வளவு தூரத்தில் இருந்தது. இப்பயிருக்கிற மடுவும், பெரிய ஓடை போன்ற பள்ளங்கூடயில்லை. இந்தக் கிணறு எப்படியிருந்தது? இன்று ஒரு பக்கம் கெழிந்து இந்தா, அந்தா விழப் போவது மாதிரியல்லோ இருக்கு.

ஆ! அந்தக் காலம்தான் ஒரு பொன்னான காலம். காலை எட்டு மணிக்குப் பின் மண் ஏத்தத் தொடங்கினால் பொழுது பட்டு நிலவு கிளம்பிய பின்னும் மண் ஏத்துதல் தொடரும். (அப்ப, பத்துப் பதினைந்து மெசின் வேலை செய்யும்) வெள்ள மாமா, வண்டா, தம்பான் ராசா அண்ணன், குலசேகர அண்ணன், சின்ன நாடன்... பெரிய ஆக்கள் அப்ப. நல்ல சிஸ்ரமாக எல்லா வேலையும் செய்வார்கள் ஒரு துளி மண்கூட வெளியில விற்க ஏலாது. 'டீசல்' அடிக்கிறதோ, மண்ணாங்கட்டி அடிக்கிறதோ எல்லாம் அந்தச் 'செற்' காசு போட்டுச் செய்யும். நேரத்துக்கு நேரம் சாப்பாடு. மதியம் 12.30 மணிவரை பாண், ரோல், வணிஸ், தேத்தண்ணி, ரிங்ஸ், மத்தியானம் சோறு. பின்னேரம் பாயாசம், கள்ளத்தீன் என வயிறு நிரம்பும். இப்ப நினைத்தாலும் உமிழ்நீர் சுரக்கிறது.

குலசேகர அண்ணன் என்றால் எல்லாருக்கும் பயம்தான். சும்மா வேலை செய்யாமல் நிற்க விடமாட்டார். 'மருமகன் இஞ்ச வாங்க, இதத் தூக்குங்க' அந்த மனிசன் பக்கத்தில் நின்றால் கண்ணுக்குள்ள மண்ணைத் தூவிவிட்டு தாழம் பத்தைக்குள்ள "அம்பியுஸ்"தான். விடிஞ்சாத்தான் தெரியும் மேல் வருத்தம். அம்மா... சுள்ளென்று குத்தி முதுகெலும்பு விர்ரென நோகும்.

அதெல்லாம் ஒரு காலம்தான். இப்ப எங்க? பட்டாளக் கிளையள் கொஞ்சப் பேர் மண் ஏத்த மத்தக் கிளையள் கடலுக்குள்ள கிடக்கு. சாப்பாடு என்றால், ஈயான் கிளையள் போல மொய்க்குதுகள். எனக்கு அப்ப சின்ன வயதால மண்ணரிப்புப் பற்றி ஒரு மண்ணும் தெரியாது. இல்லாட்டி அப்பவே பின்னின்றுருப்பேன்.

இன்னும் விட்டு வைத்தால் நம் சந்ததிகள் இந்த ஊரில் வாழ முடியாது. இந்த நேரத்திற்குள் எத்தனை லோட்டுத்தான் போயிற்றோ? 'டீசல்' காசிக்கென்று எத்தனை லோட்டுத்தான் காத்தான்குடியிலும், ஊர்க்குள்ளும் விற்கப்பட்டிருக்குமோ? ம... பெரும் சிரிப்பாகயிருக்கு. கோவில் தொண்டுக்கென 'மெசின்' கொடுத்த பின் கடைசியில் அவர்களுக்கும் ஒரு லோட்டு நல்ல தொண்டு ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்கா என்பது இதுதானா?

எப்படிப் போனாலும் போகட்டுமென சும்மா கிறுக்குத்தனமாய் யோசிக்க முடியாது. இந்த அதிகாரிகளும்தான் என்ன செய்வார்கள். ஒவ்வொரு வருசமும் இருபத்தைந்து, முப்பது கோவிலுக்கு மண்ணடிக்கிறதெண்டா சும்மா வேலையா?

எனக்குள் குமுறிக் குமுறி எழுந்தது அடக்க முடியாத கோபம். தலையைத் திருகணும் போலிருந்தது. அதிகாரிகளுக்குத் தெரியுமோ?

தெரியலையோ? கோவிலுக்கு மண்ணடிக்கிற சாட்டில் காத்தான்குடியிலும், ஊரினுள்ளும் மண் விற்கின்ற சமாச்சாரம்.

“ஊரை விழுங்கப் போகிறேன்” மீண்டும் இராட்சத அலையொன்று ஞாபகம் மூட்டியது. இன்னும் இருக்க மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. பின்பக்கம் ஓட்டிய, மண்ணைத் தட்டிவிட்டு தாழம்பத்தைக்கருகில் கிடந்த “செருப்பை” மரட்டிக்கொண்டு ரோட்டை நோக்கி நகர்ந்து வருகிறேன். திவா என்னை நோக்கி ஓடி வருகிறான். அவனுக்கு எங்க, இதைப் பற்றி விளங்கப்போகுது. கடல் வந்தாத்தான் என்ன? காவிரி வந்தால்தான் என்ன? முஸ்பாத்தி இருந்தால் போதும். ஊரைப் பற்றி யோசித்திருப்பானா? கோவில் சடங்குதான் முக்கியம். அப்பதானே “காய்” பார்க்கலாம்.

“என்ன மச்சான், மண்ணடிக்க வரலையா?”

“இல்லடா, தலைக்கால இடிக்குது. வீட்ட போப்புறன்”

என்னருகில் நின்ற நிறைமாதக் கர்ப்பினியாய் வந்த “மெசினில்” தாவி ஏறினேன். குலுங்கிக் குலுங்கி கோவிலடியை வந்தடைந்தது. எனக்கு அவ்விடம் நிற்பது உசிதமாகத் தெரியவில்லை. ஏதாவது கதைத்து ஏன் சண்டையில் இறங்குவான்?

சாய்மானக் கட்டிலில் சாய்ந்த பின்தான் நெருப்பில் ஊற்றிய தண்ணீராய் சற்றுக் கோபம் தணிந்திருந்தது. எனக்கு என்ன நடந்தது? இன்று நடந்ததெல்லாம் கனவா? உண்மையா? மற்றவர்களுக்கு ஏற்படாத உணர்வு எனக்கு மட்டும் ஏன் ஏற்படணும்? அவர்களோடு சேர்ந்து செல்வா நகர்வரை தோண்டிவிட்டாலென்ன? மீண்டும் ஏதோ கிறுகலாகத்தான் சிந்திக்கிறேன்.

அம்மா சூடான தேனீர் பறக்க என்னருகில் வந்தா? “என்ன மகன் கோவிலுக்கு மண் அடிச்சி முடிஞ்சா?”

“ஓம் அடிக்கிறாங்க” அம்மாக்கும் எனக்கும் கடவுள் மண்ணாங்கட்டியெண்டா முரண்பாடுதான். வாறபோற கிழமைவிரதம் பிடிப்பதும். கோவில் குளம் என்று திரிவதும். “கல்” உனக்கு என்ன செய்யப்போகிறது. சும்மா உனக்கு வேற வேலையில்லையா? அம்மாவுக்கும் எனக்கும் அடிக்கடி எழும் போர்க்களம் இப்பயில்லை. “ஐயசிக்குறு” தொடங்கிய பின் நான்தான் பின்வாங்கிற்றன். (இப்ப கொஞ்சம் மெலிந்திட்டன். வாரதும் கந்தசஷ்டி எப்படித்தான் கழிக்கப்போறனோ?)

இரவு பத்து மணியைத் தாண்டிற்று. கடல் இரைச்சலைவிட வேறு ஒரு சத்தமும் இல்லை. யார்தான் இந்த நேரத்தில முழிச்சிருப்பா? ஆமிக்காரன் மட்டும் திரிவான். நிலா முற்றத்தில் அமர்ந்து நாலையும், பத்தையும் கதைக்க எங்க சுதந்திரம் இருக்கு. அப்படியிருந்தால் புலிக்கு ‘நியூஸ்’ கொடுக்கவா இருக்கிறீங்க? என்று உறுட்டலுக்கு ஏன் வழி வைப்பான் என்று சனங்கள் நேரத்தோட உறங்கி விடுங்கள். நாங்கள் மட்டும் இப்படி புதிசா சுதந்திரம் கிடைத்த மாதிரி

ஏனோதெரியா இன்று?

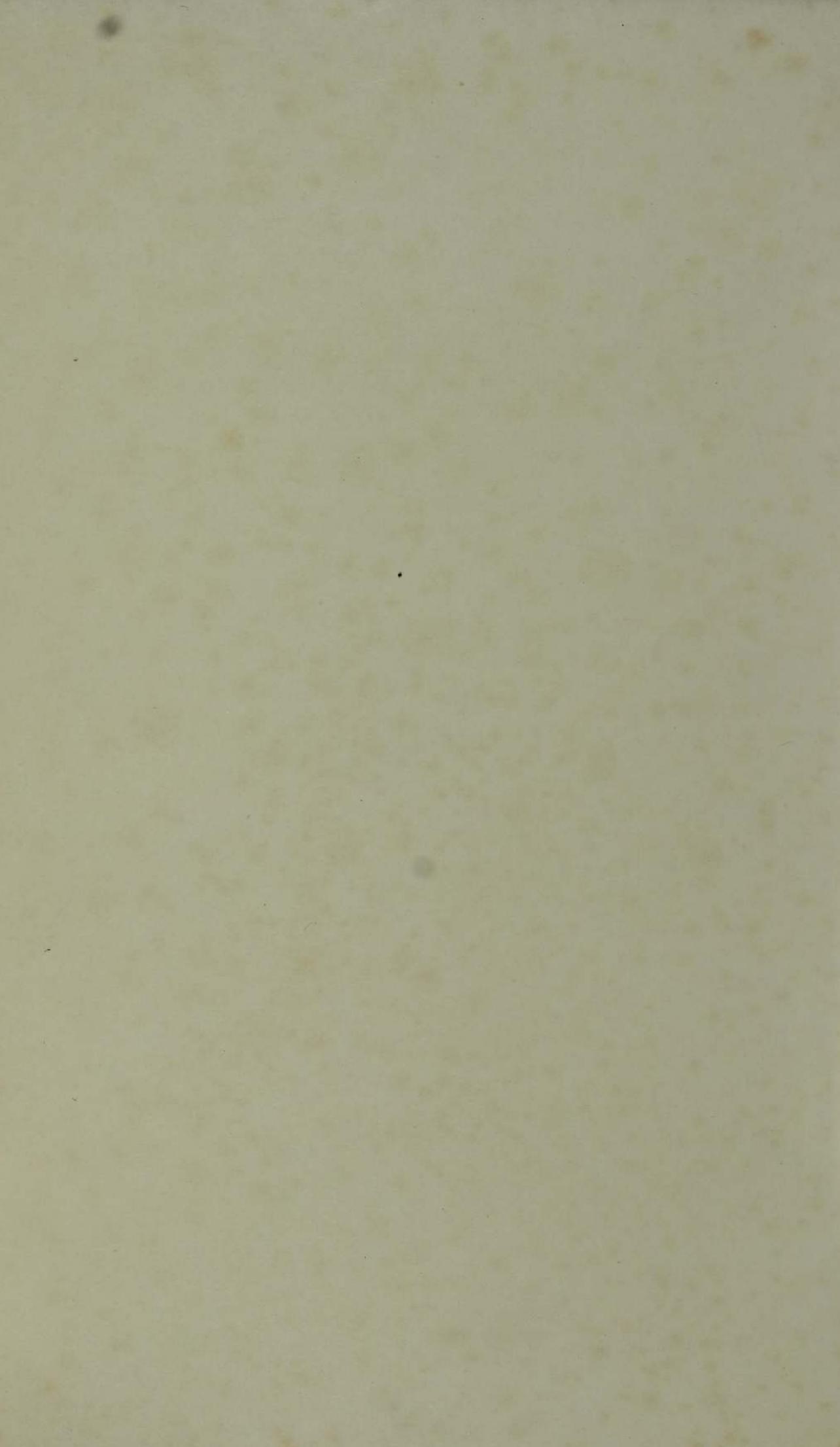
“கடலில் பெரும் குழப்பம் போல, கடல் இரைச்சல் பெரிதாய்க் கேட்குதே!” அப்பா ஏதோ முணுமுணுத்தார்.

“குழப்பமும் இல்லாமல் ஒன்றுமில்லை. கடல் செல்வா நகருக்கு வந்திட்டுப்போல, என்ன ஒரு நாளைக்கு வரத்தானே போகுது?”

நான் மனதுக்குள்ள சொன்னதை பக்கிள் ஒன்று ஆமோதித்துக் கத்தியது. மேலும் இரண்டு பக்கிள் கூட்டம் சேர்ந்து பெரும் எரிச்சலாய்ப் போயிற்று.

அம்மா சொன்னா, “யாரோ சாகப்போறா...” எனக்கு சுள்ளெனப் பட்டது. ஊரே அழியப் போகுதோ? கல்லெடுத்து விட்டேன். எறி. ஆக்... எனக் கத்திப் பறந்திற்று.

கடல் அலை மட்டும் இரைந்தது. கிட்ட வருவதுபோல் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றது. வரும் ஒரு நாளை, நானும் இந்த ஊரும் இராட்சத அலைக்குப் பலியாகித்தான் போவோம் பார்!

தங்கராசா மலர்ச்செல்வன் - ஆரையம்பதி, இலங்கை

இலங்கையில் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் நவீன இலக்கிய வளர்ச்சி ஓட்டத்தில் 1990 களின் பிற்பகுதியளவிலே பின் நவீனத்துவ அலைகள் மேற்கிளம்பியபோது அதனை முன்னெடுத்த புதிய தலைமுறையினருள் குறிப்பிடத்தக்கவர் இந்நூலாசிரியர்.

தற்போது எம்.ஏ.வகுப்பிலே படித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மலர்ச்செல்வன் கலாசார உத்தியோகத்தராகப் பதவி வகிப்பவர்; பதவி நிலைக்கு அப்பால் மிகுந்த அர்ப்பணிப்போடு கலாசாரப் பணிகளை முன்னெடுத்துவருபவர்.

தான் உருவாக்கிய 'மறுகா' கலை, கலாசார, இலக்கிய அமைப்பு ஊடாக இளந்தலைமுறையினர் மத்தியிலே பல்வேறு மட்டங்களில் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்துவதில் துடிப்புடன் இயங்குபவர்.

தனது தொகுப்புக்களை வெளியிடுவதற்கு முன்னரே மட்டக்களப்பின் மூத்த எழுத்தாளரான தனது தந்தையின் சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளியிட்டு பலரது மதிப்பிலும் உயர்ந்தவர்!.

மறுகா, தேனகம் (முத்தமிழ் விழா மலர்) ஆகியவற்றின் ஆசிரியராக விளங்குபவர்;.

'தனித்துத்திரிதல்' என்ற தனது கவிதை நூலிற்காக அரசு விருது (2005) பெற்றுக் கொண்டார். இது இவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுப்பாகும்.

கலாநிதி . செ.யோகராசா

